

Revista d'ensenyament de les Illes

PISSARRA

5 €

març - abril 2004

núm. 115

Sindicat de treballadors i treballadores de l'Ensenyament - Intersindical de les Illes Balears **STEI-i**

MADRID

IATA
Passenger Ticket and Baggage Check
Billete de Pasaje y Talon de Equipaje

ILLES BALEARS

ELECCIONS GENERALS 2004

14 de març de 2004

OFERTA DE FORMACIÓ DEL PROFESSORAT 2004

CURS	DURADA	DATES	HORARI	TERMINI	(2)LLISTA		PREU	
					INSCRIP.	ADMISSIÓ	AFIL.	NO AFIL.
Sis escriptors d'avui amb l'escola	10 h 1 crèdit	19/02, 4, 11, 18, 25/03; 1/04	18,30 a 20	16/02	17/02	15 €	20 €	
Educació per a la salut: l'esquena	13 h 1,5 crèdits	24, 25/02; 2, 3/03	17,30 a 20,45	17/02	19/02	15 €	25 €	
La diversitat a l'aula: Una aproximació a l'Islam i la seva cultura	20 h 2 crèdits	8,10, 15, 17, 22, 24, 29, 31/03	17,30 a 20	02/03	04/03	20 €	30 €	
Introducció al llenguatge cinematogràfic	13 h 1,5 crèdits	23, 26, 30/03 2, 6/04	17 a 19	17/03	19/03	15 €	25 €	
Aprendre a mirar. Els audiovisuals a l'E.I.	13 h 1,5 crèdits	2, 5, 9,12,16,19/03	17 a 19	23/02	25/02	15 €	25 €	
Integració d'eines ofimàtiques a Internet (A distància)	40 h 4 crèdits	Inici: 8 març		24/02	02/03	40 €	60 €	
El coneixement científic i els sentits	14 h 1,5 crèdits	23/03; 27/04; 11, 25/05 3/04	17,30 a 20 9,30 a 13,30	15/03	17/03	15 €	25 €	
Ús didàctic i segur d'Internet i les seves eines a l'escola (A distància)	30 h 3 crèdits	Inici: 15 de març		10/03	12/03	30 €	45 €	
Prevenió de riscos laborals als centres educatius	30 h 3 crèdits	4, 5, 6, 11, 13, 16, 19, 20/03	17,30 a 20,30 9,30 a 13,30	25/02	03/03	30 €	45 €	
Història del cinema aplicada a l'educació. La formació d'un espectador reflexiu i crític.	16 h 1,5 crèdits	20, 23, 27, 30/04 4, 7, 11, 14/05	17 a 19	05/04	07/04	15 €	25 €	
Educació per a la salut.: Primers auxilis	24 h 2,5 crèdits	20, 21, 23, 27, 28, 30/04; 4, 5/05	17,30 a 20,30	05/04	07/04	25 €	35 €	
Iniciació a les habilitats de circ	20 h 2 crèdits	19, 22, 26, 29/04; 3/05	16,60 a 20,30	05/04	07/04	20 €	30 €	
Introducció a l'hort ecològic escolar I	10 h 1 crèdit	2/04 3/04	17 a 20 9 a 14	22/03	24/03	20 €	30 €	
Introducció a l'hort ecològic escolar II	10 h 1 crèdit	23/04 24/04	17 a 20 9 a 14	05/04	07/04	20 €	30 €	
Introducció a l'edició electrònica de partitures	25 h 2,5 crèdits	19, 23, 26, 30/04; 3,7,10,14,17, 21/05	18 a 20,30	05/04	07/04	25 €	35 €	
Desenvolupament visual integrat. Tenir cura de la visió dels infants.	10 h 1 crèdit	26, 28/04 3,5, 10/05	17 a 19	05/04	07/04	15 €	25 €	
Joc simbòlic i autonomia intel·ligent	20 h 2 crèdits	4, 8, 11, 16, 18, 23, 25, 30/03	18 a 20,30	25/02	02/03	20 €	30 €	
Un altre paper (paper reciclat)	13 h 1,5 crèdits	24, 25, 26, 27/05	17,30 a 20,45	14/05	18/05	20 €	30 €	
Educació per a la salut. Coneixements bàsics.	18 h 2 crèdits	11, 12, 14, 18, 19, 21/05	17,30 a 20,30	03/05	05/05	20 €	30 €	
Possessions i clastres de Mallorca	20 h 2 crèdits	1, 6, 21, 28/04; 3, 13/05 20/05	17 a 20 18 a 20 9,30 a 18,30	22/03	24/03	20 €	30 €	
Literatura i paisatge	18 h 2 crèdits	8, 22/05	18 a 20 9,30 a 18,30	04/05	06/05	20 €	30 €	

Informació: www.stei-i.org i ESCOLA DE FORMACIÓ EN MITJANS DIDÀCTICS. Tel. 971 91 00 60 – Fax 971 91 00 61

(1) S'ha sol·licitat l'homologació dels cursos a la Direcció General d'Ordenació i Innovació de la Conselleria d'Educació i Cultura.
(2) Consultar la llista d'admesos al tel. 971 91 00 60.

Cursos subvencionats per:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General d'Ordenació i Innovació

PISSARRA

Revista periòdica d'informació de l'ensenyament de les Illes Balears.

EDITA:

STEI-i

Sindicat de treballadores i treballadors de l'Ensenyament · Intersindical de les Illes Balears

Carrer Jaume Ferran, 58
07004 Palma
Telf. 971 90 16 00
Fax. 971 90 35 35

Pàg. WEB: www.stei-i.org

E-Mail:
mallorca@stei-i.org
menorca@stei-i.org
eivissa@stei-i.org

CONSELL DE DIRECCIÓ

I REDACCIÓ:

Biel Caldentey
Mariví Mengual
Pere Polo
Neus Santaner
Margarida Sarris
Sebastià Serra

COORDINACIÓ:

Joan LLadonet

S'agraeix la col·laboració de les autores i dels autors dels articles.

FOTOS:

Miquel Àngel Dora
Pere Polo

PORTADA:

Santi Hernàiz
Tomàs Martínez

MAQUETACIÓ I COMPOSICIÓ:

Santi Hernàiz - *hac disseny*

IMPRESSIÓ:

Escola de Formació en Mitjans Didàctics.
C/ Marià Canals, 13
07005 Palma
telf. 971 91 00 60

PUBLICITAT:

Marià Canals, 13
07005 Palma
Telf: 971 24 66 75

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió de les seves autores i els seus autors.

Dip. Legal: PM 533/79
ISSN: 1133-052X

- 0 5 Editorial
- 0 6 Propostes educatives i sindicals de l'STEI-i, cara a les eleccions generals.
- 1 2 Propostes dels partits polítics
- 2 4 Nanda Ramon, al Congrés dels Diputats per la candidatura conjunta nacionalista i d'esquerres "Progressistes per les Illes Balears"
Redacció
- 2 9 Panorama ambiental actual a les Illes Balears i Pitiüses
GOB
- 3 4 Educació 94->04, vuit anys d'Aznar
Redacció
- 3 6 2000-2004, legislatura de conflictes
Redacció
- 3 8 La política autonòmica després del senyor Aznar
Josep Moll Marquès
- 4 0 L'abstenció, un frau de llei
Marcos Roitman Rosenmann
- 4 2 Gènere i educació en valors. Una realitat política pendent?
Isabel Carrillo
- 4 6 Increment dels moviments migratoris
Neus Santaner
- 4 8 Un Sistema Penal pervers, en mans d'un Govern sectari
Ferran Gomila Mercadal
- 5 0 Quatre anys de política lingüística del PP al govern espanyol: continuïtat en les tendències, canvi en les formes
Bernat Joan i Mari
- 5 2 14-m: cap a una democràcia sense ciutadania
Joan Buades
- 5 5 Política educativa, pedagogia política i consens
Bernat Sureda Garcia
- 5 7 Llei d'estrangeria: cap a l'"apartheid"
Pep Juárez
- 5 9 Les necessàries sinèrgies entre la universitat i el seu entorn
Carles Manera
- 6 2 Si jo fos candidat... A propòsit del 14-M i l'educació
Jaume Carbonell Sebarroja
- 6 4 Un altre programari és possible. L'experiència de l'escola Mata de Jonc
Pau Cabot

Índex

MARÇ 2004

Novetats

LLENGUATGE I ESCRITURA

Maruny Curto, Lluís i altres.

Escribir y leer.

Materiales curriculares para la enseñanza y el aprendizaje del lenguaje escrito, de tres a ocho años.

2004, 3 volums. (un pack), 27,12 euros

Junyent, Carme (ed.)

La Gimcana de les llengües.

2002, 231 pàgines, 12,50 euros

Camps, A. (comp.)

Secuencias didácticas para aprender a escribir.

2003, 216 pàgines, 17 euros

Bassa, R. i altres

NYIIIC !

La novel·la de por i de terror a l'escola.

2003, 304 pàgines, 12 euros

Vilà i Santasusana, M. (coord.)

Didáctica de la lengua oral formal.

Continguts d'aprenentatge i seqüències didàctiques

2002, 197 pàgines, 14,60 euros

Melchor, Vicent de i Branchadell, Albert.

El catalán.

Una lengua de europa para compartir.

2002, 251 pàgines, 10 euros

ESCOLA I SOCIETAT

Vila, Ignasi.

Familia, escuela y comunidad.

1998, 211 pàgines, 17,68 euros.

Cadoret, Anne.

Padres como los demás.

Homosexualidad y parentesco.

2003, 189 pàgines, 14,90 euros.

Mestres de l'Escola d'Almoines.

Una escola participativa i democràtica.

2003, 88 pàgines, 10,00 euros.

AVALUACIÓ

Bonals, Joan i altres.

Avaluar l'aprenentatge (de 3 a 7 anys).

Matemàtiques, llenguatge, dibuix.

2003, 184 pàgines, 13,00 euros.

Chavarría, Xavier i Borrell, Elvira.

Evaluación de centros educativos.

Aspectos nucleares.

2003, 35,90 euros.

embat
Llibres

POLÍTQUES EDUCATIVES

Fernández Mellizo-Soto, María.

Igualdad de oportunidades educativas. La experiencia socialdemócrata española y francesa.

2003, 320 pàgines, 22 euros.

Sarason, Seymour B.

El predecible fracaso de la reforma educativa.

2003, 174 pàgines, 16 euros.

Iyanga Pendi, Augusto

Política de la educación y la globalización neoliberal.

2003, 119 pàgines, 4,50 euros.

PSICOLOGIA EDUCATIVA

Boqué i Torremorell, Carme.

Guía de mediación escolar. Educación primaria i secundària obligatòria

Programa compresiu d'activitats.

2003, 219 pàgines, 19,80 euros. (Inclou CD)

San Martín, José Antonio.

La mediación escolar. Un camino para la mediación del conflicto escolar.

2003, 204 pàgines, 10,00 euros.

Tébar Belmonte, Lorenzo.

El perfil del profesor mediador.

2003, 391 pàgines, 16,90 euros.

LOGOPÈDIA I SORDERA

Hidalgo Velayos, J.R.

Entender sin oír. Bases conceptuales para tratar la sordera prelocutiva.

2003, 359 pàgines, 35,00 euros.

Puyuelo, M – Rondal, J.A.

Manual de desarrollo y alteraciones del lenguaje. Aspectos evolutivos y patología en el niño y el adulto.

2003, 597 pàgines, 58,50 euros.

Bustos Sánchez, Inés.

La percepción auditiva, un enfoque transversal.

2001, 301 pàgines, 15,60 euros.

Aguilar, E – Serra, Miquel.

A-RE-HA. Análisis del retraso del habla.

Protocolos para el análisis de la fonética y la fonología infantil.

2003, 325 pàgines, 40,00 euros.

Bustos Sánchez, Inés.

La percepción auditiva. Manual practico de discriminación auditiva.

2001, 16,49 euros, (inclou cassette)

Torres, S. i altres.

La deficiencia auditiva.

Guía para profesionales y padres.

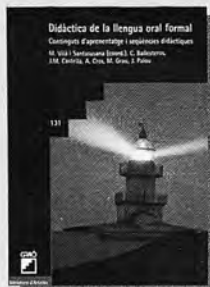
1999, 195 pàgines, 10,90 euros.

Generalitat de Catalunya.

L'ús del llenguatge a l'escola.

Propostes d'intervenció per a l'alumnat amb dificultats de comunicació i llenguatge.

2003, 169 pàgines, 12,00 euros

PEDAGOGIA - PSICOLOGIA - CIÈNCIES SOCIALS

editorial

eleccions generals 14-m

Els darrers quatre anys del Govern central, amb majoria absoluta del PP, passaran a la història de l'Estat espanyol com el quadrienni de l'involucionisme democràtic. Mai no havíem sofert, en els anys de rodatge de la democràcia, tantes retallades a la llibertat d'expressió ni tant de control a les llibertats que havíem consolidat. Mai no havíem detectat aquest empobriment ideològic, conseqüència directa de la forta embranzida del pensament únic. Ni, tampoc, s'havia criminalitzat tant la dissidència

A l'àmbit educatiu aquests quatre anys s'han plasmat en un desplegament legal retrògrad, provocant vertaderes contrareformes educatives. En són una bona prova la Llei de FP que en èpoques anteriors s'havia intentat impulsar; la LOU que és bona prova d'allò que és jerarquitzar la universitat i retallar-hi la participació democràtica i, sobretot la LOCE, última llei orgànica educativa que ens recorda i ens porta de bell nou a aspectes ja viscuts de la dictadura.

Quant al model d'estat hem comprovat com el neocentralisme atempta contra les competències autonòmiques i fa més difícil la convivència entre els pobles i l'Estat.

Hem vist el clar ressorgiment impulsat pel Govern central del més ranci conservadurisme que es detecta amb el model de família que s'està promocionant, sense tenir en compte la realitat social, una política de gènere nefasta, amb un increment esgarrifós de la violència domèstica, l'adoctrinament religiós i la seva obligatorietat dins els currículums escolars.

La darreres dades de la EPA són preocupants, a pesar de les manifestacions fetes pel titular del Ministeri de treball. Augment de les persones aturades malgrat augmentin les contractades, la causa és fàcil d'esbrinar: els contractes temporals, el treball en precari és el que s'incrementa enfront de la disminució del treball consolidat. És a dir, que a pesar dels grans discursos demagògics, els quatre anys de govern del PP han representat que l'Estat espanyol segueixi estant al llistó més alt dels països de la Unió Europea amb persones aturades i amb

treball cada cop més precari. Cal recordar la vaga general del 20 de juny de 2002, el motiu de la qual fou l'esmentada precarització laboral i el retall de les prestacions socials. I què hem de dir de les pensions? Any rere any, a començament d'any, ens omplen els mitjans de comunicació de campanyes de revalorització de les pensions, que sí es revaloritzarien si s'hi invertís aquesta despesa publicitària, però bé ho saben les persones pensionistes que no ho és certa tal revalorització. Com entendre revalorització si les mateixes centrals sindicals signen amb el Govern central plans per privatitzar-les.

Mai l'especulació immobiliària no havia tengut el sostre tan alt. Mai no hi havia hagut tanta tensió pel territori com ara.

I què hem de dir de la política exterior? Les actuacions de política exterior s'han caracteritzat per una política repressiva, d'alineació amb les potències impulsores d'una guerra il·legal, de submissió als Estats Units i no a l'Europa social i més democràtica. De l'aprovació d'una Llei d'Estrangeria, reformada dues vegades per retallar molt més els pocs drets de les persones immigrants. On és la política solidària d'aquest govern contra els més desvalguts?

La política lingüística ha estat un camp de batalla del PP des de sempre. Han utilitzat la llengua com a arma de confrontació i de disgregació social. En són bona prova les darreres declaracions del Conseller d'Educació de la nostra Comunitat. Amb l'excusa que no fan més que acomplir el seu programa electoral, intenten seccionar la nostra llengua: imposició d'hores de castellà al moment de l'aprenentatge en la llengua pròpia, valencià a les escoles d'idiomes...

Cal tenir memòria històrica, recordar quants esforços hem fet totes i tots perquè això no fos així. En les nostres mans està redreçar-ho. Juntament amb altres persones, d'altres sectors laborals i socials ho podem aconseguir, dia 14 de març la ciutadania pot esdevenir en electores i en electors, que juntem les forces per passar pàgina o per escriure -o que ens escriguin- més línies d'aquest llibre ranci i conservador.

propostes de l'stei-i sobre política educativa per a les eleccions generals del 14 de març de 2004

PER UNA ADMINISTRACIÓ EDUCATIVA SOBIRANA

L'STEI-i com a sindicat de classe i nacional de les Illes Balears sempre ha estat en una posició capdavantera en la lluita per garantir el manteniment de la nostra identitat cultural i nacional. Tot i que consideram que l'actual marc no garanteix una competència educativa plena i sobirana, propugnam:

- L'aprovació d'una llei educativa pròpia, que s'adapti als trets culturals, lingüístics i territorials i que potenciï la nostra identitat. Manifestam el nostre rebuig a la LOU, la LOCE ("Ley de calidad") i la Llei de Formació Professional i sol·licitam la seva derogació.
- L'educació ha de ser una prioritat tant per al govern central com per als autonòmics; això no es pot quedar en una simple frase, s'han de prendre mesures adequades en l'àmbit polític, mesures que passen per l'augment del finançament. Inversió per part dels poders públics del 6,5% del PIB en educació en el conjunt de l'Estat i en cada una de les nacionalitats i regions en acabar la legislatura que s'inicia amb aquestes eleccions, i la cessió de més recursos de l'Estat central a la

CAIB (Concert econòmic).

- La presència activa de la Conselleria en la defensa dels nostres interessos educatius territorials, a tots els àmbits. En base als trets sociolingüístics i culturals i a l'experiència de gestió de les competències educatives, cal que la Conselleria d'Educació impulsi les relacions amb les Conselleries d'Educació de Catalunya i el País Valencià.

PER LA PLENA NORMA- LITZACIÓ LINGÜÍSTICA I CULTURAL

- L'STEI-i denuncia l'atac que representa per la nostra llengua i cultura els projectes de decret que regulen les ensenyances comunes que es deriven de la LOCE.

Ens reafirmam en:

- La promoció de l'ensenyament íntegrament en català a tots els nivells educatius amb el suport de la legislació pertinent.
- Dotar tots els centres on hi hagi un nombre determinat de persones no catalanoparlants o d'alumnat d'incorporació tardana del Pla d'acolliment lingüístic i cultural: tallers de llengua i cultura, aula d'acolliment i suport lingüístic.
- L'increment del pressupost destinat a la potenciació de la

normalització lingüística als centres (publicacions, material didàctic, etc.)

PEL TREBALL SENSE DISCRI- MINACIÓ DE LA DONA

- La creació d'una xarxa d'escoles infantils (0-6 anys) públiques i gratuïtes que possibilitin l'accés de la dona al món laboral, professional i de formació.

- L'oferta suficient per a una escolarització total de la població infantil de tres anys i regulació i oferta suficient del tram 0-3 anys, sempre complint estrictament els requisits mínims establerts. Així com anteposar el caràcter educatiu a l'assistencial.

- La reducció d'un terç de jornada fins a un any de la criatura amb el 100% de les retribucions.

- El dret a excedència per cura de fill o filla menor durant tres anys, amb reserva del mateix lloc de feina, antiguitat i qualsevol altre efecte administratiu o laboral.

- L'exigència a l'Administració d'adoptar un llenguatge no sexista i de projectar públicament una imatge no discriminatòria de la dona.

- Denunciar la violència de gènere i exigir que les respectives administracions

assumeixin el compromís d'eradicar-la impulsant programes coeducatius de prevenció i utilitzant més recursos: econòmics, atenció sanitària, psicològica,...

- La promoció de models de convivència als centres educatius on es fomenti el desenvolupament harmònic de la personalitat i la resolució no violenta de conflictes.

- Iguals condicions en llicències per part i per adopció.

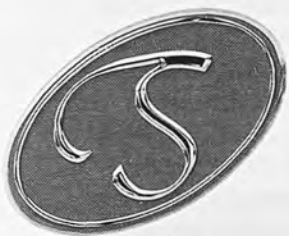
- Dret a baixa maternal per un període de 26 setmanes, amb el 100% de sou durant les 16 primeres i amb el 85%, les 10 següents.

PER UN ENSENYAMENT PÚBLIC DE QUALI-TAT PER A TO-THOM

- L'augment de les dotacions de personal docent, que permeti millorar la intervenció educativa i l'atenció a la diversitat, i dotació

de personal administratiu i de serveis a tots els centres.

- Cos únic d'ense-nyants. Titulació amb grau de llicenciatura per a tot el professorat. Reconversió de les escoles de magisteri en facultats de formació del professorat. Mobilitat entre les distintes etapes educatives a través de concursos de mèrits, complint els requisits que s'estableixin sobre titulació i experiència. Facilitar l'accés a la docència universitària a través de

Sairpa S.L.
industria gráfica de calvià

binder MAR
MANIPULADOS

Soluciones en impressió

DISSENY GRÀFIC - IMPRESSIÓ EN OFFSET

PLEGATS EN GENERAL - REVISTES COSIDES EN GRAPA

ENQUADERNACIÓ DE LLIBRES I CATÀLEGS EN RÚSTICA

C/. Illes Balears, 26 ■ 07180 Pol. Ind. Son Bugadelles (Santa Ponça - Calvià)

Tel 971 69 76 76 - 971 69 92 67 ■ Fax 971 69 76 79

E-mail sairpa@terra.es

convenis amb les universitats.

- La dotació als centres públics de mitjans econòmics i humans per realitzar activitats complementàries i extraescolars gratuïtes.

- L'elaboració d'uns criteris de matriculació, tant per als centres públics com per als concertats, que assegurin la distribució plural d'alumnat a tots els centres sostinguts amb fons públics i que evitin l'acumulació d'alumnat amb especials problemàtiques socials o educatives en uns determinats centres.

- La gratuïtat dels materials escolars en els nivells obligatoris. I l'augment del nombre i de la quantia de les beques a fi de garantir la gratuïtat de l'ensenyament a les classes socials més desfavorides.

- Dotar tots els centres d'un sistema complet de connexió a la xarxa. Que totes les aules d'educació infantil, primària i secundària estiguin dotades amb un ordinador per alumne, per tal que el llenguatge de les noves tecnologies sigui present des de les primeres edats.

PER LA MILLORA DE LES CONDICIONS LABORALS I RETRIBUTIVES A L'ENSENYAMENT PÚBLIC

a) Retributives:

- La desvinculació de les retribucions i els requisits de formació (sexennis).

- El manteniment del poder adquisitiu mitjançant augments anuals d'acord amb l'IPC més l'1%, fins a recuperar el poder adquisitiu perdut en els darrers anys i una clàusula de revisió salarial.

- L'actualització del Plus d'Insularitat i l'adaptació a cada realitat insular. L'equiparació amb

el plus de Canàries.

- Complement específic únic per a tot el professorat. Transitòriament, nivell 24 per a tot el professorat del Cos de mestres i nivell 26 per a tot el professorat dels cossos de Secundària. Manteniment de les quanties i condicions ja consolidades.

- Pagues extraordinàries amb el 100% de les retribucions.

b) Estabilitat per al professorat interí:

- L'estabilitat en el lloc de treball per a tot el professorat amb un temps determinat de servei.

- El compromís d'estabilitat per a tot el professorat amb temps de servei. L'ampliació negociada del pacte d'estabilitat.

- La igualtat de drets, a tots els efectes, amb el funcionariat de carrera.

- Solució definitiva per a tot el professorat que ja té acreditada experiència docent, amb independència de la titulació amb què va accedir a la docència en el seu moment.

- Accés a la funció pública docent en què l'experiència docent tenguin un caràcter preferencial.

c) Condicions laborals:

- El dret a una reducció de tres hores lectives per aquells que ho sol·licitin a partir dels 55 anys d'edat.

- Que es faciliti l'accés del professorat a la docència universitària i a la investigació.

- Consideració de l'antiguitat en el Cos i la permanència en el Centre com a fonamentals en el barem del Concurs de Traslats del Professorat, igualant la puntuació per l'execució de qualsevol lloc de treball.

- Reconeixement, a efectes de

concurso de trasllats, de la puntuació corresponent als anys d'interinitat i contracte en pràctiques.

- Formació permanent gratuïta en horari lectiu i/o de permanència en el centre.

- Establir de 15 a 18 períodes lectius setmanals com a màxim, per a tot el professorat.

- Jubilació voluntària als trenta anys de serveis o seixanta anys d'edat amb el 100% del sou.

PER POLÍTIQUES QUE AFAVOREIXIN L'ATENCIÓ A LA DIVERSITAT

El nostre projecte de defensa de l'Atenció a la Diversitat a l'ensenyament s'ha de basar en l'impuls d'un model d'escola preventiva, compensadora i integradora. Una escola que es fonamenti en el principi de donar més a qui més ho necessita. Reiteram el nostre rebuig a la LOCE.

- Tots els centres educatius d'ensenyament no universitari han de ser, de fet i de dret, centres d'integració i, per tant, hauran de disposar dels recursos materials i professionals adequats.

- La dotació, a tots els centres que ho necessitin, de professorat de PT/AL, fisioterapeutes, cuidadors o cuidadores i qualssevol altres (Mestres de Taller, Educació Física, etc.) per garantir una integració escolar de qualitat. La dotació d'aules taller si fos necessari per al pla d'integració en el centre.

- Dotació suficient de Treballadores i Treballadors Socials.

- La dotació a tots els Departaments d'Orientació dels IES de totes les places d'àmbit.

- Dotació als IES de professorat de PT/AL.

POLÍTIQUES ACTIVES PER A LA MILLORA DE LA SALUT LABORAL

- Des de l'STEI-i consideram imprescindible impulsar aquesta àrea de treball per tal de millorar la vida laboral de les treballadores i dels treballadors, des del convenciment que millorant les condicions laborals es millora la vida de les persones. Els nostres esforços van dirigits a modificar totes aquelles condicions que impedeixen que el treball sigui una activitat que generi benestar físic, psíquic i social. Per tot això proposam els següents punts:

- El reconeixement del conjunt de malalties professionals laborals, problemes de la veu, estrès, depressió, síndrome del professorat cremat, patologies musculoesquelètiques i eliminació dels riscos que sorgeixen com a conseqüència de la intensificació del treball, de l'organització laboral, de les relacions humanes, de la introducció de les noves tecnologies, i de la desinformació o desinhibició de l'Administració.

- 100% del sou en actiu en cas de malaltia o accident.

- Atenció total i gratuïta a les malalties psíquiques, odontològiques, otorrino-laringològiques i oftalmològiques.

- Reconeixements mèdics periòdics (mínim cada any) i gratuïts.

- Tractament i reeducació de la veu.

- Garantir el dret a elegir tractaments alternatius (homeopatia, acupuntura, medicina natural,...).

- L'impuls d'un model de prevenció de riscos que tenguí com a objectiu bàsic la modificació de les condicions laborals que suposin un risc per a la seguretat i la salut del professorat amb la formació de delegades i delegats, així com el conjunt del professorat, en aquesta matèria.

PROPOSTES SECTORIALS A L'ENSENYAMENT PÚBLIC

a) Educació infantil i primària

- Reducció de l'horari lectiu del professorat fins a un màxim de 18 hores setmanals, considerant lectives les de docència directa, les dedicades a activitats amb alumnat, les de tutoria, els desplaçaments del professorat itinerant i les dedicades al desenvolupament de projectes d'investigació.

- La possibilitat d'accés a la docència a les escoles de Magisteri per al Professorat del Cos de Mestres, a través de convenis amb les Universitats.

- Dotar tots els centres d'Infantil i Primària de personal i d'infraestructures adequades per atendre els serveis necessaris: plans anuals de millores en els centres, laboratoris, aules de música, lavabos, patis i gimnàs, així com l'eliminació de barreres arquitectòniques.

- La implantació de serveis complementaris públics i gratuïts que donin resposta a la demanda social (menjador, transport, "matinet", activitats extraescolars).

- Dotació d'orientadors i, si escau, de Departaments d'Orientació a tots els centres d'Infantil i Primària.

- Professorat especialista de Pedagogia Terapèutica, Audició i

Llenguatge i Atenció a la Diversitat a tots els centres.

- Dotació de personal d'administració i serveis a tots els centres d'Infantil i Primària.

a-1) Educació infantil (inclou "preescolar")

Exigim a l'administració educativa:

- La potenciació de la xarxa pública d'educació infantil de l'etapa 0-3 anys.

- La creació de centres experimentals, almenys un per illa, de 0-6 anys.

- Les ràtios:

Alumnat de:

0-1 any:	6 infants
1-2 anys:	10 infants
2-3 anys:	15 infants
4 anys:	18 infants
5 anys:	18 infants

a-2) Primària

- Plantilles que respectin la proporció entre línies i professorat, que garanteixin la presència d'un tutor o tutora per unitat i un més per cada sis unitats o fracció. Així com s'augmentin les unitats, s'augmentarà proporcionalment el professorat tutor i d'especialitats.

- La dotació suficient de personal de Pedagogia Terapèutica, Audició i Llenguatge i Atenció a la Diversitat.

- La reducció de ràtios, a Primària 20 alumnes com a màxim; 15 a les aules que incloguin diferents nivells.

b) Primer cicle d'ESO

- Exigir la construcció dels centres per tal de fer efectiu el traspàs definitiu i immediat del 1r cicle d'ESO als IES.

- Ràtios màximes de 20 alumnes per grup.

c) Secundària, Batxillerat i Formació Professional

- Una oferta educativa en igualtat de condicions per a totes les zones i comarques.
- La qualitat de l'ensenyament, l'atenció a la diversitat i l'evolució demogràfica justifiquen la reducció de les ràtios fins a situar-les en un màxim de 20 a tota l'ESO i 25 a Batxillerat; la reducció haurà de ser major en aquells centres que acullin alumnat amb NEE.
- La reducció gradual de 18 a 15 hores lectives per a tot el professorat. Això implicarà una major dedicació en l'elaboració de projectes, coordinació didàctica, tutories, activitats complementàries i gestió democràtica del centre.
- La reducció de 3 hores lectives per a dedicació a tasques de tutoria.

c-1) Formació Professional

- L'increment de l'oferta de FP reglada dedicant-li les inversions necessàries perquè els Cicles Formatius siguin els vertebradors de la formació laboral i capacitin per a l'acompliment qualificat de les distintes professions.
- Reduir les ràtios a 20 alumnes per aula com a màxim i no més de 16 per a la realització dels mòduls pràctics. Afavorir els desdoblaments sempre que la demanda ho exigeixi.

d) Educació de persones adultes

- La promulgació o el desenvolupament, si és el cas, d'una Llei d'Educació de Persones Adultes, amb un pla de finançament que garanteixi els recursos necessaris.

e) Ensenyaments de règim

especial

- Extensió de l'oferta pública d'aquestes ensenyances i la seva comarcalització.
- Potenciació de l'ensenyança dels idiomes de l'Estat a les escoles oficials d'idiomes.

e-1) Escoles Oficials d'Idiomes

- L'ampliació de l'oferta de llengües d'acord amb la demanda de formació. La dotació de material audiovisual i informàtic per a l'aprenentatge de les llengües.

e-2) Educació a l'exterior

- Regulació del treball en els centres de l'exterior mitjançant un reglament orgànic de centres educatius a l'exterior.
- Selecció del professorat mitjançant concurs de mèrits, acadèmics i professionals, relacionats amb la docència, i proves objectives d'idioma i psicoprofessionals, eliminant l'entrevista en els processos de selecció.

e-3) Conservatori de Música i Dansa

- La revisió de les condicions d'accés als diferents graus. Facilitats d'accés del grau professional al grau superior. La revisió de les convalidacions d'assignatures del conservatori amb assignatures d'ESO.

UNIVERSITAT

L'STEI-i és una organització capdavantera en la defensa de l'autonomia universitària contra la LOU, que va participar en totes les mobilitzacions de rebuig d'aquesta llei. Després de l'aprovació d'aquesta llei ens comprometem, en la mesura de les nostres possibilitats i

responsabilitats, a intentar neutralitzar els seus aspectes més negatius, tot i confiar que un canvi de majoria política la derogui i s'obri un procés de negociació amb els representants de la comunitat universitària.

Model que volem:

- Pública, de qualitat i plenament democràtica, fonamentada en valors de solidaritat, pacifisme i ecologisme.
- Arrelada en el propi medi cultural i lingüístic, que defensi i potenciï els nostres drets nacionals, i compromesa amb el procés de normalització lingüística de la llengua catalana.
- Cooperadora amb els pobles de zones no desenvolupades a través de programes de cooperació acadèmica.
- Establir per llei estatal el finançament de les universitats, que arribi a l'1,5 del PIB i que garanteixi una despesa similar per estudiant i contribueixi a assolir la mitjana europea.
- Recursos públics suficients per a Investigació i Desenvolupament (I+D).

Marc Institucional de negociació i participació:

- L'STEI-i reclama la constitució de la Mesa Sectorial d'Universitat, integrada per la Conselleria d'Educació i els sindicats presents a la Junta de Personal Docent i Investigador i a la Junta de Personal d'Administració i Serveis, per negociar les condicions laborals i econòmiques del funcionariat de la UIB (PDI i PAS), respectant l'autonomia universitària.

Estabilitat al professorat universitari:

- Garantir un model de plantilles

de Personal d'Administració i Serveis per a totes les universitats, amb ràtios similars.

- Modificar les proves d'accés a la Universitat en el sentit de dotar de major pes específic l'expedient acadèmic.

- Implantar una política de beques que permeti una vertadera igualtat d'oportunitats i de mobilitat a l'alumnat.

- Derogació de la LOU i dels seus desplegaments, especialment del sistema d'habilitació del professorat.

PER LA MILLORA DE LES CONDICIONS DE TREBALL A L'ENSENYAMENT PRIVAT-CONCERTAT

a) Estabilitat i millora en les condicions de treball:

- Oferta de treball oberta, contractació a través d'una borsa de treball, i amb control sindical.

- Equiparació de la ràtio entre els centres públics i privats.

- Dotació de personal d'administració i serveis a tots els centres.

- Regulació de la possibilitat de la integració en la xarxa pública dels centres privats i concertats que ho desitgin i compleixin necessitats objectives d'escolarització, i també del seu personal docent i no docent. No a la concertació d'etapes i nivells no obligatoris d'ensenyament. Manteniment del percentatge actual pública/privada.

b) Formació continuada. Pla de formació permanent del professorat:

VIATJA DES DE MALLORCA A QUALSEVOL PART DEL MÓN AMB

viatges s.a.
Tramuntana Est. 1078 M.M.

C/ 31 de Desembre, 7 1º 1ª - 07003 Palma
Tel.- 971 76 36 22 - Fax.- 971 75 12 06

www.viatgestramuntana.com

PERQUÈ OFERIM LA MILLOR QUALITAT, AMB ELS MILLORS SERVEIS I SOBRETOT...

ALS MILLORS PREUS!!!

- Facilitar la realització d'activitats de perfeccionament i reciclatge a tot el professorat, independentment del seu lloc de treball o del centre de formació. Aquesta formació serà continuada, comuna i simultània per als treballadors de la xarxa estatal i la xarxes privades, amb la dotació pressupostària necessària.

- Formació del personal dins l'horari laboral.

c) Àmbits del conveni:

- Conveni únic per a totes les treballadores i treballadors de l'ensenyament com a mitjà de potenciar la negociació col·lectiva per millorar les seves condicions laborals.

- Negociació de convenis autonòmics per assumir la diversitat sociopolítica de l'Estat

espanyol.

d) Retribucions:

- Negociació amb l'Administració educativa dels mòduls pressupostaris que ens afecten.

- Defensa del poder adquisitiu dels salaris, amb increments anuals superiors a l'IPC real.

- Introducció de la clàusula de revisió salarial en el conveni.

- Homologació real, tenint en compte condicions laborals, amb el professorat públic.

e) Jornada laboral i vacances

- Homologació de la jornada amb el personal docent i no docent de l'ensenyament públic.

- Reducció horària lectiva com a conseqüència de l'augment de plantilles.

- Homologació de les vacances amb el professorat públic.

PROPOSTES EDUCATIVES DEL PROGRAMA ELECTORAL DEL PARTIT POPULAR ILLES BALEARS PER A LES ELECCIONS DE 14 DE MARÇ

En el programa electoral del Partit Popular de les Illes Balears per a les properes eleccions generals del mes de març, hi figuraran alguns aspectes específics que permetran dur a terme els objectius més importants en temes educatius.

El gran augment, especialment en els tres darrers cursos, de població d'origen estranger, que enguany, ja representa més d'un 10% del total d'alumnat escolaritzat a les Illes Balears, fa necessària una millora dels recursos econòmics en Educació. El Pla d'Infraestructures Educatives, que properament presentarem, suposa una inversió molt important en el sector de l'ensenyament públic, degut, entre d'altres aspectes, a l'elevat nombre de centres de nova creació i ampliacions i millores dels existents. És per tot això que obrirem una línia de negociació per tal que s'augmenti

PROPOSTES DELS PARTITS POLÍTICS

l'aportació econòmica de l'Estat en diferents línies específiques d'actuació.

Un altre punt clau serà potenciar iniciatives per a la incorporació de noves tecnologies d'informàtica educativa a tots els centres públics i concertats, en el marc del conveni signat entre la Conselleria d'Educació i Cultura i l'empresa pública RED.ES, participada pel Ministeri de Ciència i Tecnologia. Aquest projecte permetrà l'aportació d'ordinadors portàtils, destinats inicialment al professorat de secundària, així com instal·lacions de material informàtic de darrera generació en els centres docents, com xarxes inalàmbriques, accés a Internet via satèl·lit, Intranets educatives, etc.

En la línia d'un conjunt de mesures per disminuir la burocratització dels centres d'ensenyament, també ens fixam com a meta millorar, dotar i/o actualitzar els centres amb programes de gestió per a què aquesta sigui més eficaç i la comunicació amb la Conselleria d'Educació i Cultura sigui molt més fluida, ràpida i de fàcil accés. Entre les actuacions més pioneres i destacades en els ensenyaments de règim especial proposam, en primer lloc, la reestructuració del Sistema Educatiu musical de les Illes Balears d'acord amb la realitat de la nostra comunitat, per aconseguir un model de futur, estable, eficient i actual. Consolidar els estudis de grau elemental i mitjà, organitzats a les Escoles de Música i Conservatoris Professionals, com a base de l'estructura de la piràmide educativa. Aquesta reestructuració inclourà facilitar i

flexibilitzar l'accés al grau mitjà i solucions a la situació en què es troben els alumnes de la part forana.

A més a més, volem impulsar la construcció d'un nou edifici com a segona fase del Conservatori a Palma.

Finalment, la creació de centres d'especialització curricular segons preveu la LOCE, permetrà compaginar realment els estudis musicals, les activitats esportives i altres estudis artístics amb els estudis obligatoris (ESO i Batxillerat).

Dins l'àmbit de l'ensenyament superior hem de manifestar la nostra aposta més decidida cap a la consolidació d'un Espai Europeu d'Ensenyament Superior per tal de fer efectiva l'homologació dels estudis universitaris dins la Unió Europea. Així mateix impulsarem mesures per a la millora de les infraestructures específiques de la recerca en el marc dels programes per a territoris Objectiu 2.

Per altra banda, volem impulsar la competència en idiomes dels alumnes i ciutadans de la nostra comunitat, no només com un element d'enriquiment personal sinó també com un recurs per a la promoció laboral i adaptació a una nova Europa multilingüe. Així, es vol fomentar el model educatiu Trilingüe (ensenyament conjunt de tres llengües) en col·laboració amb altres institucions estrangeres com el British Council, l'Aliança Francesa, etc.

Aquest model, dins el conveni MECD-British Council, està a punt de consolidar-se dins l'etapa d'educació primària i s'iniciarà dins l'etapa de secundària en el proper curs escolar, programa en

el qual la Conselleria d'Educació i els centres afectats hi estan treballant per poder establir les directrius necessàries i avaluar el seu desenvolupament. L'objectiu fonamental d'aquest projecte és aconseguir que una vegada acabada aquesta etapa de secundària, els alumnes puguin expressar-se fluidament en llengua anglesa a més d'en la llengua o llengües pròpies, i també puguin assolir un adequat comandament d'una altra llengua estrangera (assignatura optativa en començar l'ESO, actualment, alemany), així com tenir una apreciació i coneixement de les cultures respectives. Una vegada superada l'etapa de secundària obligatòria, els alumnes podran optar a la realització dels exàmens anomenats "GCSE" o "SCE" (exàmens oficials que els alumnes britànics realitzen quan acaben aquesta etapa), la qual cosa suposa la possibilitat d'accedir a l'educació secundària no obligatòria en el Regne Unit. Es facilita així l'adaptació dels nostres alumnes als nous reptes de formació, mobilitat professional i integració europea. Finalment, hem de destacar la ferma voluntat del nostre partit per a la conciliació de la vida laboral i familiar. És per això que es duran a terme actuacions importants a l'educació preescolar (0-3 anys) tant en l'elaboració del nou decret d'aquests centres que tenen una funció educativa i assistencial com en ajudes per a les famílies afectades.

Aquest resum de les principals mesures que figuren al programa d'educació del partit popular creim que representaran un impuls decidit cap a la millora del nostre sistema educatiu.

L'EDUCACIÓ, LA NOSTRA PRIORITAT BÀSICA

La proposta educativa socialista per a les properes eleccions generals arriba després de vuit anys de Govern del PP. Vuit anys que ens han fet més pobres en educació: la inversió educativa ha passat de ser del 4,9% del PIB al 4,4%, amb el que suposa una clara despreocupació pel nostre bé més valuós: el capital humà. En el cas de les Balears, el Partit Popular, després de negociar la transferència de competències, reconeix ara la insuficiència pressupostària en matèria educativa.

En general, la política educativa del PP ha estat i és regressiva, injusta i autoritària:

Tornen la religió a les nostres aules en uns termes contraris a la nostra escola, laica.

Les mesures educatives cerquen la segregació front a la integració: segregació dels nouvinguts, dels que tenen necessitats educatives especials, més riscos socials, etc. Menyspreen el diàleg i el consens i imposen la seva majoria absoluta contra l'opinió de les CCAA, la comunitat educativa, els professionals i els sindicats.

Amb les seves actuacions estan creant una doble xarxa educativa,

amb centres de primera i centres de segona. Ens porten cap a una fractura social imperdonable. Una fractura social que a les Balears s'està reproduint de la mà de la política lingüística del PP. A les Balears, el 10% de l'alumnat prové d'altres països, les nostres infraestructures eren i són insuficients, els joves abandonen els estudis i s'incorporen al mercat laboral abans del que seria desitjable, tenim un dels nivells de fracàs escolar més elevats del país. Però tot això no sembla tan prioritari per al Govern com ho és la polèmica lingüística, que no el bilingüisme. El que cerca el PP és sembrar la crispació a través d'una polèmica que amaga el seu fracàs en matèria d'educació i amb la qual pretén estendre una cortina de fum per no parlar d'altres problemes educatius que preocupen els professionals i les famílies.

El partit socialista vol fer de l'educació la seva prioritat bàsica. Perquè tenim clar que hem de fer de les nostres aules un espai per a la integració real dels infants i joves nouvinguts a través d'ells i de les seves famílies; perquè no podem renunciar al desafiament que representa la necessitat d'incrementar la nostra productivitat. Cal invertir en educació fins a col·locar-nos, com a mínim, en la mitjana europea.

Volem una educació moderna, cosmopolita, digna i igualitària per a tothom. El nostre és un programa educatiu ambiciós, no utòpic. Així ho estam demostrant en aquelles CCAA en les quals lideram el govern. És difícil resumir tot el programa educatiu socialista, però us avançam algunes mesures (podeu trobar-

ne més a www.psoe.es):

- La religió tornarà a ser una matèria voluntària i no avaluable.

- Oferirem més oportunitats per garantir els aprenentatges bàsics i ajudar els nins/es amb més dificultats:

1) Els centres de primària oferiran 1 hora diària d'activitats educatives complementàries destinades a reforçar aprenentatges instrumentals bàsics.

2) Tots els centres públics de l'ESO oferiran 3 hores setmanals d'activitats complementàries que facilitin, als alumnes amb dificultats d'aprenentatge, la superació de les mateixes.

3) Intensificarem les mesures destinades al domini dels idiomes estrangers, sobretot la llengua anglesa, en finalitzar l'escolarització obligatòria.

4) Facilitarem un ordinador per a cada dos alumnes, amb connexió gratuïta a Internet, a partir del 2n cicle d'educació primària i un ordinador per alumne en educació secundària i universitat.

5) Establirem un fons estatal per estendre la gratuïtat dels llibres escolars per a tot l'alumnat d'educació primària i ESO en tots els centres docents sostinguts amb fons públics.

- Obrirem els centres educatius 11 mesos a l'any, 7 dies a la setmana i 12 hores al dia, per rendibilitzar aquesta infraestructura pública, sense més hores lectives, sinó per fer accessible els centres a entitats, associacions, col·lectius, etc.

- Augmentarem fins a l'1,5% del PIB el finançament de les universitats públiques durant la legislatura i establirem un programa de préstecs-renda per als universitaris dels dos darrers cursos, a tornar un cop iniciada la

seva vida laboral.

No podia finalitzar sense mencionar dues mesures de gran importància pel que fa a les Balears. Els socialistes pretenem actualitzar el finançament de les diferents CCAA per fer que l'aportació de l'Estat en la despesa mitjana per alumne sigui el mateix en tots els territoris i crear uns fons específics d'educació de compensació interterritorial per al desenvolupament de programes específics en les zones que ho necessitin.

Francesc Antich

Candidat socialista al
Congrés de Diputats.

**PSM-ENTESA NACIONALISTA,
ESQUERRA UNIDA,
ELS VERDS, ERC
(PROGRESISTES PER LES
ILLES BALEARS)**

**IL·LUSIÓ I PROGRÉS PER
A LES ILLES BALEARS**

El moment polític actual a les Illes Balears i a l'Estat espanyol, determinat per la política del PP, marcada tant per

la involució dels valors democràtics com pel debilitament del model plurinacional de l'Estat, ha fet coincidir el PSM-Entesa Nacionalista, Esquerra Unida, Els Verds i Esquerra Republicana en la necessitat de sumar tots els esforços possibles per constituir un projecte electoral alternatiu d'esquerres, nacionalista i ecologista i, compartint un programa comú, contribuir així a la conformació d'una majoria parlamentària de caràcter progressista.

La coalició **Progressistes per les Illes Balears** vol oferir a la ciutadania de les Illes Balears un missatge d'il·lusió davant la possibilitat de resignació, que pot envair la societat, fruit de la política de por i desmobilitzadora del PP. Vol treballar amb la societat per reflectir la seva pluralitat i diversitat, superant la crispació i l'enfrontament que promou el pensament únic conservador.

La coalició Progressistes per les Illes Balears es fonamenta en els principis polítics que comparteixen:

· AUTOGOVERN:

Demanda d'un aprofundiment en l'autogovern i d'una articulació nova de l'Estat, més atenta al reconeixement de la pluralitat nacional. Vint-i-cinc anys després de l'aprovació de la Constitució és necessari escometre la tasca d'aprofundir en la descentralització de l'Estat i el Dret d'autodeterminació dels pobles que el conformen. Defensa d'un major autogovern i d'un finançament just per a les Illes Balears entenent que són els instruments imprescindibles per afrontar els reptes que té plantejats cara al futur.

· **DRETS DE LA CIUTADANIA:**

Compromís prioritari amb les llibertats personals i la defensa dels drets socials, que han de tenir la consideració de drets ciutadans i han d'estar garantits mitjançant serveis públics de qualitat que a les Illes Balears presenten uns índexs baixos. Les Illes Balears són la seva gent, el seu territori, la seva llengua, la seva cultura i la seva història, milers de persones nascudes aquí i lluny d'aquí, cadascú aportant la seva idiosincràsia, que reivindiquen la voluntat de construir un futur plegats. L'estat del benestar és una conquesta irrenunciable del segle XX i que en el segle XXI s'ha d'estendre a tota la ciutadania.

· **MODEL ECONÒMIC SOSTENIBLE:**

Canvi de model cap a la sostenibilitat, on l'economia estigui al servei de les persones, es fomenti la diversificació econòmica i es respecti el medi ambient (protecció d'espais naturals i polítiques ecològiques d'energia, transport, aigua o residus). Les Illes Balears han estat castigades històricament per una llarga relació d'agressions al seu territori, als seus béns culturals i naturals en nom del progrés econòmic, però que, cada vegada més, mostra la veritable realitat de ser un model creador de desequilibris territorials i socials.

· **MÉS DEMOCRÀCIA, MÉS PAU:**

Voluntat de radicalitat democràtica, transparència en l'actuació política i impuls a totes les formes de participació democràtica. Treballar per la pau, per la solidaritat amb els pobles manco desenvolupats, per la construcció d'una Europa de les

persones i dels pobles.

Amb aquests objectius, la coalició Progressistes per les Illes Balears es posa al servei dels homes i de les dones de les Illes Balears que comparteixen aquests principis. Vol ser una aposta per l'esperança, feta des de l'ànim de col·laboració entre les forces de l'esquerra, nacionalistes i ecologistes. Partim, per tant, de la voluntat de sumar els esforços de les forces polítiques més compromeses amb els valors del progressisme.

PSM-Entesa Nacionalista, Esquerra Unida de les Illes Balears, Els Verds de les Illes Balears i ERC conformen aquesta coalició amb el convenciment que l'obtenció de representació parlamentària significarà una veu pròpia de les Illes Balears a les Corts generals, al servei de la ciutadania d'aquestes illes, que permeti la defensa de les problemàtiques de les Illes Balears davant del freqüent oblit de què som objecte a Madrid. El trencament del tradicional monopoli del PP i PSOE de la representació balear a Madrid consolidarà el nacionalisme progressista i l'esquerra transformadora i ecologista com a components essencials de qualsevol alternativa a l'actual hegemonia de la dreta.

La coalició Progressistes per les Illes Balears suposarà, també, que el vot que aquestes forces polítiques obtenien per separat a les eleccions generals contribuirà a l'objectiu del canvi polític a l'Estat espanyol. Ho farà des del reforç de les posicions més progressistes i més inequívocament compromeses amb una concepció plural i democràtica de l'Estat. Ho farà, sobretot, des del

compromís amb la defensa dels interessos de les Illes Balears i de la seva ciutadania.

EDUCACIÓ

- Modificar la Conferència d'Educació per tal de transformar-la en un organisme autènticament i estrictament coordinador de les competències exercides per les diferents Comunitats Autònomes.

- Reduir la funció de l'Administració Central a un paper d'estricta coordinació de les polítiques autonòmiques i de gestió d'aquelles competències estrictament estatals (homologació de títols, normativa bàsica, interlocució davant d'altres estats...)

- Exigirem una revisió del finançament de l'Educació a les Illes Balears, clarament deficient, per aconseguir que les nostres escoles tinguin prou recursos humans i materials per atendre suficientment i amb garanties d'èxit la demanda educativa, tenint en compte el repte d'integrar a l'escola un contingent poblacional creixent, amb pocs recursos econòmics i amb dificultats de conèixer les llengües oficials.

- Fer la transferència completa i ben dotada econòmicament de les competències en matèria de

beques i ajudes, per tal de garantir un suport real a les famílies de les Illes Balears amb menys recursos.

- Implicar l'Estat en la compensació dels costos d'insularitat en el camp de la política universitària, tant de la pròpia Universitat, com dels alumnes que han de sortir de les Illes Balears per realitzar estudis que aquí no s'imparteixen.

- Aconseguir fortes inversions de l'Estat en matèria d'estudis superiors per finançar la descentralització de la UIB cap a Menorca i Eivissa i la creació de noves carreres.

- Proposar que el cost de la UNED, en la mesura que és una universitat estatal, sigui assumit pels Pressuposts Generals de l'Estat. Així mateix, que l'oferta d'estudis de la UNED s'adapti a la realitat lingüística i cultural de cada territori.

- Demanar una profunda revisió de la LOCE i la immediata suspensió dels seus aspectes més regressius i discriminatoris: falta de participació de la comunitat educativa, minva de l'autonomia dels centres, dificultats perquè les llengües pròpies siguin llengües vehiculars.

- Fomentar la cooperació entre les diferents comunitats de l'Estat i de l'estranger en matèria de formació del professorat.

- Introduir en els plans d'estudis de l'ensenyament, en l'apartat dels continguts mínims, una referència explícita i positiva al caràcter pluricultural i plurilingüístic de l'Estat.

- Promoure unes polítiques integradores del món educatiu amb la societat, en especial de la formació professional, que facilitin i afavoreixin la integració

laboral de la joventut, amb una atenció especial al cooperativisme, l'autoocupació, l'economia social i, en general, les noves formes d'ocupació més solidàries i ètiques.

- Promoure l'elaboració d'una nova llei d'universitats.

- Exigir una major participació de les Comunitats Autònomes en l'elaboració dels mínims curriculars.

- Demanar que l'Administració de l'Estat doti el Govern de les Illes Balears de recursos econòmics suficients per impulsar l'aplicació de criteris de sostenibilitat ecològica, tant en els projectes de construcció de nous centres com en l'ampliació, rehabilitació o millora dels centres ja existents.

CULTURA

- Proposarem la transformació del Ministeri de Cultura en una Secretaria d'Estat que fomenti els intercanvis culturals i el coneixement de cadascuna de les cultures de l'Estat i mantengui funcions bàsiques de coordinació i representació estatal.

- Finançar, a través del Ministeri d'Afers Exteriors, els instituts de promoció exterior de les distintes cultures de l'Estat, ja que l'Estat espanyol no és culturalment uniforme, sinó que és constituït per expressions culturals distintes, arrelades en tradicions lingüístiques i històriques diferenciades.

- Potenciar al màxim les iniciatives dels agents culturals: exempció total de l'IVA per als llibres, gratuïtat d'accés als museus estatals, rebaixa en la fiscalitat de premis artístics i literaris, replantejar la funció de les televisions públiques reforçant el seu paper eminentment

formatiu i cultural, etc.

- Promoure polítiques culturals que potenciïn l'educació intercultural i els valors de la tolerància i l'enriquiment mutu que duu la comunicació entre les cultures.

- Fer inversions estatals específiques per contrarestar les deficiències de les mines infraestructures culturals heretades de l'Estat: museus, arxius, biblioteques i teatres.

- Articular mesures que minimitzin els efectes de la insularitat en la recepció i la projecció d'actes i fets culturals.

- Demanar la devolució de determinats béns patrimonials (trobes arqueològiques, patrimonis històrics,...), que deixin d'estar controlats per l'Administració de l'Estat i passin a ser de responsabilitat exclusivament autonòmica. Aquest canvi haurà d'anar acompanyat del finançament adequat per al seu manteniment i restauració.

POLÍTICA LINGÜÍSTICA

- Reconeixement de la realitat pluricultural i plurilingüística amb les conseqüències que d'aquest fet se n'han de derivar des del punt de vista legal i d'ús per part de les institucions comunes.

- Reconeixement del castellà, el català, l'euquera i el galleg com a llengües oficials de l'Estat. L'Estat assumirà la llengua catalana com a patrimoni propi i per tant vetllarà per la seva promoció i reconeixement, nacional i internacional, tot dotant a càrrec dels Pressuposts Generals de l'Estat les institucions tant públiques com privades que tenen cura d'aquesta tasca.

- Priorització de cada una d'aquestes llengües en el seu territori històric.

- Oficialitat d'aquestes quatre llengües oficials en les institucions i organismes de l'Estat (o que en depenen) i que corresponen a tots els territoris.

- Mecanismes de defensa i de difusió de la realitat plurilingüe de l'Estat a Espanya i a l'estranger:

- Utilització de les quatre llengües oficials en els segells de correus

- Utilització de les quatre llengües oficials en les monedes i els bitllets

- Utilització de les quatre llengües oficials en els documents d'identitat i en els passaports

- Utilització de les quatre llengües oficials en la retolació dels edificis de les institucions i organismes de l'Estat ubicats a qualsevol territori de l'Estat espanyol, en especial a la capital, o de l'estranger

- Oficialitat de les llengües en el Parlament espanyol; i, per tant, possibilitat d'utilització de qualsevol llengua de l'Estat en les sessions del Congrés de Diputats i del Senat, amb garantia de traducció a les altres llengües oficials. Publicació de totes les webs dels organismes de l'Estat en les quatre llengües oficials.

- Possibilitat que les institucions autonòmiques i els ciutadans de tot l'Estat puguin adreçar-se a les institucions estatals en qualsevol llengua oficial de l'Estat i hi puguin ser atesos.

- Impuls, per part de l'Estat, del reconeixement de l'oficialitat del català en el marc de la Unió Europea, amb el consegüent tracte equivalent a qualsevol altra llengua de característiques

demogràfiques i de productivitat cultural semblants.

- Pressupost de l'Estat destinat a la projecció exterior de les llengües oficials de l'Estat.

- L'Estat espanyol establirà acords de col·laboració amb les institucions d'altres estats amb territoris de parla catalana (França, Andorra, Itàlia) per tal de promocionar arreu del món la llengua catalana.

- Reconeixement oficial de l'equivalència de les titulacions oficials que apareguin amb la denominació de llengua valenciana i de llengua catalana.

- Impuls de l'aprenentatge de les llengües oficials de l'Estat a qualsevol indret de l'Estat.

- Impuls perquè a la capital de l'Estat puguin sintonitzar-se els principals mitjans de comunicació audiovisual de cada una de les

LLOGUER OPCIÓ COMPRA

MUSICASA

www.musicasa.com Pianos i Teclats

Piano Vertical
des de
40€/mes

Piano Cola
des de
90€/mes

Piano Digital
des de
30€/mes

Els Millors Pianos al Millor Preu

Pça. Fortí, 1 - Tlf. 971 281 559 - Palma
Sant Francesc de Sales, 16 - Devora del Conservatori - Tlf. 971 498 299 - Palma

llengües oficials de l'Estat.

- Impuls perquè les televisions i ràdios privades d'àmbit estatal emetin part de la seva programació en la llengua pròpia del territori on es rebin. Els cinemes també seguiran aquests mateixos objectius.

- L'etiquetatge de qualsevol producte s'haurà de fer, com a mínim, amb la llengua pròpia del territori on es distribueixi.

LES ELECCIONS DEL 14 DE MARÇ, UNA OPORTUNITAT PER BALEARS

Des d'Esquerra Unida de les Illes Balears afrontam les properes eleccions generals de dia 14 de març com una fita important en la curta història democràtica de l'Estat i en el desenvolupament de les Illes Balears cap a majors nivells de democràcia i autogovern.

Hem assistit aquests darrers anys a un clar procés d'involució democràtica, on els tics autoritaris d'Aznar, Rajoy, Matas i del conjunt del PP han mostrat a les clares el seu pitjor repertori del receptor conservador. I no només en les maneres i les formes sinó, i més important, en els continguts de les seves polítiques. Les Illes Balears, en els darrers sis mesos en són un exemple prou clar de regressió

en matèria territorial, lingüística, de cohesió social i de criminalització de les veus dissidents.

És cert que durant 2003 i aquests primers mesos de 2004 hi ha hagut mobilitzacions importants. Molts progressistes hem sortit al carrer o hem participat en actes de protesta i repulsa d'aquestes polítiques conservadores. Ara ja fa un any de les importants manifestacions per la pau i de denúncia de la guerra d'Irak. Han estat moltes les mobilitzacions contra les autopistes, autovies i cinturons. Han estat molts els professionals i ciutadans que han mostrat el seu rebuig a les noves mesures d'agressió a la nostra llengua. I ben segur que no seran les darreres. Haurem de tornar a sortir al carrer i plantar cara. No ens cansarem mentre continuïn des de Madrid, des del Consolat de Mar, els governs del PP, amb el suport d'UM, trencant el futur de pau, justícia, democràcia i dignitat que el poble de les Illes Balears vol assolir.

En aquest context, no gens fàcil, aquestes eleccions ens posen sobre la taula, però, un conjunt d'oportunitats que tots els progressistes de Balears hem d'aprofitar i esprémer fins a les màximes possibilitats.

Una primera oportunitat és la de recuperar la il·lusió.

La derrota del Pacte de progrés - per ben poc, però derrota a la fi no pot significar caure en el desencís. Ben segur que es varen cometre errades importants i que no vàrem ser capaços (EU se'n sent també responsable en la part que ens correspon) de transmetre a la majoria de la població la necessitat de seguir avançant per aquest camí i

d'explicar allò que podia significar tornar als paranys del PP. Ara ja ho sabem i amb prou claredat! Estam convençuts que l'esquerra plural representa a Balears els interessos de la gran majoria de la població.

Les eleccions una oportunitat de mobilització.

Si la dreta ens vol fer creure que la democràcia és només votar cada quatre anys i que les mobilitzacions al carrer no són més que ganes de fer renou i bordell (quan a ells els ha interessat, prou que en fan de renou!), des de les forces progressistes hem de dir novament que una democràcia real s'ha de basar en la participació quotidiana dels ciutadans, en les seves organitzacions socials, al carrer i també a l'hora de votar. Són molts els milers de ciutadans de Balears que han participat en les mobilitzacions. Ara arriba el moment que això es tradueixi també en el suport a les candidatures que pretenen aturar l'hegemonia de la dreta i articular des de l'esquerra federal i ecologista un nou projecte d'estat.

Una coalició progressista com a oportunitat d'una veu per Balears al Congrés de Diputats.

Des del primer moment Esquerra Unida de les Illes Balears va fer una aposta per articular una proposta unitària que permetés donar veu a l'esquerra transformadora, nacionalista i ecologista de Balears. La coalició formada per EU amb PSM, Verds i ERC és més que una suma, és la primera oportunitat efectiva de trencar un bipartidisme històric de

PP i PSOE, que no representa la realitat social i política de Balears.

Il·lusió, mobilització i esforç unitari són les oportunitats que són al davant. Però la coalició **Progressistes per Balears** representa també uns continguts programàtics que mostren una aposta concreta de canvi, ambiciosa, a Balears, a l'Estat Espanyol i que vol participar en canviar el món. Així, els eixos programàtics, sobre els quals s'ha construït tot un conjunt de propostes sectorials són els següents:

Compromís amb les persones i la defensa dels seus drets socials en un treball de qualitat, a l'educació, la salut, la cultura, l'habitatge i el desenvolupament de serveis públics de qualitat.

Aposta per un aprofundiment en l'autogovern de les Illes Balears i d'una reforma de l'estructura de l'Estat, en el camí cap a un estat federal, amb el reconeixement de la diversitat plurinacional.

Canvi de model cap a la sostenibilitat. Balears no pot permetre un model econòmic basat en una agressió creixent sobre el territori i l'especulació urbanística, amb infraestructures sobredimensionades que responen a interessos particulars, amb noms i llinatges.

Més democràcia, més pau, més solidaritat. La radicalitat democràtica, el rebuig a la violència i la guerra com a mecanisme de resolució de conflictes i la solidaritat amb els més desfavorits del món.

Com diu el manifest de Progressistes per Balears, aquesta coalició es posa al servei dels homes i dones de Mallorca,

Menorca, Eivissa i Formentera que comparteixen aquests principis, des de l'ànim de col·laboració entre les forces de l'esquerra ecologista i nacionalista.

Per primera vegada, i aquest any és més que una possibilitat real, una diputada de Balears treballarà per Balears, en defensa d'un altre govern de l'Estat i posant l'accent en els grans dèficits socials, que pateixen els treballadors de les Balears.

Però la proposta política de la coalició no és només una aposta per Balears. Ho és també per evitar que Rajoy, Rato i els seus companys del PP segueixin en el govern, i també per contribuir en la definició d'una política internacional no sotmesa a Estats Units, i la defensa amb fermesa de la solidaritat i la pau.

Com dèiem abans, la presència d'Esquerra Unida en aquesta coalició és una aposta d'aquesta organització en la conformació d'un espai polític de progrés que arribi a una part important de la població, als nascuts a les Illes i als arribats amb posterioritat, que es vulguin comprometre en la defensa del nostre país illenc i mantenir/intensificar la solidaritat amb tots els treballadors d'altres territoris.

Aquestes eleccions, per tot això, no són un tràmit més, sinó una opció real per demostrar que la voluntat unitària dels progressistes de Balears marca un nou camí cap a la transformació social, amb unes senyes d'identitat clares en defensa del territori, dels serveis públics, de la nostra llengua catalana i, sobretot, de les persones i la seva convivència en pau i tolerància. Per això

necessitam i demanam el suport en les mobilitzacions (al carrer, en els moviments socials o a les escoles) però també a les urnes. En cap cas volem caure en la subordinació, activa o passiva, de les forces reaccionàries de la dreta que ens ha tocat patir o d'una esquerra resignada a la situació.

1. LÍNIES PROGRAMÀTIQUES BÀSIQUES

Unió Mallorca es presenta a aquestes eleccions amb un objectiu molt clar: dur la veu de Mallorca a Madrid, amb les finalitats d'avançar cap a la plurinacionalitat real de l'Estat, de garantir la nostra existència com a poble i d'aconseguir un finançament just per a les Illes Balears.

Per avançar cap al reconeixement de la pluralitat nacional de l'Estat proposam la reforma de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia.

Amb la reforma constitucional, el Senat s'ha de convertir realment en una Cambra de representació territorial, i deixar de ser una simple cambra de segona lectura. Per això, cal modificar el sistema d'elecció dels senadors, el seu nombre i el paper del Senat en l'elaboració de lleis. Així proposam que els senadors siguin elegits pels parlaments

autònoms, que totes les comunitats autònomes tinguin el mateix nombre de senadors, i que, en aquelles lleis bàsiques de l'Estat que afectin competències autonòmiques, la seva aprovació requereixi el vot favorable de 2/3 del Senat. Aquesta reforma permetria que les comunitats autònomes tinguessin poder de decisió en l'elecció d'institucions de l'Estat com el Tribunal Constitucional.

A la vegada, i de manera urgent, s'han de modificar els reglaments del Congrés dels Diputats i del Senat, per tal que a les Corts Espanyoles, totes les llengües espanyoles: català, castellà, gallec i basc, hi siguin llengües oficials i de treball.

La reforma de l'Estatut d'Autonomia, ha de servir perquè les Illes Balears assumeixin competències en: policia; administració de Justícia i gestió penitenciària; el control del fluxos migratoris; la gestió de ports i aeroports d'interès general, i aigües interiors.

Hem de tenir en compte que l'Estatut d'Autonomia és una llei que té el rang d'orgànica, però reforçada, perquè la reforma necessita l'aprovació de la cambra autonòmica i del Congrés dels Diputats. Unió Mallorquina vol ser a Madrid per evitar que allà, com ha passat cada vegada, es rebaixi el que s'ha aprovat al nostre Parlament.

La nostra existència com a poble, també ha de ser defensada des de les institucions de l'Estat, no és una tasca només dels poders locals, en tant que ciutadans que pagam impostos, l'Estat té el deure de garantir la pervivència i desenvolupament de la nostra cultura. Per això proposam que des de les institucions de l'Estat

es doni a conèixer la nostra cultura i llengua a la resta de l'Estat i a l'exterior a través de: una programació plural, respecte als continguts i a les llengües als mitjans de comunicació sostinguts amb fons públics; la concepció de l'Instituto Cervantes com a organisme encarregat de donar a conèixer a l'exterior les diferents cultures i llengües de tot l'Estat i no només de la castellana, i especialment un pla d'acció destinat a la resta de l'Estat per tal de fer entendre aquesta pluralitat nacional, moltes vegades desconeguda, de manera que es corregeixi i recondueixi la situació de tensió i crispació que durant la darrera legislatura ha promocionat el Govern de l'Estat.

El finançament just és un dels punts claus del nostre programa, proposam aconseguir la figura del concert econòmic, com a únic sistema real per arribar a una justícia financera; no ens negam a ser solidaris amb altres comunitats autònomes i amb Europa, però el percentatge de solidaritat ha de ser homologable amb el d'altres regions europees, i no pot suposar, de cap manera, l'espoli actual, que a la pràctica suposa disminuir injustament la qualitat de vida de tots els ciutadans que viuen a les Illes Balears.

Transitoriament exigim el compliment del REB, i l'increment d'inversió estatal per reduir el dèficit fiscal, sense que aquest s'hagi de compensar amb un augment dels impostos cedits. També és urgent la modificació de la LOFCA i la Llei d'Hisendes Locals perquè es modifiquin els criteris per establir la quantia del finançament estatal, i que a la vegada es garanteixi que els

ajuntaments i consells tinguin un finançament adequat a les competències que tenen assumides

2.- POLÍTICA EDUCATIVA

En matèria d'educació, el model d'Unió Mallorquina preveu la lliure elecció de centre escolar, que no ha de ser triar entre "bo" i "dolent", sinó que aquesta llibertat d'elecció ha de partir de la definició que cada centre faci de les seves característiques al PEC, i que, d'aquesta manera, els pares i mares puguin triar aquell que més s'adiu amb el que ells creuen convenient. La definició del centre inclou, evidentment el Projecte lingüístic, el qual ha de partir de l'anomenat Decret de mínims, i des d'aquí avançar cap a una major presència de la llengua catalana. Cada centre ha de partir d'un estàndard de qualitat, de manera que els centres es distingiran per determinades característiques, però assegurant que els pares i mares, quan triïn ho facin entre centres, tots ells, amb característiques de qualitat.

De totes maneres, l'ordenació del sistema educatiu, és una competència autonòmica, i que no es decideix a les Corts, per tant, no és objecte d'aquestes eleccions entrar en aquesta matèria. La competència estatal es redueix a fixar uns mínims, i a ordenar l'educació com a dret fonamental, cosa que es fa a través d'una llei orgànica, per això Unió Mallorquina vol la reforma del Senat, i ser present al legislatiu espanyol per impedir que, una vegada més, amb aquest instrument s'introdueixin modificacions d'obligat compliment a tot l'estat i es retalli

la nostra autonomia d'elaborar un model educatiu propi ajustat a les nostres característiques culturals i socials i se'ns obligui, a més, a invertir més recursos dels que l'Estat invertia quan era competència seva, sense l'augment concordant de la valoració de la transferència.

ELS VERDS DAVANT EL 14 DE MARÇ

Els Verds de les Illes concorrem a aquestes eleccions generals formant part, conjuntament amb el Partit Socialista de Mallorca, Esquerra Unida i Esquerra Republicana de Catalunya, de la coalició "Progressistes per les Illes Balears". Aquesta coalició és una suma de forces polítiques que comparteixen uns principis polítics bàsics (demanda d'aprofundir en l'autogovern, polítiques socials d'esquerres, defensa de les llibertats, ecologisme, aprofundiment democràtic), i que accepten la diversitat dels seus plantejaments com un element enriquidor. L'esquerra de començaments del segle XXI, l'esquerra que ha de plantejar una alternativa a l'actual hegemonia de la dreta, ha de ser una esquerra plural. Dins d'aquesta esquerra plural, és essencial l'aportació de l'ecologisme polític, representat, a les Illes Balears i Pitiüses, pels

Verds.

La necessitat d'un canvi de signe polític és sentida com a imperiosa pel conjunt de la ciutadania progressista. José María Aznar ha portat al govern de l'Estat espanyol un estil que va més enllà de la dreta o del conservadurisme. L'aznarisme, com el podríem anomenar, és una barreja de neoliberalisme extrem en la doctrina econòmica, bel·licisme i submissió als Estats Units en política internacional, nacionalisme espanyolista i dreta rànica de tota la vida, tot plegat juntament amb l'estil més agressiu i les formes més autoritàries. La trista situació en què ha quedat Espanya en el tauler internacional i la confrontació amb qualsevol forma de nacionalisme no espanyolista són els trets més evidents del període aznarista i els que més ens fan sentir la urgència del canvi. Tanmateix, no hem d'oblidar que aquests darrers anys també han conegut l'emergència d'unes mobilitzacions per qüestions ambientals com mai no s'havien vist a Espanya. La crisi del Prestige i la contestació ciutadana al Pla Hidrològic Nacional signifiquen la plena incorporació de les qüestions ambientals com a components de primer ordre de la resposta al règim aznarista.

La coalició "Progressistes per les Illes Balears" és una aposta política en favor del canvi. Ho és, d'entrada, per motius d'aritmètica electoral. Fins ara, a les eleccions generals, els vots que rebien aquests quatre partits no es traduïen en representació parlamentària. Amb la coalició, els ciutadans més progressistes de les Illes veuran com el seu vot

serveix a l'objectiu que les seves propostes siguin presents al parlament de Madrid. El vot per al canvi, a més a més, serà un vot perquè siguin influents les posicions més avançades de l'esquerra: les oposades a la guerra, les de l'ecologisme i les de defensa d'un vertader reconeixement de la realitat plurinacional de l'Estat. Demanam un vot que no es conforma amb el recanvi del Partit Popular pel PSOE com a partit de govern. A més, serà un vot perquè un representant de les Illes a la primera institució representativa de l'Estat pugui servir els interessos de la ciutadania balear sense la hipoteca de la disciplina cega a una força política estatal.

La coalició és, també, una resposta a la demanda de la gent progressista d'aquí, que, després de les darreres eleccions municipals i autonòmiques, està reclamant que les forces d'esquerra incrementin les seves fórmules de col·laboració com a mitjà per derrotar una dreta que es presenta més cohesionada al voltant d'un pol polític principal. Els "Progressistes per les Illes Balears" tenim la vocació de ser una oferta il·lusionadora per als votants tradicionals dels quatre partits, però també per a gent dels moviments ciutadans i del teixit associatiu i per a gent que, més enllà de la fidelitat a unes sigles, s'identifica amb les posicions que defensam.

No podem exposar la posició dels Verds davant les eleccions a un mitjà com *Pissarra* sense fer referència a l'especial importància que volem concedir a l'educació. A la proposta programàtica de la coalició es fa un important èmfasi en la necessitat de fer de

l'educació una prioritat: com a instrument de superació de desigualtats, com a mitjà de creació de la convivència civil, i com a garantia de futur democràtic. Reclamarem que l'ensenyament públic tenguí el finançament suficient, per a la qual cosa l'estat haurà de transferir a les Illes Balears els recursos necessaris per pal·liar el dèficit històric i per poder atendre les noves necessitats creixents. Defensarem una educació entesa com un servei públic atent a les necessitats socials, creador d'igualtat i afavoridor de la plena incorporació de la dona al món laboral: per això demanarem més beques, més transport escolar, més menjadors i un horari més ample d'obertura dels centres. Demanarem una educació adaptada a la realitat plurinacional de l'Estat i a la complexitat de les nostres societats. Demanarem, també, que es revisin els aspectes més regressius de la LOCE, tals com són els que restringeixen la participació de la comunitat educativa, l'autonomia dels centres o l'ús de les llengües diferents del castellà.

Els Verds anam a aquestes eleccions amb el convenciment que la coalició "Progressistes per les Illes Balears" és la millor opció per poder defensar de manera efectiva les idees que han constituït la nostra raó de ser des de fa més de deu anys. Directament o a través de membres d'altres socis de la coalició, tindrem presència al parlament de Madrid, i l'aprofitarem per fer-hi valer les nostres propostes.

Miquel Àngel Llauger
Els Verds de Mallorca

ESQUERRA REPUBLICANA ILLES BALEARS I PITIÜSES

Esquerra Republicana, formació integrada en la coalició "Progressistes per les Illes Balears" per a les properes eleccions a les corts espanyoles, defensa una escola pública gratuïta, pluralista, laica, científica, integradora, no-discriminària, compensadora de les desigualtats socials i culturals, arrelada al nostre medi i potenciadora de la nostra llengua i cultura.

El sistema educatiu vigent tendeix a reproduir les desigualtats socials prèviament existents, siguin aquestes de caràcter econòmic o cultural, mitjançant la selecció econòmica dels alumnes via preus d'escolarització o mitjançant l'exclusió dels joves potencialment conflictius que inevitablement acaben agrupant-se a l'escola pública, que, d'altra banda, no disposa de recursos extraordinaris per afrontar aquesta situació absolutament extraordinària; en aquest sentit, qualsevol mesura ha de passar pel reconeixement de les diferents necessitats dels alumnes i dels centres, amb dotacions de personal i econòmiques incrementades en els casos més crítics, amb el control dels centres totalment

privats i concertats, perquè hagin de compartir problemes amb l'escola pública si volen obtenir els beneficis de l'homologació dels seus estudis per part de l'administració pública, amb ajuts econòmics dels 0 als 18 anys, amb ràtios especialment reduïdes en els agrupaments més desfavorits, una major implicació de les administracions i de les famílies en les problemàtiques que depassen el marc escolar, la creació d'una etapa 0-6 que incorpori i reguli l'educació per als infants de 0 a 3 anys...

La Conselleria d'Educació es troba condicionada per un finançament insuficient (derivat d'un traspàs de competències fraudulent) i la manca d'un model educatiu propi (provocat per la potestat legislativa "harmonitzadora" de l'Estat), fet que s'agreuja amb problemes -ja més estructurals que no conjunturals- com la incorporació contínua d'alumnes de diferents llengües i cultures durant el curs, el baix nivell de formació exigida en una economia dedicada essencialment als serveis i que demanda mà d'obra poc qualificada, la manca de plans d'inversió en recerca bàsica...

Des d'ERC consideram que l'única solució que realment faria viable un model d'educació pública de qualitat és la plena sobirania política en el marc de la Unió Europea, que ens permetria elaborar i legitimar un model educatiu autocentrat i sense imposicions forànies, tot i que provisionalment es podrien millorar els aspectes materials (creació de nous centres, manteniment adequat de les instal·lacions existents, potenciació de l'adquisició i elaboració

de materials educatius adaptats a les necessitats dels alumnes,...) amb un Concert Econòmic amb l'Estat pel qual els diners recaptats al nostre país s'invertirien majoritàriament aquí i seguint disposicions i criteris ajustats a les nostres necessitats socials.

Si disposàssim de Concert Econòmic o, millor, de sobirania plena en contraposició a la dominació neocolonial que patim, el percentatge del PIB que caldria destinar a Educació seria al voltant d'un 6%, per ser semblant quantitativament i qualitativament al dels països europeus més avançats i implicats en la formació educativa com un dels recursos humans bàsics i com la millor garantia de futur per als individus i per al conjunt de la societat.

Al marge de l'autonomia financera, des d'ERC també volem bastir un marc polític que ens permeti regular el nostre model educatiu, un model autocentrat que no ens subjuguï a una legislació estatal agressiva amb el nostre país i poc ajustada a les necessitats educatives reals de la població: la LOCE (impulsada pel PP) no es limita a reformar els aspectes que s'han demostrat més dèbils de la LOGSE (generada pel PSOE), sinó que entra en el camp de la previsible delimitació de competències de les mal anomenades comunitats autònomes per garantir una major uniformitat educativa de vocació castellanitzadora arreu de l'Estat, menyspreant el fet que les diferents nacions que integren el regne d'Espanya tenen característiques que han de ser enfocades amb criteris moderns i democràtics d'adequació a la

pròpia realitat social, cosa que s'aconsegueix fonamentalment amb decisions preses des d'institucions més properes als ciutadans que ho pugui ser el govern de Madrid en el nostre cas.

La LOCE està pensada per a una nació monolingüe i amb una cultura suposadament força homogènia, de manera que la Conselleria d'Educació haurà d'arbitrar mesures extraordinàries per evitar que el català en surti perjudicat. Al cap i a la fi, l'espanyolitat política i l'espanyolització de l'educació són dos trets inherents al pensament transversal del PP i del PSOE, com ja s'ha demostrat a bastament amb el seu comportament present i passat a les corts espanyoles i també sovint en molts dels governs autonòmics o locals que els uns o els altres presideixen.

El català no només ha de ser la llengua vehicular de l'educació en tots els seus nivells i varietats, sinó que també ha de dominar almanco en totes les àrees sotmeses a regulacions públiques (etiquetatge,

mitjans de comunicació amb suport institucional, administració de justícia, cossos policials) per aconseguir que sigui la llengua d'ús general que cohesioni la nostra societat.

Així mateix, resulta imprescindible que la Universitat de les Illes Balears estigui profundament vinculada al país (universitat catalana), tant en les línies d'investigació com en la necessària col·laboració amb les diferents institucions, de manera que la UIB aporti informació científica i coneixement, fonamentant-se en la investigació bàsica que han de finançar les administracions públiques.

**SERVEI DE
LLIBRES
ESTRANGERS
LLIBRES
DELS
PAÏSOS
CATALANS
JOGUINES
I LLIBRES
INFANTILS**

Carrer d'en Rubí, 5
Tel. 971 71 38 21
07002 Palma

NANDA RAMON, al Congrés dels diputats per la candidatura conjunta i d'esquerres

“progressistes per les illes balears”

Et presentes com a candidata a les properes eleccions. Com creus que viuràs el canvi de la teva feina actual a l'Institut per involucrar-te de ple dins la vida política?

És un canvi molt gran. De fet, la incompatibilitat entre la meua professió i aquesta nova etapa va ser una de les coses que més complicaren i retardaren la meua decisió.

Sempre he volgut ser mestra i ho som des de l'any 86. Ho he estat a pobles de Mallorca i a barriades de Palma i he tingut alumnes de totes les edats. Em consider una mestra vocacional i de trinxera i el contacte amb els meus alumnes i la feina amb els companys són per a mi una gran satisfacció.

Només puc pensar en aquesta etapa com un parèntesi, engrescador i transcendental, però que de cap manera em podrà fer enfora molt de temps de les aules.

És possible conciliar la vida pública amb la vida privada, és a dir, és possible compartir la feina domèstica amb la política? Com resoldràs aquesta qüestió?

La conciliació entre la vida pública i la vida familiar serà un dels grans reptes del segle XXI i qualsevol avanç en aquest camp facilitarà l'accés de la dona a la vida pública -laboral, social, política, institucional...- sense el plus d'esforç i de renúncia que representa ara per a moltes

dones. Els poders públics s'han de comprometre decididament en aquest camp: millores assistencials, formació, flexibilització dels horaris laborals, ajuts i llicències, sensibilització...

En aquest camp, però, sempre m'he sentit privilegiada. El meu entorn més immediat -família i amics- sempre ha donat suport als meus projectes. No només hi he trobat paciència, sinó altres elements molt més decisius: l'organització pràctica, la flexibilitat davant els imprevists, la complicitat, la implicació personal en el projecte i el sentit de l'humor.

Per què creus que has estat escollida com a representant d'una candidatura conjunta

Nanda Ramon ha estat elegida com a candidata per representar el PSM, EU, Els Verds i ERC a les eleccions generals del 14-M, per obtenir un escó al Congrés dels Diputats. És mestra d'Educació Primària, llicenciada en Filologia Catalana i postgraduada en Planificació i Serveis Lingüístics. És professora d'Educació Secundària des de 1989 i ha exercit la docència a Felanitx, Inca, Lluçmajor i Palma. Ha estat coordinadora de Cultura i Joventut del Consell de Mallorca des del 1999 al 2000 i Tècnica de la Direcció General de Política Lingüística des del 2001 al 2003. Actualment exerceix de professora a l'IES Joan M. Thomàs de Palma. És una persona compromesa des de fa anys amb els valors progressistes, la defensa del medi ambient i el territori, la reivindicació nacional i està vinculada al moviment feminista. Per totes aquestes raons de pes i per estar afiliada a l'STEI-i des de 1991, hem cregut convenient i imprescindible fer-li aquesta entrevista.

nacionalista i d'esquerres?

Fa molts d'anys que estic compromesa amb els valors que representa la coalició: el progrés, la llibertat, la democràcia, els drets individuals i col·lectius, la participació, l'autogovern, un nou model d'Estat, el creixement sostenible, la riquesa equitativa, la tolerància, la integració, la pau... Em sent molt còmoda en aquesta coalició i molt identificada amb els milers de persones que representa i voldria encapçalar-la dignament.

També crec que ha pesat molt la meva il·lusió i la meva implicació en aquest projecte. Tant les eleccions generals com la possibilitat que els progressistes ens presentàssim per primera vegada en coalició varen

despertar en mi grans esperances. La il·lusió i el convenciment són mals d'amagar i aviat vaig fer de la cita electoral l'objecte preferent dels meus pensaments i converses.

Quins són els principals trets programàtics que penses defensar si aconseguixes un escó al Congrés dels Diputats?

En primer lloc, volem garantir el progrés i el benestar de la nostra terra i que els nostres ciutadans rebin els serveis que necessiten i es mereixen (inversions, transports, habitatge, infraestructures...) i que es pugui redreçar a la fi la precarietat que patim en molts d'aspectes, a pesar de ser un país teòricament tan ric. Necessitam créixer en el

marc d'una economia sostenible i diversificada, que respecti el territori i el teixit econòmic propi i que prioritzi la creació més equitativa de la riquesa i la consolidació d'una ocupació estable i digna per a tots els ciutadans.

Un altre bloc transcendental del nostre programa fa referència a la necessitat de garantir tots els drets per a totes les persones, perquè puguin accedir lliurement a totes les prestacions de l'estat del benestar sense retallades ni recessions: l'educació entesa com un servei públic, una atenció sanitària de qualitat, unes polítiques culturals dignes, l'acompanyament dels joves, la protecció de les persones majors, les pensions justes... També explicitam un compromís decidit

contra qualsevol forma de discriminació i ens proposam la defensa dels drets civils i dels drets individuals.

La nostra proposta també és un compromís amb la pau, amb la tolerància i amb la democràcia, i voldríem traslladar aquest missatge a nivell mundial: la cooperació amb el sud, la concòrdia internacional, el reforçament dels organismes internacionals...

Finalment, estam convençuts que només podem avançar en els punts anteriors si podem fer ús d'un instrument imprescindible: l'autogovern. Només podem garantir el benestar dels nostres ciutadans si podem decidir el nostre futur i per això és

necessari reformar l'estatut d'autonomia i aconseguir un nou sistema de finançament autonòmic.

La Comunitat Autònoma de les Illes encapçala la llista a nivell estatal quant a violència de gènere. Quines mesures, propostes i accions penses dur a terme, cas de sortir elegida?

Resulta difícil determinar exactament quina comunitat pateix més casos de violència de gènere, perquè les dades provenen de fonts d'informació molt diverses, com poden ser la fiscalia, les denúncies a comissaria o els centres de dones. També hem de tenir

present que existeixen diferents tipus d'agressions que s'han de contemplar, com són les agressions físiques, l'assassinat, l'assetjament sexual o la violència psicològica. En qualsevol cas, és ben cert que, a les Illes Balears, l'any 2003 va ser un any tràgic per la gran quantitat de casos de violència que acabaren amb la vida de les víctimes. I, tristament, hem començat el 2004 en la mateixa tònica, amb un cas de mort per violència de gènere el segon dia de l'any.

Pel que fa a les accions que cal emprendre, he de dir, en primer lloc, que totes les competències estan transferides a les comunitats autònomes i, per tant, que és feina del Govern de les Illes Balears posar remei a aquesta situació. En aquest sentit, com a mesures més urgents, proposam un reforçament dels serveis d'atenció immediata i d'urgència. També consideram necessari una major coordinació dels serveis per tal d'augmentar l'eficàcia d'aquests. Per altra banda, resulta indispensable elaborar mesures dins l'àmbit de la prevenció (serveis socials, educació, habitatge...) i fer feina amb l'autonomia de les dones. Pel que fa al Congrés dels Diputats, treballarem per treure endavant la Llei Integral contra la Violència de Gènere i que, a més, demanarem que aquesta mesura legislativa estigui acompanyada d'un pressupost adequat.

Tenint en compte que el

Govern Central ha endegat una reforma educativa, la LOCE, que suposa un retrocés en molts d'aspectes del sistema educatiu i que no puguen l'aportació percentual del PIB, uns dels més baixos de la UE, què penses fer sobre aquests aspectes en particular, i l'educació i l'ensenyament en general?

La nostra intenció és pressionar perquè la LOCE sigui derogada o, com a mínim, modificar els aspectes més regressius que conté: recuperació de competències per part de l'Estat, davallada de la participació de la comunitat educativa, atac contra l'autonomia dels centres, segregació de l'alumnat, qüestionament de la laïcitat de l'ensenyament, vulneració dels nostres drets lingüístics, desaparició dels programes de diversificació curricular...

La LOCE, en definitiva, s'emmarca dins una concepció centralista de l'Estat i és una gran escenificació politicsimbòlica de la unitat d'Espanya i de la voluntat d'avançar cap a la confessionalitat de l'Estat i de l'escola. És una llei essencialment ideològica i no una proposta concreta que pugui aportar solucions de tipus pràctic i pedagògic.

L'educació hauria de deixar de ser una arma política sotmesa a una intensa teatralització i subhasta en períodes electorals per passar a ser una veritable prioritat del país, on tothom treballàs en un clima de consens i de diàleg. Des de la Conferència

d'Educació s'hauria de formentar al màxim l'acord i la participació i donar la màxima autonomia a les Conselleries d'Educació i als centres docents, que són els que realment coneixen els seus problemes i els poden solucionar. La Conferència d'Educació no pot continuar amb les seves actuacions unilaterals ni podem continuar tenint una ministra d'Educació que no accepta reunions ni concedeix audiència

a les nostres autoritats educatives. El Ministeri no pot prendre decisions que ens afecten, que hem d'assumir obligatòriament i que impliquen una despesa pública que no estan disposats a finançar.

Com penses aconseguir fer creïble que és possible avançar des d'una democràcia representativa cap a una democràcia participativa?

Informàtica Ciutat

Servei Tècnic
Venda d'Ordinadors
Servei a domicili

iciutat@arrakis.es

TEL: 971 289 898

FAX: 971 451 694

C./ De la Balanguera, 10 baixos
07011 Palma de Mallorca

Pel que fa a la promoció de la democràcia participativa, ens hem marcat dues línies d'actuació. La primera consisteix a treballar en la potenciació de la participació social a través de mecanismes com els consells consultius i els fòrums. Per altra banda, treballarem per ampliar els àmbits de participació de les organitzacions i els moviments socials, donant-los un paper més destacat en la gestació i gestió de les polítiques públiques.

Els dos partits estatals sempre parlen de bipartidisme i de vot útil a unes eleccions generals. La seva intenció és llevar vots als partits minoritaris. Com penses rebatre aquests arguments?

Tots els vots són útils, tots són legítims i tots expressen la veu dels ciutadans que els han emesos, encara que no aconsegueixin una representació. Crec que és una crueltat

poc democràtica parlar de vots "inútils", perquè em sembla un plantejament prepotent i unilateral.

Tanmateix, si consideram que els vots "útils" són aquells que serveixen per aconseguir una diputada a Madrid, votar Progressistes per les Illes Balears és una opció pràctica i realista. La suma de les expectatives de vot de les quatre forces polítiques presents a la coalició li garanteix un escó a Madrid a partir del mes de març.

A més a més, la diputada de la coalició no partirà a Madrid a integrar-se en una majoria de govern o d'oposició, sinó que serà una autèntica representant territorial que només haurà de retre comptes davant els ciutadans i ciutadanes de les Illes

Balears. Hi pot haver res més útil que això?

Quins compromisos penses assumir davant els ciutadans de les Illes Balears i Pitiüses, respecte a la recepció i emissió d'informació, a les relacions amb els organismes de la societat civil i a la canalització de les reivindicacions?

La gent té tendència a pensar "que me'n vaig a viure a Madrid". Res més fals. Jo viatjaré molt a Madrid i hi hauré de fer feina molts de dies durant els períodes de sessions. Però jo tindrè una altra feina tant o més important i aquesta l'he de fer des d'aquí. La coalició Progressistes per les Illes Balears es compromet a establir els mecanismes necessaris perquè els ciutadans i ciutadanes de les quatre illes -a nivell individual o com a col·lectius- ens puguin fer arribar els seus suggeriments o les seves demandes d'informació. Volem donar compte de la nostra actuació, perquè és l'obligació de tot càrrec públic. Volem donar resposta personalment a les necessitats de la nostra gent, volem avançar cap una activitat política transparent, propera i compromesa i no tenim altre objectiu que trobar entre tots una nova forma de fer política. De fer una política veritablement al servei de les persones.

Redacció

Fotografies: Andreu Caballero

Carreteres i autopistes

Un dels temes que ha generat més conflictes socials ha estat l'impuls d'una nova política de carreteres fonamentada en la construcció de noves autopistes i autovies. L'aprovació inicial i posterior informació pública del Pla de Carreteres ha generat una contestació considerable especialment al pla de Mallorca i als voltants de Palma com a conseqüència dels projectes de l'Autovia Inca-Manacor i la 2a Via de Cintura.

En concret el Pla inclou dos projectes nous:

- Autovia Inca – Manacor
- 2a Via de Cintura
- Projectes de desdoblaments que se reconverteixen en autopistes i autovies:
 - Inca – Sa Pobla
 - Palma - UIB,
 - S'Arenal - Lluçmajor,

- Variant de Lluçmajor,
- Palmanova - Peguera

Tot un seguit de projectes que a més de suposar un consum de territori brutal (2.000 ha), és l'expressió d'un model econòmic i territorial fonamentat en el transport privat en l'extensió del turisme i les urbanitzacions per tot arreu.

Transports

Els primers anuncis de la Consellera d'Obres Públiques en matèria de ferrocarril han estat la paralització del nous projectes (Alcúdia, Artà i Cala Rajada) i al mateix temps la reducció de les freqüències del tren de Manacor (al final ha

rectificat i no se reduiran). Ha fet marxa enrera en alguns temes emperò no se veu interès a fomentar aquest tipus de transport.

Tot i que aquest no és un tema nou, la realitat és que en aquests moments se tramita l'ampliació de l'aeroport. Fa poques setmanes la Comissió Balear de Medi Ambient, el màxim organisme del Govern en temes ambientals ja ha informat favorablement aquesta ampliació, com ja ho havia fet mesos enrere l'Ajuntament de Palma. En tot cas aquesta ampliació suposa duplicar la capacitat d'aquesta instal·lació, en concret podria transportar 38 milions de passatgers.

Parcs naturals

La Llei d'Acompanyament als Pressuposts inclou un article que preveu, per a principis d'any, la reducció immediata de la superfície dels parcs naturals de Cala d'Hort (Eivissa) i el de Llevant (Mallorca), a fi de excloure del seu àmbit les finques de titularitat privada. Aquest fet significa la pràctica derogació d'aquests parcs.

La Llei d'Espais Naturals quedarà pràcticament derogada o si més no mutilada si s'aprova la Llei de mesures urgents en matèria d'urbanisme que tramita el Parlament. Aquesta llei permet que a les Illes Pitiüses se pugui edificar dins ANEI i ARIP a partir de 5 i 3 ha, amb la possibilitat que siguin 4 i 2,5.

- Entre les actuacions més vergonyoses s'hi troba la

contractació d'en Mariano Servera, el principal activista anti-parc de la comarca de Llevant, per treballar, com a càrrec de confiança, en el tema de parcs dins la Conselleria de Medi Ambient. De fet ara el Govern ha anunciat la creació d'un organisme autònom per a la gestió dels parcs naturals.

Ecotaxa

Una de les primeres mesures preses pel nou govern fou l'aprovació d'un projecte de llei per a derogar l'impost turístic: l'Ecotaxa. Hores d'ara ja s'ha derogat i d'aquesta manera s'ha perdut una oportunitat per a la qual els turistes contribueixin a la protecció del medi ambient de les Illes Balears. En tot cas hi haurà una reducció de les inversions en projectes de conservació i

protecció del patrimoni natural i cultural, especialment pel que fa a parcs naturals.

Impactes ambientals paisatgístics i urbanitzacions

A pesar de la retirada de la Llei que creava una urbanització a Sa Canova de Campos, just devora la platja d'Es Trenc i el Salobrar de Campos, el govern segueix proposant un altre projecte de tipus turístic aquest pic dins la pròpia Àrea Natural d'Especial Interès. Es tracta de permetre la construcció d'un hotel clínica devora el balneari de Sant Joan de la Font Santa.

Per al GOB seria una autèntica barbaritat que se permetés la construcció d'una "autoanomenada" clínica de rehabilitació en terrenys de la zona protegida d'Es Trenc i el Salobrar. El projecte que anys enrere s'havia tramitat se situava prop dels banys de sa Font Santa a pocs metres de la zona humida del Salobrar i constava d'11 edificis de tres plantes cada un, amb una capacitat per a 300 habitants.

El GOB considera que l'impacte ambiental i paisatgístic seria molt greu. Cal recordar que la zona on se situen els apartaments està declarat Àrea Natural d'Especial Interès per la Llei d'Espais Naturals i Zona d'Especial Protecció per a les Aus d'acord amb la Directiva Europea de protecció de la fauna i Lloc d'Interès Comunitari d'acord amb la Directiva d'Hàbitats.

Una de les coses més escandaloses, és la declaració d'una amnistia urbanística a l'illa

d'Eivissa. En concret i mitjançant la Disposició addicional divuitena de la Llei d'Acompanyament dels Pressuposts, es diu que a la franja costanera (entre 250 i 500 metres de vorera de mar) els habitatges unifamiliars aïllats podran ser legalitzats sigui quina sigui la seva qualificació. Aquesta disposició estableix algunes petites condicions.

A les Àrees de Prevenció de Riscs (tant d'incendi com d'esboldrec com d'inundació), a partir de l'1 de gener de 2004 els plans territorials insulars hi podran autoritzar la construcció d'habitatges unifamiliars així com infraestructures. Per això a la Llei d'Acompanyament dels Pressuposts es modifica la Matriu d'Ordenació del Sòl Rústic a fi de permetre aquests nous usos edificatoris.

D'altra banda la Llei de Mesures urgents en matèria d'urbanisme, aprovada recentment, permet que els Plans Territorials Insulars puguin classificar nous sòls urbanitzables (en determinats casos) a vorera de mar, entre sòls urbans ja consolidats, modificant per això les Directrius d'Ordenació del Territori.

Mitjançant una esmena del PP i d'UM, el Parlament de les Illes Balears podria aprovar una nova disposició legal, per la qual els Plans Territorials Insulars podrien tornar classificar com a sòl urbanitzable o apte per a la urbanització terrenys que foren desclassificats per les DOT per no comptar amb projecte d'urbanització aprovat definitivament.

- Aquests dos darrers anys s'ha

produït una investida de projectes al nostre litoral, impulsats pel Ministeri de Medi Ambient.

El resultat de tot això ha estat la presentació i en alguns casos l'execució de projectes de passeigs marítims, platges artificials, camins nous que accedeixen a la mar, etc.

L'artificialització de la costa té en la construcció de passeigs marítims un dels exponents més clars i evidents, lligat a la construcció de plataformes, zones encimentades, enrajolades, faroles, etc. Els casos de la Colònia de sant Jordi (Ses Salines), S'Estanyol – Sa Ràpita (Llucmajor i Campos), Manacor, Alcúdia, Colònia de Sant Pere, Es Molinar – Can Pastilla, Es Trenc, Ses Covetes, Tuent, Son Serra de Marina, Sóller, ... en són exemples clars d'aquesta nova

política.

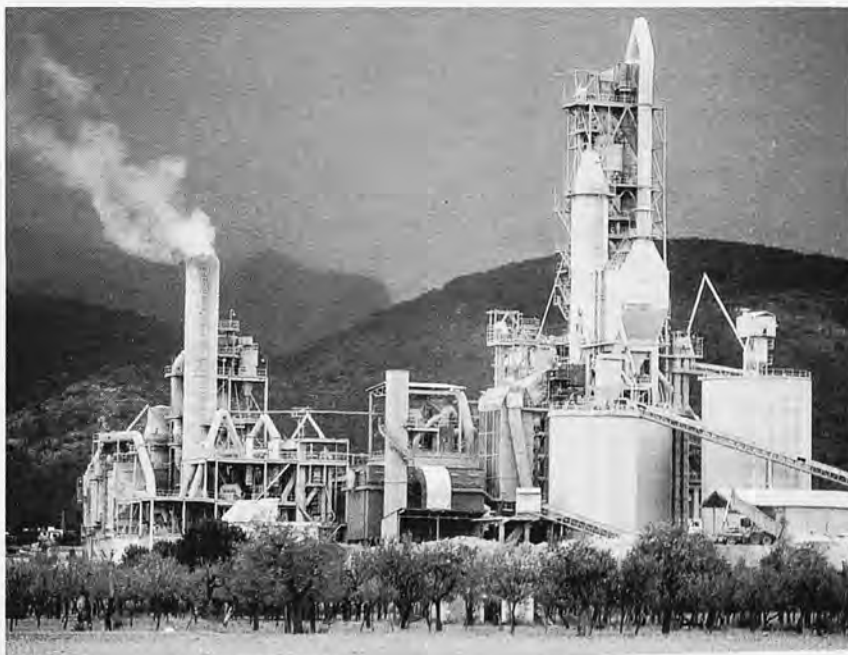
Un altre aspecte de l'artificialització de la costa ho representa la construcció de platges noves o les autoanomenades "regeneracions" de platges. En definitiva accions d'un elevat cost ambiental, tant a la zona d'extracció com a la zona de deposició.

Alguna d'aquestes actuacions ha generat denúncies a Fiscalia, denúncies davant la UE, actes de protesta, així com accions simbòliques i directes contra aquestes polítiques.

Algunes d'aquestes són: Can Picafort, la platja de Muro, Can Cap de Bou, etc.

Residus i incineració

El primer anunci del nou Conseller de Residus del CIM, ha estat la posada en marxa d'una

Pla energètic

El nou govern ha impulsat la modificació del Pla Energètic de les Illes Balears. Una de les conclusions d'aquesta modificació és la d'apostar pel cable elèctric de connexió amb la península, mantenir el gasoducte per dur gas natural i crear una nova central elèctrica a Cas Tresorer. En definitiva noves infraestructures energètiques per a permetre un nou creixement urbanístic i turístic.

Repressió i sancions

Un fet, rebutjable, lligat a les accions en defensa del medi ambient i la pau, ha estat la resposta que la Delegació del Govern a les Balears així com el Ministeris de l'Interior han duit a terme.

nova línia d'incineració, a Son Reus, per a tractar els residus. Sense que s'hagin desplegat totes les mesures del pla de residus (recollida selectiva de matèria orgànica, d'envasos, etc.) i sense esperar el funcionament del Parc de Tecnologies ambientals, el nou govern del Consell ja ha decidit que Mallorca necessita més incineració.

- Cable, gasoducte i nova central elèctrica

Dessaladores

- El nou govern ja ha anunciat el seu acord en la construcció de 4 noves dessaladores a les Illes Balears, concretament a Alcúdia, Andratx, Santa Eulàlia i Ciutadella. En definitiva noves infraestructures per a permetre nous creixements i que suposen un elevat consum energètic.

d'un ple on l'Ajuntament discutia sobre el seu posicionament de l'autovia. Recentment han estat rebaixades a la meitat.

No hi ha dubte que la Delegació de Govern i el Ministeri de l'Interior han empès una política de criminalització de la discrepància en les polítiques del poder, concretades en moltes milionàries.

1 Documentació:
GOB Mallorca

Es tracta de les sancions que s'han imposat a accions pacífiques de rebuig o de discrepància contra determinades polítiques ambientals. El resultat de tot això han estat moltes milionàries a les persones que han protagonitzat aquestes accions. Vet aquí algunes d'elles:

- Acció directa contra la regeneració de la platja de Can Picafort: es tracta d'una actuació del GOB que va acabar amb 12 multes que sumaven un total de 2 milions de pessetes. Les sancions han estat recorregudes davant els tribunals de Justícia.

- L'activista del GOB Joan Amer va ser sancionat amb una multa de 500.000 pessetes per botar al camp del Mallorca amb una pancarta de "NO a la Guerra".

- Recentment 14 activistes de la Plataforma de Costitx contra l'Autovia Inca - Manacor foren sancionats amb una multa de 6.000 euros cada un per fer una acció pacífica de protesta al final

ES REFUGI

Via Sindicat, 21 - pati.
(antic edifici del
Sindicat Forà)

07002 Ciutat de Mallorca

Telèfon: 971 716 731

Fax: 971 718 597

refugi@detallsport.es

www.esrefugi.com

Des del 1976!

equipam ses vostres aventures

educació 96 > 04

1996:

- Esperanza Aguirre, ministra d'Educació.
- El Govern anuncia que estudia canviar la classe de religió i la seva alternativa.
- Milers d'estudiants es manifesten contra la política educativa del Govern i en defensa de l'educació pública.

1997:

- El Govern reforma l'admissió d'alumnes per donar als col·legis més poder per seleccionar els seus alumnes.
- Desapareix l'EGB, després de 27 anys.
- L'oposició junta la seva majoria absoluta contra el pla d'humanitats d'Esperanza Aguirre.
- Manifestacions en suport de l'ensenyament públic.
- Els rectors llegeixen un plec de càrrecs contra Esperanza Aguirre per bloquejar les reformes universitàries proposades per les universitats.

1998:

- Un grup d'experts elabora un dictamen amb 18 recomanacions sobre l'ensenyament de les humanitats. Demana que s'ampliï l'horari de lectura i d'història.
- La conferència de rectors demana que es revisi el sistema de finançament de les universitats.

1999:

- Mariano Rajoy és nomenat ministre d'Educació per apaivagar les polèmiques creades.
- El Govern modifica el pes de la nota de selectivitat perquè valgui el 40% en lloc del 50%.
- Culmina l'escolarització obligatòria fins als 16 anys.
- Culmina el procés de transferències a les comunitats autònomes.
- Educació proposa l'assignatura d'Ètica com a alternativa única i avaluable a la Religió.

2000:

- Implantació del districte únic universitari per a la sol·licitud de plaça en qualsevol universitat.
- Pilar del Castillo, ministra d'Educació.
- La comunitat educativa demana a la ministra que pacti les reformes.
- El Govern aprova la reforma de les humanitats mitjançant la modificació dels ensenyaments mínims comuns de tota Espanya. Les comunitats socialistes, Catalunya i el País Basc critiquen la reforma.

vuit anys d'aznar

2001:

- El Govern decideix suprimir la selectivitat per al curs 2005-2006 i que cada universitat estableixi proves per centres.
- José María Aznar acusa els rectors de "corporativisme ranci" per oposar-se a les reformes educatives.
- Vaga general a les universitats contra la LOU.
- Manifestacions multitudinàries contra la LOU.
- El Congrés aprova la LOU.

2002:

- La ministra anuncia que amb la Llei de "Calidad" els alumnes d'ESO repetiran curs amb més de dos suspensos.
- Pilar del Castillo anuncia que els alumnes hauran d'estudiar el Fet Religiós a partir del curs 2003-2004 com a alternativa obligatòria a la Religió catòlica.
- El Congrés aprova la Llei de la FP.
- Manifestacions i vagues contra la Llei de "Calidad".
- El Congrés aprova la LOCE, només amb els vots del PP i CC. CiU i PNB anuncien que la recorreran al Tribunal Constitucional per invasió de competències.

2003:

- El Govern aprova la recuperació d'una revàlida al final del batxillerat per poder obtenir el títol de batxiller i accedir a la universitat.
- Curs amb el major augment d'alumnes d'immigrants que es coneix: 100.000 més. Nombre d'estudiants fills d'estrangers: 400.000.

(Adaptació i traducció de la Redacció de *Pissarra* d'*EL PAIS*, de dijous, 29 de gener de 2004)

Casa Pomar Flores

PAPERS PINTATS I PINTURES
ARTICLES PER A ARTISTES
VASES I MOTLLURES

SANT MIQUEL, 77

07002 Palma

Telèfon 971 72 14 83

Fax 971 71 93 12

www.casapomarflores.com

Av. Comte de Sallent
1 hora gratis

2000 - 2004 legislatura de confictes

EMIGRACIÓ

NO A MAR
EN INST
IRAQ

NO MES SANG PEI PETROL!!
GUERRA

GUERRA

PLA HIDROLÒGIC ESTATAL

ILLA DE PEREJIL

AUTOVIA NO

PEREJIL

QUI ESTIMA MALLORCA
NO LA DESTRUEIX

PRESTIGI MUNDIALS

POLITICA MUNDIALS

INGOSTIC

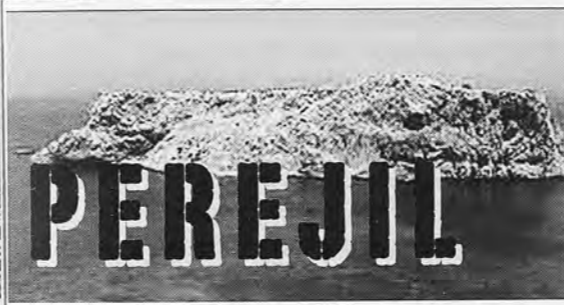
AUTOVIA NO

UN ALTRE SINDSME ES POSSIBLE

PLA HIDROLÒGIC ESTATAL

VAGA CONTRA LA REFORMA LABORAL 2004

VAGA CONTRA LA LLEI DE QUALITAT DEL 29/10

La política autonòmica després del senyor Aznar

Poques vegades s'haurà arribat a un grau tan elevat de consens a l'hora de jutjar la tasca d'un governant com en el cas de José María Aznar: Fins i tot els qui jutgen positivament la seva gestió en aspectes parcials, reconeixen que la seva manera de governar s'ha caracteritzat per una prepotència insuportable. I els prepotents estan negats per a una qualitat tan necessària sempre, però sobretot tan imprescindible en política, com és la capacitat de diàleg. Aquesta tara fa que el prepotent no es pugui entendre amb ningú, com li ha succeït al Partit Popular. Però molt pitjor encara és que la crispació permanent que això provoca dins la societat fa impossible la solució de problemes bàsics, sobre els quals hi hauria d'haver un consens màxim entre totes les forces polítiques i socials. I si un d'aquests problemes afecta la mateixa configuració de l'Estat, la prepotència pot acabar fent-hi impossible la convivència cívica. Hi ha hagut èpoques en què a certes persones i a certs partits polítics els agradava bravejar sobre la diferència que veien entre Espanya i els altres països del nostre entorn. Aquesta actitud

té tradició dins els cercles espanyolistes, i va des de l'afirmació que "*África empieza en los Pirineos*", passant pel famós "*¡Qué inventen ellos!*" del contradictori Unamuno fins al "*España es diferente*" del Ministre franquista Fraga Iribarne. Com és natural, tot això són bajanades, a les quals només es pot fer una única concessió: Espanya és l'únic Estat europeu que encara no ha aconseguit que tots els seus ciutadans se sentin identificats i mínimament còmodes dins l'estructura estatal que s'han (o que els han!) donat.

“...la incapacitat de demanar-se quins poden esser els motius autèntics perquè hi hagi cada vegada més gent que propugni separar-se d'Espanya...”

Aquesta circumstància fa molt més necessària la disposició al diàleg, impossible si el que s'intenta és la identificació de tots els espanyols amb la peculiar interpretació que fa d'Espanya el PP de José María Aznar, irreconciliable amb la de bastants de milions de ciutadans que duen un passaport espanyol a la butxaca. De fet, l'intent aznarià d'imposar la seva concepció per la força d'una majoria absoluta, que certament no va aconseguir en funció d'aquests plantejaments, ha endurit els fronts de tal manera que en aquests moments sembla més probable que mai la desintegració d'Espanya, com va vaticinar fa uns quants mesos Pasqual Maragall com a conseqüència de quatre anys més de govern estil Aznar.

A mi personalment lo que més me molesta de José María Aznar és la suficiència amb què dóna per descomptat que ell té raó i que qualsevol desviació, per mínima que sigui, d'allò que ell defensa no sols suposa anar contra Espanya, sinó que a més és una prova d'imbecilitat dels qui defensen qualsevol altra teoria. Una actitud que comporta també la negativa i la incapacitat de demanar-se quins poden esser

els motius autèntics perquè hi hagi cada vegada més gent que propugni separar-se d'Espanya, i si no és possible que sigui precisament la seva intolerància, la de José María Aznar, la que obliga la gent que té una altra visió d'Espanya a voler-se'n separar. I aquest ha estat el tenor de la política autonòmica de José María Aznar en els seus vuit anys de govern: No sols ha estat incapaç de plantejar el problema de la convivència de les diferents nacions que formen l'Estat espanyol, sinó que per això mateix ha resultat impossible que hi donàs una solució satisfactòria. Malauradament, altres dos factors han jugat a favor d'aquest espanyolisme irracional: En primer lloc, dins l'Espanya castellana són ínfima minoria els que han assumit que Espanya només pot sobreviure com un conjunt de nacions; fins i tot els que ara entenen què és l'autonomia no saben alliberar-se del concepte de la unitat monolítica d'Espanya, un verí que els ha estat inoculat durant generacions. I en segon lloc, aquest mateix concepte, una mica més nebulós i no tan absolut, ha fet estralls també dins amplis sectors de l'Espanya no castellana; uns l'han acceptat per comoditat, perquè no exigia cap esforç intel·lectual i no els complicava la vida, i uns altres per conveniència, perquè així no posaven en perill els seus negocis. El resultat ha estat que Aznar ha pogut mantenir una política autonòmica entesa com un permanent enfrontament amb les Comunitats Autònomes que

no accepten la seva interpretació d'Espanya, tant les que tenen legítimes aspiracions nacionals com les que, com Andalusia, han arribat a entendre que és necessari aprofundir en la concepció de l'Espanya de les Autonomies.

Tot això explica i justifica la urgent necessitat d'un canvi radical d'actitud i de política, que evidentment no cal esperar de personatges tan ominosos com Javier Arenas, cada vegada més identificable amb la figura repulsiva del "señorito andaluz", o com Mariano Rajoy, que no s'atreveix a distanciar-se de la política que ha seguit Aznar, sinó que ha assumit el seu estil de desqualificació sistemàtica de qualsevol proposta de modificació del marc constitucional vigent. I això suposa la persistència de la crispació dins la societat espanyola, que només es podrà superar amb una política de

"...personatges tan ominosos com Javier Arenas, cada vegada més identificable amb la figura repulsiva del "señorito andaluz",..."

tarannà obert que posi els fonaments d'una nova concepció de les relacions entre les nacions que conformen l'Estat espanyol i d'un aprofundiment de l'autonomia de totes les Comunitats Autònomes. La nova política autonòmica hauria de partir de la necessitat de reforma del Senat, que ha d'esser l'òrgan que permeti la participació conjunta de les Comunitats Autònomes en l'administració i la legislació de l'Estat com a via per garantir els seus respectius interessos dins un marc de solidaritat. I seria necessari desentranyellar més les dependències encara existents entre l'Estat i les Comunitats Autònomes, que per exemple haurien de poder modificar els seus respectius Estatuts d'Autonomia sense cap altra tutela estatal que la derivada de l'obligació de mantenir la pertinença a un Estat espanyol, obligat, al seu torn, a respectar la màxima autonomia de les Comunitats Autònomes. Tenint en compte els obstacles emocionals i els prejudicis que s'hauran de superar per arribar a tal situació, és obvi que això no pot esser tasca d'una legislatura i que fa molt mal dir amb quin partit en el Govern és més factible aquesta transformació. Però almanco els senyors Aznar, Rajoy, Arenas i companyia són la garantia que un Govern del Partit Popular és segur que no ens permetria assolir aquesta meta. I pels temps que corren, ja és molt saber a qui no convé votar.

Josep Moll Marqués

L'abstenció, un frau de llei

Marcos Roitman Rosenmann

La visita a les urnes electorals és un acte cada vegada menys concorregut. La disminució de ciutadans atrets per l'acció de dipositar una papereta que indiqui les seves preferències polítiques ja no motiva. Excepte circumstàncies extraordinàries, els processos electorals es veuen sotmesos a un abandó del deure o obligació ciutadana. En qualsevol cas l'assistència als col·legis electorals s'esquiva esgrimint qualsevol pretext. Aquest rebuig explícit mostra cert fàstic cap a allò que es considera un ritual. Per als detractors, avui un percentatge comprès entre el quaranta i el setanta per cent del total electoral, no hi ha raons suficients per exercir el vot. D'altra banda, resulta desalentador la primerenca inhibició dels joves. Despolitització?; desinterès? irresponsabilitat?; protesta conscient? Sigui quina sigui l'explicació, no hi ha dubte que és un fenomen recurrent i les seves causes són múltiples. Tot sembla indicar que assistim a una pèrdua de centralitat de la política, el símptoma de la qual més clar és la deixadesa de les obligacions ciutadanes.

Els abstencionistes són cada vegada més, i la seva progressió no sembla inquietar els estratègies i responsables polítics dels partits. Mentre se segueix votant i no es qüestiona la legitimitat de les eleccions tot està sota control. Molts de presidents de govern o de república, encara no es convoca per votar reis i reines, són electes amb un minso percentatge real

de la massa electoral. Els actuals caps d'Estat amb majories minoritàries a Europa occidental són tots. Uns no passen del 20 per cent i els més representatius no arriben al 30 per cent. És ostensible que estam davant un problema que va més enllà de fer campanyes institucionals cridant a exercitar el vot. La propaganda no ha aconseguit revertir l'abstencionisme electoral. Avui, els majors de divuit anys, homes i dones, lletrats i analfabets se senten desmotivats, fins i tot enganyats. La relació entre ciutadania política i els processos electorals s'ha trencat. El que abans es considerava una dura batalla, conquerir el dret a votar, avui no deixa de ser un record borrós sense història.

No obstant això, passar del vot censitari al vot universal, personal, lliure i secret no va ser un procés fàcil. La lluita de les sufraguistes, els il·letrats, els obrers, els camperols, per no esmentar la lluita dels pobles exclosos per raó ètnicoracial mostra el llarg camí recorregut. La presó, la tortura, l'exili o la mort va ser, en moltes ocasions, el pagament rebut per defensar l'ampliació del dret a vot. Així, doblegar les formes oligàrquiques i aristocràtiques de govern va passar per demandar i exigir poder elegir i ser elegit.

Per altra banda, ampliar el dret a vot a finals del segle XIX o principis del segle XX, suposava concedir un espai de poder al proletariat industrial i als sectors populars. Els partits socialistes i comunistes serien, segons el parer de les classes dominants,

els autèntics beneficiaris d'una possible ampliació del dret a vot. La por es va estendre entre la burgesia i els grups oligàrquics. No obstant això, tard o d'hora l'obertura democràtica tindria lloc, i era millor contrarestar-la per altres vies. La manipulació del vot es va concebre com a estratagema possible i la lluita ideològica i política de les classes dominants per controlar les eleccions i els seus procediments varen fer acte de presència. Quan no varen recórrer a l'exclusió dels partits obrers, es va optar per comprar els votants. Les pràctiques elegides per alterar el resultat de les eleccions han estat diverses. Des de la tupinada més grossera, passant per la traginada de votants fins a la caiguda dels sistemes informàtics, Mèxic 1988, que va acabar per donar el triomf a Salinas de Gortari. En un segle i mig s'han conegut tot tipus de fraus l'objectiu dels quals han estat sempre dos: comprar i doblegar la voluntat de l'elector per modificar el resultat de les eleccions. Però avui, les possibilitats d'alterar els resultats pot produir-se abans de posar en pràctica el dret a vot. L'abstenció juga un paper destacat en la falsificació de la voluntat general. Encara que la majoria de les legislacions consideren un delictes cridar a l'abstenció, una proporció major o menor d'abstencionistes és capaç de canviar una majoria i produir governs espuris.

Sembla ser que estam davant un nou tipus de frau, aquell l'objectiu

“Tot condueix a pensar que lluitar contra l'abstenció és més bé una pràctica demagògica, en tant acaba afavorint les majories conservadores, que sí acudeixen a votar religiosament.”

del qual és no atacar l'abstenció o simplement deixar-la fer. Considerar-la un mal menor d'unes democràcies consolidades on mai no passa res i per això no hi ha necessitat de participar. El missatge implícit és desolador. Encara que vagi a votar no canviaré el curs dels esdeveniments, el meu vot és inútil. Les campanyes institucionals se centren a canviar els dies de les eleccions; però no insisteixen en el valor intrínsec del vot com a acte democràtic. Allò més novedós consisteix a convocar eleccions els diumenges o dies festius. Però la majoria prefereix gaudir d'un dia de camp, divertir-se o simplement quedar-se a casa descansant. Si plou i el temps no acompanya, el desastre pot ser major. El vot per correu, una altra pràctica per disminuir l'abstencionisme, tampoc es mostra com una alternativa. Tot condueix a pensar que lluitar contra l'abstenció és més bé una

pràctica demagògica, en tant acaba afavorint les majories conservadores, que sí acudeixen a votar religiosament. Per a què, llavors, lluitar amb vehemència contra l'abstencionisme? Sempre que han baixat els índexs d'abstenció, els resultats han afavorit les esquerres, sempre que no es cridi al vot útil en les seves diferents accepcions. Per això és necessari acudir a votar, encara que sigui anul·lant el vot. En aquesta lluita contra l'abstenció, vetlar pel joc net electoral i garantir l'exercici lliure del vot constitueix una altra batalla. Els representants dels partits i organitzacions concurrents als comicis s'han transformat en autèntics notaris dels processos electorals. La seva presència és considerada un aval de transparència. El recompte públic dels vots emesos amb participació de tots els compromissaris, més el president i els vocals selec-

cionats per rigorós sorteig valida tot el procés. Pocs qüestionarien el sentit democràtic d'unes eleccions on les diferències es poden dirimir en tribunals electorals. Però poden ser considerades democràtiques unes eleccions on l'abstencionisme es troba per sobre del 50 per cent? La resposta ha de ser contundent: No. Majors índexs d'abstenció demostren el quietisme inculcat pel poder per mantenir l'ordre social en límits permissibles amb alternances buides. El naixement d'un socialconformisme actiu es recolza en el rebuig a participar en eleccions. Els tòpics s'apoderen de l'elector: Els polítics són corruptes; són tots iguals; tot és una farsa..., amb això es dona l'aprovació implícita a règims la tendència dels quals a la involució política s'expressa abominant de la democràcia com a pràctica social de control i exercici del poder polític.

IMPRENTA
Gráfima

OFFSET - IMPRESSIÓ DIGITAL

Passatge Ca'n Curt, 22 - 07005 Palma de Mallorca
Telf. 971 24 27 58 - E-mail: Imprentagrafima@telefonica.net

gènere i educació en Valors.

Una realitat política pendent?

Isabel Carrillo (Facultat d'Educació de la Universitat de Vic)

“La mujer nacida para fabricar hijos, desvestir borrachos o vestir santos, ha sido tradicionalmente acusada, como los indios, los negros, de estupidez congénita. Y ha sido condenada, como ellos, a los suburbios de la historia.”

Eduardo Galeano

Al llarg del segle vint els debats polítics van omplir-se de grans propòsits a l'entorn de nous reptes socials i educatius que anunciaven amb insistència que el segle vint-i-u seria el segle de les dones gràcies als esforços dels Governos per assolir una igualtat jurídica plena que avui, si bé en el nostre context teòric pot semblar força satisfactòria, no ho és tant en la pràctica quotidiana. La IV Conferència Mundial sobre les Dones celebrada a Beijing en 1995 va suposar un marc obert per a poder exposar i debatre aquesta realitat, però les mesures aprovades continuen, en molts països, en la marginalitat de les agendes polítiques ignorant la violació sistemàtica dels drets humans de les dones. No es pot ignorar que això passa en un entorn impregnat per les influències d'un

món globalitzat on es volen imposar, amb força, els plantejaments d'una economia capitalista com a model únic de relació i desenvolupament, amb l'afirmació que un alt nivell material de vida comportarà, automàticament, una alta qualitat de vida. Cal tenir present que en

“Com incidir en els processos de socialització i construcció de la identitat dels infants en les primeres edats si s'infravalora l'educació infantil i se la reclou a una “atenció educativa i assistencial”...”

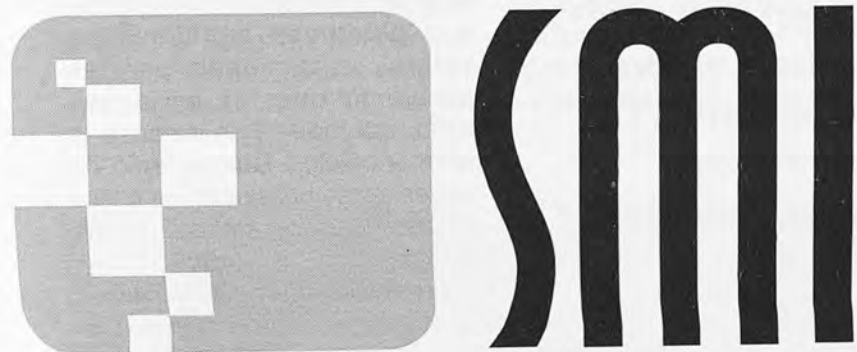
la carrera d'alguns sectors de poder econòmic es continua fomentant la divisió social del treball patriarcal-capitalista, de forma que s'exclou a la dona per tancar-la en l'àmbit privat, donant consistència i valor a una societat classista on les dones són la colònia inferior d'aquest sistema. La paràlisi i permissivitat política continua fomentant, per tant, un pensament únic i hegemònic on predominen els paràmetres androcèntrics i sexistes que justifiquen que l'home sigui la mesura i eix de totes les coses. Aquest pensament perpetua el seu poder de centralisme i referència amb mètodes autoritaris de control que mantenen a les dones immobilitzades en una situació de subordinació i d'explotació -donada la consideració d'inferioritat natural del sexe femení-. La clandestinitat, l'oblit, i freqüentment el menyspreu i la

infravaloració, han atrapat les dones en la teranyina dels prejudicis i els estereotips sexistes.

La lluita per superar les desigualtats derivades del gènere és, ha de ser, una lluita social i política, però les polítiques neoliberals de privatització i reducció del pressupost socioeducatiu, desenvolupades pels Governadors conservadors, no solucionen aquestes problemàtiques, sinó que aprofundeixen

més en la seva permanència. Si la inversió pública està lluny de les polítiques d'igualtat social, el mercat tampoc no resulta un mecanisme òptim, ja que la seva finalitat és aconseguir rendiments i beneficis econòmics immediats, i no la seva distribució justa. En aquest context és urgent pensar en l'educació com un espai polític i èticament bel·ligerant que no s'aïlla del món, sinó que parteix de la vida per replantejar-se de forma constant i dinàmica les

relacions de justícia, de llibertat, d'igualtat i de solidaritat entre dones i homes, oposant-se i rebutjant les posicions que justifiquen l'exclusió social i la discriminació que la dona pateix des de la infància, malgrat les conquestes dels moviments feministes arreu del món. Però, a més, pensar l'educació en valors des d'una perspectiva de gènere i de justícia social no únicament és justificable, sinó necessari, i això porta a preguntar-se perquè les

S I S T E M E S

i n v e n t

COMPAQ

serveis professionals
d' **informàtica**

971 76 36 36

www.smi.es

pràctiques educatives no han trobat els mecanismes per traduir els principis teòrics de les perspectives coeducatives –fonamentades en el “feminisme de la igualtat” o el “feminisme de la diferència”-. Una mirada a la realitat constata la pervivència d’escenaris on dia a dia es continua representant un ordre simbòlic que manté diferències que justifiquen la desigualtat entre dones i homes, però la Llei Orgànica 20/2002 de Qualitat de l’Ensenyament (LOCE), aprovada pel Govern del partit popular, no sembla preocupar-se d’aquesta problemàtica, i inclús pot suposar regressions rellevants en els avenços assolits respecte a una educació per a la igualtat i la democràcia. Ens trobem davant d’una Llei que té la finalitat de buscar respostes als canvis tecnològics i als criteris del mercat econòmic, doncs s’afirma que les reformes educatives són necessàries per a la “revisió, ajust i millora”, i és la “qualitat” el mecanisme per assolir “quotes més elevades de progrés social i econòmic”. Els plantejaments neoliberalistes de les economies capitalistes s’insereixen en el discurs i es parla, com s’ha indicat, de la necessitat d’ajusts que, en aquestes perspectives, no garanteixen el poder avançar en la lluita contra l’exclusió i la discriminació, al contrari, nega la possibilitat de construir societats que parteixin del reconeixement i la realització efectiva dels drets humans inalienables de les dones i els homes.

Globalment la lectura del text legislatiu porta a plantejar-se

diferents preguntes respecte a l’educació en valors des d’una perspectiva de gènere. Com dones i homes han d’aprendre a dialogar, a aproximar-se i a conviure si s’ataca el model d’escola participativa? Com incidir en els processos de socialització i construcció de la

“El text legislatiu sembla portar-nos a greus retrocessos del sistema educatiu en potenciar-se, sota la recerca dels suposats valors d’excel·lència i qualitat, les desigualtats, i no únicament per raó de sexe...”

identitat dels infants en les primeres edats si s’infravalora l’educació infantil i se la reclou a una “atenció educativa i assistencial”; no és aquesta etapa base formativa fonamental per a la construcció del gènere i el desenvolupament d’aprenentatges posteriors? Com garantir la igualtat d’oportunitats de totes les noies i els nois si es converteix l’educació secundària en una etapa selectiva, retornant a l’elitisme i donant valor als centres classistes? Per què s’eludeixen els continguts d’interès social i humà, especialment els més controvertits i que plantegen conflictes de valors –com poden ser les problemàtiques de les dones arreu del món-, i es defensa la memorització i l’acumulació de dades sense possibilitat de crítica i de qüestionament? Com descobrir i solucionar les veritables causes de l’absentisme i el fracàs escolar –problemàtica

Increment dels moviments migratoris

Neus Santaner Pons. Secretària gral. STEI-I

Vaig llegir fa uns mesos a un diari local, que en la seva visita a Madrid el president Lula da Silva va recordar que per acabar amb el terrorisme internacional i les guerres, el que calia era acabar amb la pobresa i tot tipus de misèria. Crec que va fer molt bé en recordar-ho.

En el nostre confortable món, massa gent té la tendència a pensar que la pobresa és un producte de la natura, quan és l'home el qui la crea. La misèria existeix de la mà de la immoralitat, de la injustícia, del mal repartiment d'uns béns que distribuïts equitativament sobrarien per cobrir totes les necessitats. Però els Bush, els Blair, els Aznar, els Berlusconi, d'arreu del món, prefereixen enemics abans d'enfrontar-se amb l'autèntic problema: el terrible joc d'interessos. En aquest joc d'interessos les migracions són una de les seves conseqüències.

La globalització actual accelera la mobilitat demogràfica. La injusta distribució de la riquesa entre les diferents zones del món, el creixent procés de mundialització i la recerca d'unes millors condicions de vida, han provocat l'increment del moviments migratoris.

Les Illes Balears han passat en pocs anys de ser una zona d'emigració a ser zona receptora d'immigrants. Això ha configurat una situació d'urgent necessitat de gestionar el pluralisme cultural al servei d'una societat més democràtica, solidària i equilibrada. En aquest projecte l'ensenyament, l'escola, ha de ser, i ho està sent gràcies als esforços integradors del professorat, un dels eixos fonamentals per tal d'aconseguir una interculturalitat enriquidora que cohesioni i sigui respectuosa amb els valors cívics i culturals, acceptats democràticament i que formen part del compromís de convivència. Cal esmentar que aquesta societat multicultural es reflecteix, també, a l'escola, que a més, és l'espai privilegiat on s'han de transmetre els valors necessaris, per tal de lluitar contra les actituds defensives i excloents de les persones immigrants, i l'espai perquè la tolerància i el respecte siguin una realitat i es garantixi que totes i tots reconeixem els valors acceptats democràticament.

No obstant, no és possible entendre la integració de l'alumnat immigrant i la de la seva família just amb l'ensenyament. El fenomen migratori té múltiples causes i demanda un tractament global, que no pot ser uniforme ja que cada situació requereix una actuació específica.

Actualment ens trobam que a la Comunitat de les Illes Balears més del 35% de la població ha nascut fora.

Menys del 65% és autòctona. Es calcula que a l'any 2010 el 50% de la població haurà nascut fora d'aquest territori. Ja a l'any 2003 la població ha superat el 900.000 habitants.

La societat emissora procedeix de 160 estats diferents, amb 80 llengües maternes. El 30% de la població ha nascut a altres zones de l'Estat espanyol i el 10 % fora.

Aquesta acceleració demogràfica ha produït grans canvis a la societat illenca: des de la inflació del mercat mobiliari i la reactivació de l'especulació; la transformació del camp com a àrea de producció agropecuària a sòl residencial i concebut com a jardí particular o que existeixin xarxes particulars de proveïment de certs grups europeus que generen trames paral·leles de comerços, serveis i mitjans de comunicació i que no tenen cap tracte amb la resta de població.

Cal esmentar el rejuveniment que ha produït aquesta entrada massiva d'immigrants a una població envellida com era la balear, que ha passat a ser una de les capdavanteres en la taxa de natalitat. També, aquests importants contingents de persones són la mà d'obra de sectors poc atractius per a la població autòctona: a l'agricultura, a la construcció, al servei domèstic, a la cura de persones majors, ...

Però les dificultats d'integració són importants: la desconfiança per part de la població autòctona, la carestia de l'habitatge, la dificultat cultural i lingüística, l'enduriment de la política d'immigració amb la retrògrada Llei d'estrangeria. Tot això fa que les persones immigrants extracomunitàries siguin vulnerables i inestables i pateixin situacions de marginalitat, indefensió i discriminació.

L'escola viu el fenomen de la immigració directament. La població escolar creix curs rere curs, dia a dia i aquest creixement és degut a la immigració. No obstant, aquest alumnat és molt inestable, té molta mobilitat, o bé cap a altres centres educatius de la mateixa Comunitat Autònoma o bé, cap a d'altres comunitats. Això distorsiona el ritme d'aprenentatge i dificulta els mecanismes escolars d'acollida i d'integració. Un altre dels problemes que ho dificulta és que una part d'aquest alumnat no parla cap de les dues llengües oficials, i una altra és que la majoria de l'alumnat procedent de l'Amèrica hispana o d'altres comunitats de parla no catalana de l'Estat espanyol desconeixen el català, llengua vehicular a la majoria de centres educatius. Actualment, segons les darreres dades de població

“Aquesta acceleració demogràfica ha produït grans canvis a la societat illenca: des de la inflació del mercat mobiliari i la reactivació de l'especulació; la transformació del camp com a àrea de producció agropecuària a sòl residencial i concebut com a jardí particular...”

escolar, l'alumnat estranger supera el 10 per cent. Per aquest motiu cal que el sistema educatiu i l'Administració donin una resposta a aquesta presència, que es va incrementant constantment, de l'alumnat estranger. Per tot això:

- Els centres educatius treballen per a la integració mitjançant la diversificació curricular, la programació d'activitats d'acollida i d'integració amb activitats destinades a reduir el desfasament escolar.

- No obstant, l'Administració educativa ha de garantir l'escolarització adequada de tota la població. Ha d'evitar la concentració en determinats centres. Ha de fer una distribució equitativa de l'alumnat immigrant entre tots els centres sostinguts amb fons públics, per tal de potenciar la interrelació entre el col·lectiu d'immigrants i la població autòctona.

- La formació del professorat vers el tractament de la diversitat és bàsica. Cal que l'Administració hi dediqui molts més recursos.

- Els currículums escolars han d'integrar els elements de la cultura pròpia dels diferents col·lectius escolaritzats, i no tant de la cultura oficial dels països de procedència, sinó la de les persones i grups concrets. La diversitat cultural ha de ser assumida pels continguts escolars i s'han d'eliminar els prejudicis ètnics i racials.

- S'han d'incrementar i incentivar els programes de mediació cultural, ja que s'ha demostrat que són un instrument bàsic per a l'acolliment i la resolució de les necessitats immediates de comunicació i informació de les persones nouvingudes.

La llista de demanda de millores per poder dur a terme una vertadera integració és inacabable. L'escola, com a institució clau per configurar les modalitats de socialització i inserció social de l'alumnat immigrant, ha de facilitar l'aprenentatge dels codis bàsics de la societat receptora, incloses les llengües pròpies, i ha d'iniciar un procés de qualificació formalitzat, però l'escola no ho pot fer tot, els programes educatius i l'actuació de l'escola han de complementar-se amb mesures d'altres àmbits com els relacionats amb la concessió plena dels drets individuals i l'exigència de les obligacions

cíviques, la lluita contra l'exclusió social, l'accés als serveis bàsics de salut, habitatge digne i treball "legal". Cal potenciar la coordinació entre les institucions i els distints departaments. Les polítiques i actuacions educatives no poden deixar l'escola com a única responsable, s'han d'implicar totes les institucions i el conjunt de la societat. Cal un compromís i un acord global de tota la societat ara més que mai.

Bibliografia: Colectivo Ioé (2002) Inmigración, escuela y mercado de trabajo. Una radiografía actualizada. Barcelona. Fundació La Caixa.

Consell Escolar de les Illes Balears (2003): Immigració i educació a les Illes. Conselleria d'Educació i Cultura.

Santi Hernàiz
carrer Àngel Guimerà, 60
07004 Palma de Mallorca

971 75 07 86 - 630 90 69 65
santi.hernaiz@terra.es

Disseny gràfic i maquetació

Logotips
Fulletons
Cartells
Butlletins
Revistes
Llibres
Catàlegs ...

àmplia experiència en moviments associatius

preus molt ajustats !

demanau pressupost ... sense compromís

Un Sistema penal pervers, en mans d'un govern Sectari

El Sistema Penal tradicionalment ha estat l'expressió d'un consens entorn dels principis mínims que reclamen l'anomenada "resposta penal", o reacció de l'Estat en front d'una agressió al sistema de convivència que reclama la intervenció de l'artilleria, de la màxima resposta repressiva que l'organització social contesta en contra dels seus atacants. Naturalment, el concepte d'"atacant" o la noció de "bé jurídic" protegit per un Codi Penal és fruit del pensament dominant, quan no de la classe o classes dominants, no és un concepte pur o una veritat absoluta. Però, si ens entenem, el Sistema Penal no pot ser l'expressió d'una política sectària, d'un sol partit -tot i que sigui detentador d'una "majoria absoluta"- sinó que és la manifestació d'un pacte social de "mínims". Per la mateixa raó, sempre s'ha contemplat amb unanimitat que el Sistema Penal, en la seva funció de mínim irreductible, és l'últim recurs al qual acudirà un sistema social, quan siguin esgotats o malmesos els infinits recursos que brinden l'activitat política, la legislació civil i ordinària, l'ordenament administratiu. El Sistema Penal no és, en definitiva, el titella artillat del govern de torn. La seva configuració gravita sobre un pacte de societat supragovernamental. Quan **Beccaria** pronuncià la seva frase lapidària: "Donau-me el Codi Penal d'una Nació per a interpretar la seva societat", digué el Codi Penal de la Nació, no del Govern de torn. Aquesta afirmació inicial la comparteixen, no hi ha dubte, tots els constitucionalistes i tots els penalistes del món. Ens hem d'entendre, del món civilitzat.

D'aquest enteniment del món civilitzat no formen part el President del Govern, Sr. Aznar, ni el **seu** Ministre de Justícia, Sr. Michavila, ni el **seu** Fiscal General de l'Estat, Sr. Cardenal.

El Govern de l'Estat desafia el consens universal, docte i científic, que preconitza l'existència del Codi Penal no sols com un instrument central de protecció de la societat, sinó també com un instrument instal·lat en l'òrbita més restrictiva del que és conegut dogmàticament com a **intervenció mínima**. El principi d'intervenció mínima exigeix que no es transformi en una causa penal allò que forma part de la controvèrsia política i que reclama el seu tractament en el camp conceptual que emana dels **principis de llibertat política**. Criminalitzar l'adversari constitueix un atemptat contra les llibertats polítiques fonamentals, implica una tècnica autoritària pròpia dels règims feixistes i converteix el Codi Penal en una norma indignant i impròpia, com si fos democràtic que el Codi es "**...la culminació aberrant del mecanisme aniquilatori del Poder Legislatiu, però lògica si es té en compte que la conculcació de l'equilibri de poders és el projecte natural d'una dreta reaccionària i absolutista...**"

transformi en l'instrument visceral d'atrinxerament del Govern de torn en vindicta de la seva política sectària.

Un Govern essencialment vindicatiu i agressiu i disciplinant **ressuscita el delictes polític tòpic de les societats autoritàries antidemocràtiques**, de manera que flexibilitza i fa malbé el que fou anomenat **Codi Penal de la democràcia** (Llei Orgànica 10/1995) com un guant de ferro que es mou únicament i exclusivament pels impulsos de la mà del Govern. Un Govern que subjuga un Grup Parlamentari que és un paràsit sense entitat pròpia, que a la vegada controla un Parlament reduït a la vacuïtat i al cobrament de dietes. El mal anomenat Poder Legislatiu està completament subordinat al partit governamental, que així mateix es troba vampiritzat pel propi Govern, que al seu torn està totalment supeditat a les ocurrencies del President del Govern i del **seu** Ministre de Justícia, corejat instantàniament pel Fiscal General de l'Estat, per la majoria dominant del Consell del Poder Judicial i, si més no, també pel President del Tribunal Constitucional.

A això ha anat a parar la teòrica divisió de poders i l'estratificació del que sols amb llicència o eufemisme penós és possible denominar Estat social i democràtic de Dret.

No és aliena a aquesta catàstrofe del teòric equilibri de poders el vergonyós maltractament deliberat que infligeix a les Cambres legislatives l'actual mecanisme de legislació, ni que sigui de la legislació orgànica. La increïble profusió de normes, singularment les de contingut laboral i ara també les de

Ferran Gomila Mercadal
Advocat de l'STEI-i

medul·la penal, impossibilita que els propis Jutges i Magistrats assimilïn aquest atropellament legislatiu constant. Se cita com exemple més esgarrifós la increïble successió esvalotada de normes rectores de la presó provisional, conformant un cos legislatiu que incomprendiblement ha romàs en vigor **un mes**, ja que això és el que implica de fet la –per ara– definitiva i última reforma introduïda per la nova L.O. 13/2003, de 27 d'octubre. Cal dir amb tota propietat **per ara**, puix que no cal oblidar que s'introdueixen parcialment nous additaments sobre la presó provisional en la posterior L.O. 15/2003, de 25 de novembre.

Per una altra banda, aquesta diarrea normativa s'ubica reiterada i rabiosament en cossos legislatius embarassats o trufats amb tot tipus de normes alienes a la denominació externa de la llei en qüestió, de manera que les lleis s'han convertit de veritat en inclassificables. Totes haurien de ser anomenades en propietat **lleis de bordell núm. ics**, i ens enfrontaríem a la pura veritat.

Tomant a la qüestió central que ens preocupa i que suscita el present article, la culminació aberrant del mecanisme aniquilatori del Poder Legislatiu, però lògica si es té en compte que la conculcació de l'equilibri de poders és el projecte natural d'una dreta reaccionària i absolutista, resideix a sostreure al Congrés dels Diputats la introducció en el Codi Penal dels nous **delictes polítics**, efectuada mitjançant una esmena d'urgència en el tràmit de revisió pel Senat d'una llei qualsevol, aquesta vegada la Llei d'Arbitratge. Naturalment, em referesc a la **creació d'una llei singular que incrimina una conducta atribuïble**

exclusivament a una o dues persones en concret, significades per haver proposat un projecte o dut a la pràctica una resolució política que ni d'un bon tros ingressa en una conducta castigada en el Codi Penal fins ara vigent. Ens enfrontem a la introducció de dos delictes que tenen destinatari únic i assenyalat prèviament, els Srs. Ibarretxe i Atutxa, **en funció de llurs pràctiques polítiques** que el Govern Aznar no sap o no pot contrarestar per mitjans polítics legítims. És inadmissible que un projecte polític innovador, i deixem de banda ara la nostra opinió personal relativa al seu encert i capacitat il·lusionant, sigui combatut, **després de néixer i fer-se present en estat d'insignificància penal**, a través d'una reforma penal **ad hoc** preconitzada en solitari i resolta pel Govern d'esquena al Congrés dels Diputats, en el qual resideix la sobirania nacional.

Aquesta rematada malifeta sobrepassa sense pal·liatius els límits que una societat sana pot tolerar. Si és consentit aquest retorn a la més pura caverna de la reacció no només es perd el sentit de la dignitat política, es corromp igualment el difícil edifici de la

“El Govern maneja el Codi Penal com si fos un pla de contingència mal·leable a la seva voluntat en funció dels interessos polítics de la dreta cavernícola.”

teoria constitucional, d'arrel política i jurídica, que empara el ciutadà front a les extralimitacions del poder. Aquesta no és una extralimitació qualsevol. El Govern pretén criminalitzar la voluntat política d'uns ciutadans que no infringien el Codi Penal quan aquesta voluntat política anava madurant en forma absolutament pacífica.

Consider totalment infausta la commemoració del 25è aniversari de la Constitució, i absolutament fora de lloc els ditirambes endossats a una Llei de Lleis que en definitiva consent que estigui succeint allò que és perversament antidemocràtic i recessiu. Una Carta Magna que no és secundada per un Codi Penal segur i fiable, indiscutiblement el **primer text legal en la prioritat d'assegurar la llibertat i la seguretat de la ciutadania**, és una Constitució posada en escac per un poder absolutista i descontrolat. El Govern maneja el Codi Penal com si fos un **pla de contingència mal·leable** a la seva voluntat en funció dels interessos polítics de la dreta cavernícola.

El Codi Penal ni és un pla de contingència ni es pot decidir pel principi selectiu i les inspiracions maquiavèliques del Consell de Ministres més reaccionari de tota Europa, amb el permís del Sr. Berlusconi, que és un altra especialista a tòrcer les lleis penals a la voluntat i conveniència de la seva particular persona. Si la nostra societat permet que aquest atropellament sigui consumat es troba condemnada a la declinació i a la irremeiable caiguda de les llibertats civils, seu i fonament d'un sistema democràtic que no sigui just de paraula i amb la boca petita.

QUATRE ANYS DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA DEL PP AL GOVERN ESPANYOL: CONTINUÏTAT EN LES TENDÈNCIES, CANVI EN LES FORMES

A l'hora d'analitzar la política lingüística realitzada des de les institucions centrals de l'Estat espanyol, no puc desferme de la temptació de començar amb una raó de peu de banc: l'Estat també fa política lingüística. Encara més: l'Estat és qui fa l'autèntica política lingüística, per molt que els succedanis d'això mateix que realitzen algunes comunitats autònomes, a nivell de comunicació pública, passi per l'única política lingüística existent. Aquells que tenen la mania d'afirmar que no s'ha de fer política amb la llengua, correlativament, solen ser aquells que més n'hi fan. Moltes vegades les paraules, el discurs públic, serveix per embolicar la realitat i no pas per aclarir-la.

EL CONTEXT D'UN MODEL DESIGUALITARI

L'Estat espanyol fa política lingüística des de la seua formació. Ja abans, les diferents nacions que es troben sota el seu (des)govern també en feien, de política lingüística. Sobre llengua s'hi ha planificat durant mil·lennis, n'hi hagués consciència explícita o no. A la nostra part del món podem distingir diversos models

de política lingüística: el model "francès" (en què només una llengua té cabuda en el si de cada estat i que, per tant, no reconeix no ja la igualtat sinó ni tan sols la diversitat), els models lingüístics igualitaris (en què, dins un estat plurilingüe, aquest tracta de manera igualitària totes les llengües, i, per tant, tots els parlants; reconeix, per tant, la pluralitat i la igualtat) i una mena de model mixt, dins el qual hauríem de situar-hi l'Estat espanyol, en què es reconeix l'existència d'una pluralitat de llengües en el si dels dominis de l'estat (article 3 de la constitució

“El Partit Popular, en governar amb majoria absoluta, ha promogut una mena de retorn a la visió més jacobina, unitarista i, des d'un punt de vista nacional, poc democràtica de l'organització de l'Estat.”

espanyola), però que no en reconeix la igualtat (perquè una és considerada la llengua oficial de l'Estat i la resta es queden com a meres llengües "autonòmiques", o "regionals", atenent la terminologia franquista).

El model de política lingüística imperant no permet la plena normalització de les llengües minoritzades, perquè les possibilitats legals màximes per aconseguir-la estan per sota de les necessitats mínimes. Això era així quan governava la UCD, amb els governs del PSOE i, durant aquests últims anys, amb els governs del PP. Al llarg de l'últim quart de segle, allò que més destacaria de la política lingüística realitzada per l'Estat és que la variable fonamental és si el govern de l'Estat parteix d'una majoria absoluta d'un partit estatal o si el partit estatal que governa ho ha de fer amb el suport de partits nacionalistes de la perifèria (CIU, PNB,...). Quan el govern és en solitari i parteix d'una majoria absoluta, se'ns presenten els "jóvenes nacionalistas del PSOE" o aquesta mena de neofranquisme que el PP ha instal·lat, al llarg d'aquests últims anys, dins les estructures de l'Estat. Quan els

cal suport, afluïxen una mica la corda o, com a molt, alenteixen una mica la piconadora antiversitat.

Que ningú vulgui veure, doncs, en les crítiques a allò que el PP ha fet durant els últims quatre anys en política lingüística cap contrast amb èpoques anteriors suposadament idíl·liques. Forma part intrínseca dels partits que defensen un model d'estat unitari el fet d'intentar uniformitzar, també, lingüísticament i culturalment, tota la ciutadania de l'Estat.

UNS POLS DE FORÇA TENSATS

Ho hem comentat diverses vegades, alguna des d'aquesta mateixa tribuna: en el procés de normalització/substitució de la llengua catalana existeixen pols de força que operen en sentit estrictament contrari. Mentre augmenta l'ús formal de la llengua o mentre la producció literària en català és tan rellevant com la que puguin tenir comunitats lingüístiques equivalents a la nostra, l'ús social de la llengua es troba francament amenaçat.

A nivell de política estatal en relació al fet nacional ocorre quelcom de semblant: mentre a les nacions més autocentrades s'està produint un procés d'afermament de la pròpia reivindicació nacional -així, a Euskadi s'ha plantejat el Pla Ibarretxe i al Principat de Catalunya ben aviat la majoria política es posarà a redactar un nou estatut d'autonomia-, a la resta de l'Estat -i, molt

especialment, a les autonomies que formen la nació castellana- se n'aferma la visió unitarista i jacobina.

El Partit Popular, en governar amb majoria absoluta, ha promogut una mena de retorn a la visió més jacobina, unitarista i, des d'un punt de vista nacional, poc democràtica de l'organització de l'Estat. S'han empescat una llei de partits polítics que deixa sense veu més de dos-cents mil ciutadans del País Basc; s'han tret una llei de la màniga que permetrà processar els presidents autonòmics que, atenent al més elemental principi democràtic, convoquin referèndums per saber què

pensen els ciutadans sobre temes que puguin ser controvertits...

Cada vegada més, doncs, s'ha anat afermant la tendència a tensar la situació, de manera que les postures més partidàries del nacionalisme d'alliberament (a Euskadi o a Catalunya) han crescut i s'han fet més fortes i, correlativament, el nacionalisme espanyol (que no és cap "neonacionalisme", sinó el vell nacionalisme estatalista de sempre) també s'ha afermat.

UNA POLÍTICA LINGÜÍSTICA COHERENT

La política lingüística del PP ha estat del tot coherent, al llarg

MENÚ DIARI

Ctra. Manacor - Inca, km. 9

Telf. 971 83 02 46

07520 PETRA

BATEJOS - NOCES
COMUNIONS
MENJARS D'EMPRESA

d'aquests quatre últims anys, amb la política nacional del govern del mateix partit. Durant aquesta legislatura ens ha ofert moltes i diverses actuacions en contra de la normalització de la llengua catalana. N'esmentarem, tot seguit, algunes de les més destacades:

El govern de l'Estat ha perpetrat una contrareforma educativa, a través de la LOQA (Llei Orgànica de Qualitat de l'Ensenyament), que rebaixa, contra el que la "qualitat" exigiria la presència de la llengua catalana dins el nostre sistema educatiu, i n'augmenta la presència de l'espanyola. Es tracta d'una decisió controvertida i que encara no s'ha posat en ús (entre d'altres raons, perquè vulnera la legislació lingüística autonòmica, i no hem d'oblidar que els estatuts d'autonomia tenen, igual que aquesta llei, rang de llei orgànica). Què ocorrerà quan dues lleis orgàniques entrin en col·lisió?

Des del PP s'ha obstaculitzat qualsevol canvi en els estatuts d'autonomia dels diferents Països Catalans que permetin millorar l'estatus d'oficialitat de la llengua. Així, el català continua sense ser oficial a la Franja de Ponent, dins la comunitat autònoma d'Aragó, perquè el partit que governa a l'Estat -amb l'ajut de sectors de la suposada esquerra aragonesa- han impedit que es pogués promulgar la Llei de Llengües que assegurí l'oficialitat del català i l'aragonès a la comunitat autònoma més plurilingüe de l'estat.

Des del govern espanyol s'ha continuat intentant minar la

“L'administració de justícia, arreu dels Països Catalans, continua sent impermeable a la pluralitat lingüística i al reconeixement oficial -des de fa gairebé un quart de segle!- de les llengües catalana, basca i gallega.”

llengua catalana a través de l'enfortiment del secessionisme lingüístic: en aquest sentit, cal esmentar la classificació dels llibres escrits en llengua catalana existents a la Biblioteca Nacional de Madrid en tres apartats diferents, o el reconeixement del "valencià" com una llengua diferent de la catalana per a les escoles oficials d'idiomes. Aquestes mesures secessionistes han comptat amb un rebuig generalitzat per part dels professionals que, teòricament, haurien d'aplicar-les: la resposta immediata de les escoles oficials d'idiomes dels diferents països catalans n'ha estat una bona mostra.

Ha continuat l'obstaculització a la presència -ni que sigui marginal- de la llengua catalana en algun poder específic de l'Estat, com ara el poder judicial.

L'administració de justícia, arreu dels Països Catalans, continua sent impermeable a la pluralitat lingüística i al reconeixement oficial -des de fa gairebé un quart de segle!- de les llengües catalana, basca i gallega. No ha alterat gaire la cosa el fet que s'hagi establert l'Escola Judicial a Barcelona, donat que funciona íntegrament en espanyol i que, encara, per a la judicatura, el coneixement del català constitueix només un mèrit, en comptes de ser una exigència.

Hi podríem afegir d'altres mesures del govern espanyol que han anat en la mateixa direcció: intentar soscar el procés de normalització lingüística. Al llarg d'aquests quatre anys, el govern del PP ha estat força més bel·ligerant que no ho havien estat governs anteriors. Si bé el fons no ha canviat (continuem dins un model lingüístic desigualitari que, malgrat tot, reconeix la diversitat; és a dir, un model intermedi entre els MLI i el model jacobí estricte), sí que han canviat les formes: el desacomplexament del govern "popular" pel que fa a la imposició de la llengua i la cultura espanyoles com a pretesament úniques, coherent amb els intents d'uniformització estatal i amb la promoció del nacionalisme espanyol més tronat han estat cada vegada més evidents. Només ens queda esperar a veure fins a quin punt aquesta actitud serà premiada a les eleccions o els passarà factura.

Bernat Joan i Mari

14-M: CAP A UNA DEMOCRÀCIA SENSE CIUTADANIA

L'observador, doncs, és lletrat, autònom, crític, amant de la Natura i defensor de la pluralitat, la diversitat i la solidaritat. És aprenent de demòcrata, i gosa qüestionar-se el perquè de tot plegat. L'argumentació és el seu fort i la creativitat el seu oxigen. Això és, té mentalitat alternativa i reuneix les característiques que ha de manifestar un deixeble de la LOGSE (i la Llei de Qualitat, que aquí no hi ha tanta distància).

Bé, l'exercici és de pissarra: Què es pot fer el 14-M? D'entrada, apamarà la qüestió, és a dir, intentarà copsar què hi ha en joc a les eleccions espanyoles. 24 anys després de la promulgació de la Constitució democràtica, 20 anys després de l'Estatut i un decenni després de Maastricht, de què parlem quan parlem del 14-M? Diu Chomsky que les actuals democràcies no constitueixen ja un teatre competitiu entre opcions polítiques realment diferenciades sinó règims de "ratificació popular". Per al pensador nord-americà, les democràcies occidentals fa estona que han perdut el caire de sistemes de representació plural indirecta d'una societat diversa en favor de règims de ratificació (o destitució) periòdica de governs a través de les urnes sense que en el dia a

dia es noti per res que hi ha democràcia. Bush o Clinton, Blair o fills de Miss Thatcher, Aznar o Zapatero, no representarien així cap diferència fonamental, qualitativa per dir-ho amb temes pedagògics en voga. Doncs bé, he de confessar que la meua experiència activista i institucional no fan més que donar-li la raó.

El 14-M sortirà o bé un govern encapçalat pel republicà Rajoy o bé un altre encapçalat pel demòcrata Zapatero. Quin marge de diferències hi ha entre tots dos? Mesurem-ne alguns àmbits clau. La reforma de l'estat del benestar, per exemple pel que fa a l'habitatge i a l'educació. Cap dels dos a poques setmanes de les eleccions no n'ha presentat cap model seriós (això és amb objectius, recursos, finançament i terminis). En habitatge, Rajoy calla per continuar la política de fer d'Espanya i les Balears el sòl urbanitzable més gran d'Europa on blanquejar diner negre sense fronteres. Per sostenir aquest model altament rendible per a uns pocs, la major part de la gent menor de 40 anys es posa en mans d'hipoteques eternes gestionades amb particular avidesa per un sector bancari amb una pota aquí i l'altra en un paradís fiscal. Zapatero, davant això, simplement quequeja frases fetes sense comprometre una sola mesura real en favor de la

prioritat per a l'habitatge de lloguer, la penalització dels innombrables habitatges buits o la protecció del litoral. Si mirem cap a l'educació, no podem queixar-nos. No hi ha polític per progre (posem Joan Saura/ICV), parlant de com aconseguir la reforma estatutària catalana a Madrid) que sigui que no vulgui resoldre-ho tot amb "pedagogia". Dit això, a penes queden lleis de "qualitat" (PP) o "1.400 professors més" (Bargalló/ERC) sense pressupost garantit. Clar que Zapatero té memòria i promet – com Suárez el 1982-llibres de text "gratis" per a pobres i rics...

Sobre les relacions nord-sud i un pla de cooperació fort amb les societats empobrides d'un Planeta en creixement demogràfic vertiginós, la modernització de la protecció ambiental a Espanya després del Prestige, el desgavell climàtic i les vaques boges al plat de dinar o la reducció dràstica dels pressupostos militars i la investigació armamentista per tal, de retop, d'alliberar recursos per a l'educació, la sanitat o la protecció social, Zapatero/Rajoy i candidats a socis de coalició, no diuen ni pruna. Mai no toca.

Igualment, Rajoy/Zapatero i adossats tampoc no s'esforcen a prioritzar res tan essencial en una democràcia com fer real un poder

judicial fort, ràpid i independent que eviti els abusos de poder i la indefensió de la ciutadania. I ni tan sols noten que, com passa amb la consideració social dels i les ensenyants, cal donar prestigi a la dedicació pública, a l'ocupació temporal de polític o gestor públic, perquè sinó la Política esdevé una gestoria de càrrecs i prebendes per a clans tancats i aliens a l'interès general. S'hi entra i puja per sang, cooptació i fidelitat, no per qualitats, capacitat i feina.

Així és com el 14-M representa un escenari força homologat a la resta d'Occident quant a falta d'alternatives polítiques realment diferents en àmbits fonamentals (extensió i millora de l'estat del benestar, suport actiu a la sostenibilitat ambiental i social globals, prioritat per a la pau, democratització de la justícia, dignificació i transparència de la política). Com als EUA i pràcticament tot l'entorn de la UE, la democràcia a Espanya té un problema d'aluminosi als fonaments.

L'anihilació de tota possibilitat de discussió política de principis completada per l'esquerra oficial a partir de l'experiment orwellià del referèndum per restar dins l'OTAN i la satel·lització dels nous moviments socials pels hereus de l'església comunista, ens han portat a un escenari electoral absolutament "neoclàssic". El 14-M, bàsicament, és una confrontació entre una majoria favorable a una Espanya més centralista o una Espanya més plural. Fins i tot, l'independentisme emergent

“El 14-M, bàsicament, és una confrontació entre una majoria favorable a una Espanya més centralista o una Espanya més plural. Fins i tot, l'independentisme emergent d'ERC s'apunta a fer de cua de ratolí d'aquesta segona opció.”

d'ERC s'apunta a fer de cua de ratolí d'aquesta segona opció. Mortes les ideologies de transformació real i a manca de religions diferents, queda la lluita per les nacions grosses o petites com a referent primer de conflicte mentre els equilibris globals que aguanten el món s'esquerden fins a límits inaudits en la història.

És un escenari ideal perquè el PP torni a arrasar fora de Catalunya i Euskadi. Però, si no fos així, si et va agradar Felipe González, prepara't per un Zapatero aliat inevitable de Maragall, Carod, Duran, Llamazares i tutti quanti, amb l'assessorament de Rodríguez Ibarra, el Grup Prisa o la festa anual de Davos. La cacofonia sense projecte pot superar la de l'antic govern progressista, nacionalista i

ecologista de Balears o l'actual govern del Principat.

Els grans grups mediàtics jugaran a tort i a dret, però no hi perdran. O no ha acabat Martín Villa presidint la "socialista" SOGECABLE? De la nostra premsa regional, sense comentaris. És possible que aconseguixin que coneguem la marca i el color de la roba interior dels candidats però difícilment ens il·lustraran amb debats intel·ligents i la memòria del que han promès i el que han fet o fan allà on governen.

Així que, sense perdre la serenitat, l'observador amb principis i valors impracticables en la conjuntura actual, el 14-M acabarà fent segons si pesa més el sentimentalisme o la raó. Si l'estètica neofeixista, imperial i cretina pepera li provoca urticària aguda, acabarà votant. A les Balears, la tria és vertaderament calòrica: Mcsocialdemocràcia o Centre de pernill ranci del país amb engrunes de julivert sobre un fons de vodka glacé i gotim de rom quadribarrat. També pot sortir a passejar i esquivar l'urna. Però potser el més profitós que pot fer és reflexionar sobre com pot ajudar a barrar el pas a l'avanç d'una democràcia de baixa intensitat, sense ciutadania, sense principis, procediments i valors, sense que la gent i la seva opinió importi. Per trobar-nos preparats per al 15-m i tots els altres dies en minúscules que vindran.

Joan Buades

Professor a l'IES Sant Agustí des Vedrà (Sant Josep, Eivissa)

política educativa, pedagogia política i consens

A l'hora que segueixo les propostes electorals o electoralistes en matèria educativa dels distints partits he anat a veure la pel·lícula de Nicolas Philibert *Être et avoir*. El contrast entre determinades propostes polítiques i el contingut de la pel·lícula és tan fort que no puc deixar-hi de fer-ne referència. La pel·lícula -una bella reflexió sobre l'educació a partir de la feina diària en una escola unitària rural francesa- presenta l'essència d'allò que és el procés educatiu: la relació entre el mestre i els deixebles, la respectuosa atenció a la personalitat de cada un dels nins i les nines, la vocació docent o el compromís del poble i les famílies amb la seva escola i amb la formació del més joves. La sensible i honesta aproximació que fa la pel·lícula al procés educatiu contrasta amb l'allau d'informacions propagandístiques, deformades i demagògiques que sobre educació circulen especialment en acostar-se les eleccions. La senzillesa i alhora profunditat de la visió presentada per Nicolas Philibert contrasta amb les propostes grandiloqüents i les deformacions que han farcit la política

educativa estatal més recent i que, properes les eleccions, es manifesten ara a la nostra comunitat amb les darreres propostes del PP, pel que fa al tema de la llengua a l'ensenyament.

És en aquests moments quan es fa necessària una reflexió sobre el que és important i el que és secundari en educació, sobre la

“La història demostra que els canvis educatius que no aconseguen un ampli consens i la complicitat de la comunitat educativa i especialment dels docents i les famílies, per ben intencionats que siguin, fracassen.”

manera de fer política educativa i sobre la necessitat de fer pedagogia política del fet educatiu.

L'educació és fonamentalment l'instrument per formar els futurs ciutadans, és a dir, per estimular el desenvolupament de les capacitats dels més joves al servei d'un projecte cívic compartit i de cohesió social. Els governants han de ser conscients que no són ells exclusivament els qui han de decidir com ha de ser l'educació. Per molta majoria que pugui tenir un partit, el models educatius són projectes a llarg termini i no poden estar subjectes a contínues sotragades en funció dels interessos polítics més immediats dels governants de cada moment. Per aquest motiu la Constitució estableix la participació de tots els sectors afectats: famílies, alumnes, professionals de l'ensenyament i institucions en la planificació de l'educació. Els canvis educatius han de ser fets sempre amb amplis consensos, després d'anàlisis acurades i precises dels problemes i cercant solucions concretes.

Normalment són suficients petits ajusts, canvis puntuals per mantenir els eixos bàsics

majoritàriament consensuats. Perquè, al final, com mostra la pel·lícula *Être et avoir* allò que és important, allò que realment pot ser decisiu per millorar l'educació, no són els grans canvis legislatius sinó la feina dels professionals de l'educació, la motivació dels mestres i professors, la col·laboració de les famílies, la implicació i compromís de la societat, la creació de consensos per fer de l'educació una tasca compartida per tots, l'increment de la valoració social de la funció dels docents i la dotació dels recursos suficients.

La història demostra que els canvis educatius que no aconsegueixen un ampli consens

i la complicitat de la comunitat educativa i especialment dels docents i les famílies, per ben intencionats que siguin, fracassen. Els governants han d'aprendre que l'educació no hauria de ser mai un espai de confrontació. Per això, des del principi dels sistemes educatius moderns existeixen àmbits de concertació social en matèria educativa i canals de participació de la comunitat en la planificació de l'educació. En el nostre ordenament educatiu actual, el Consell Escolar de l'Estat, de les comunitats autònomes, o d'altres com els municipals s'han creat amb aquesta funció. La intervenció de les associacions de pares, d'alumnes i dels

sindicats docents a l'hora de dissenyar la política educativa també és fonamental i és un error greu de la LOCE que disminueixi la intervenció dels consells escolars dels centres a l'hora de concertar els projectes educatius de cada escola o institut. Si els governants es dediquen a fer política partidista amb l'educació tan sols aconseguiran crear tensions i provocar enfrontaments contraris a la cohesió social que ha de pretendre l'educació. Tal vegada es podrà dir que fan política educativa, però hauran deixat de fer la pedagogia política que necessitaria la nostra educació.

Bernat Sureda Garcia

LLEI D'ESTRANGERIA: CAP A "L'APARTHEID"

Pep Juárez, secretari general de CGT-BALEARS

Aprofitant l'anestèsia social que suposen les festes nadalenques, el 22 de desembre passat va entrar en vigor la Llei Orgànica 14/2003, la segona reforma de la Llei d'Estrangeria, impulsada pel PP i, més o manco d'amagat, amb el vist i plau del PSOE. El seu contingut ha provocat una onada de por, perfectament justificada, entre els col·lectius d'immigrants, i les cues enormes que s'han fet davant les oficines d'estrangeria, per intentar a la desesperada la regularització in extremis, han estat el contrapunt al decorat consumista del mes de desembre.

La nova Llei no dona cap solució al contingent d'estrangers no regularitzats que actualment hi ha dins les fronteres espanyoles. Ben al contrari, es potencien els mecanismes repressius contra aquest col·lectiu, com ara els "Centres d'Internament", dins els processos d'expulsió, que es projecten com a futurs camps de concentració, forats negres per on desapareixeran els drets i les esperances de les persones. Es faculta també l'accés policíac a les dades de les companyies de transport aeri, marítim i terrestre, a les quals s'obliga a col·laborar en el control, manteniment i expulsió de les persones rebutjades.

El reagrupament familiar, amb la nova norma, queda seriosament restringit i, de vegades impossibilitat, amb la qual cosa

es viola presumptament una part de la Declaració Universal dels Drets Humans. Tampoc el famós "visat" de recerca d'ocupació, de tres mesos, serà cap solució, ni tan sols parcial. Aquesta mesura, aplicada amb segons quins elements clarament discriminatòris, pot acabar, en el cas dels qui no aconseguixin feina en aquest període, incrementant el col·lectiu d'exclusos no regularitzats.

Però pot ser que l'apartat més agressiu que conté la nova disposició, per les conseqüències que generarà, sigui obligar les administracions locals a facilitar les dades del padró municipal a la policia. Si tenim en compte que l'empadronament permet actualment, als inscrits no regularitzats, accedir a la sanitat i a l'educació públiques, podem fer-nos la idea que, si a partir d'ara el padró és una mena de "llista negra" per expulsar, molts

"Immigració, delinqüència i terrorisme semblen completar un cercle argumental que es projecta a la societat en un missatge clarament xenòfob."

d'ells s'estimaran més renunciar a aquests drets bàsics, abans que figurar en aquest padró.

És important, per poder calibrar la importància social que tindrà la nova normativa, el nombre de persones que hi ha sense regularitzar. Lògicament, només podem fer una aproximació, perquè no hi ha manera de saber-ho amb exactitud. Oficialment, el nombre d'estrangers no regularitzats surt de la diferència que hi ha entre la xifra d'immigrants del padró municipal, subministrada per l'INE, i la dels estrangers regularitzats, que controla el Ministeri de l'Interior. I tot això, amb moltes reserves, perquè no totes les persones que vénen sense papers estan empadronats.

Les dades oficials són més que eloqüents: a finals de l'any 2000, ambdues dades coincidien, per la qual cosa cal pensar que els immigrants no regularitzats eren relativament pocs. Però en acabar l'any 2001 la diferència (el nombre de no regularitzats) era de 261.597; a finals de 2002 la xifra va pujar a 653.943, i a finals de 2003 se'n varen comptabilitzar oficialment 852.889 (veure gràfic). És raonable pensar que les xifres reals estiguin per damunt de les oficials, i molt probablement se situïn al voltant del milió de persones en tot l'Estat, de les quals a les Balears n'hi hauria prop de 40.000, segons diverses fonts. Per tant,

es pot afirmar que la Llei d'estrangeria 8/2000, que va entrar en vigor el 23 de gener de l'any 2001, no només ha generat l'aparició d'aquest col·lectiu creixent d'exclosos, amb un augment mitjà reconegut de 300.000 persones per any, sinó que també tot això és la constatació del seu fracàs, com no podia ser d'una altra manera.

Si consideram que el fenomen de la immigració, sobretot si no s'aborden els desequilibris estructurals que el provoquen, és imparabile, podem augurar a curt i mitjà termini un fort i constant augment del nombre de no regularitzats. I, si a aquests col·lectius se'ls condemna a l'absència dels seus drets més elementals, a la precarietat i a la clandestinitat, podem afirmar que a la nostra societat s'instaurarà, si no li posam remei, un autèntic estat d'autèntic "apartheid".

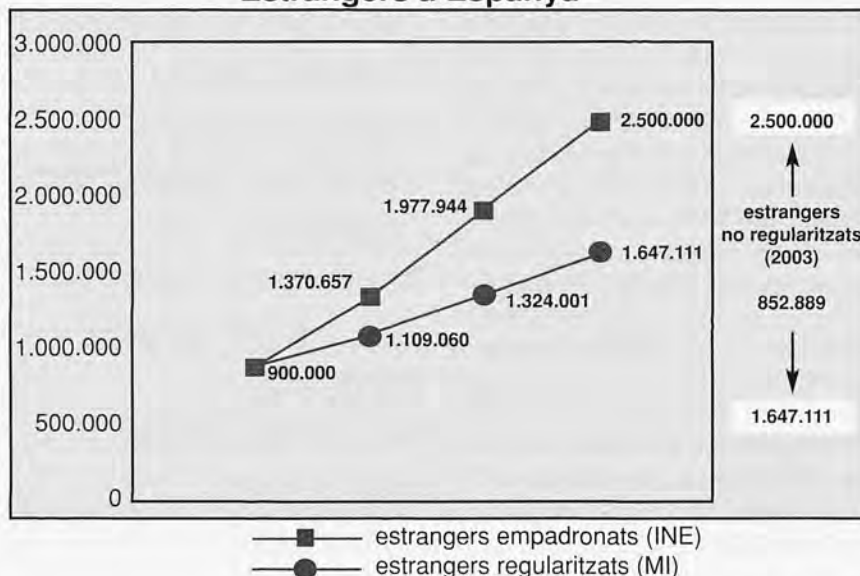
A més de tot això, i d'altres aspectes que no es poden resumir en aquestes línies, la Llei al·ludida provocarà que la precarietat laboral i social dels immigrants, per l'efecte dòmino, incrementi encara més la ja de per se situació precària del conjunt de la població treballadora, i empenyi a la baixa les condicions de treball i la defensa dels drets laborals. En aquest sentit, la Llei d'Estrangeria és un seriós atemptat contra els drets de tots i totes els treballadors i les treballadores, i les organitzacions sindicals hauríem de prendre bona nota de tot plegat.

El Govern del Partit Popular, amb bastant de demagògia, és molt

aficionat a relacionar immigració amb delinqüència. Ara sembla, però, que volen donar una passa més, ja que en l'Exposició de Motius de la nova Llei Orgànica es parla de "mejorar el fortalecimiento de los instrumentos disponibles para garantizar la seguridad en los transportes internacionales, especialmente los aéreos", en clara al·lusió al terrorisme. Immigració, delinqüència i terrorisme semblen completar un cercle argumental que es projecta a la societat en un missatge clarament xenòfob. I és curiós que la nova disposició legal inclogui la creació d'un "Observatorio Español del Racismo y la Xenofobia", en teoria per combatre aquestes actituds. De manera farisaica, l'incendiari, després de calar foc, vol comparèixer com a bomber. En matèria d'immigració, com en general sol succeir, la repressió no només no soluciona els

problemes existents, sinó que, a més, n'afegeix d'altres encara més greus. En un context mundial de desequilibris i injustícies cada dia més aguditzat, si no s'aborden aquests problemes des de les seves arrels, intentar contenir o reprimir l'entrada d'immigrants és un exercici tan inútil com voler posar-li portes al camp. Si la gent immigrant ve per poder treballar i viure dignament, i no per una altra cosa, i considerant que els immigrants són necessaris, per motius laborals i demogràfics, el que s'ha de menester no és repressió, sinó unes lleis d'acollida que acabin amb la clandestinitat i amb la precarietat, i que garanteixin als treballadors i a les treballadores els seus drets laborals i socials. Just allò que aspiraven trobar els nostres avantpassats quan hagueren d'emigrar des d'aquestes terres: acollida i respecte. No podem tenir tan magra la memòria.

Estrangers a Espanya

Font: INE, Ministeri de l'Interior i El País

LES NECESSÀRIES SINÈRGIES ENTRE LA UNIVERSITAT I EL SEU ENTORN

Carles Manera,
catedràtic d'Història Econòmica, UIB

En un món globalitzat, la universitat ha de competir i, en aquest sentit, ha de fer valer les seves condicions de diferència. El territori és el primer element discriminador i el context més directe que emmarca l'activitat universitària. En el cas de la Universitat de les Illes Balears (UIB), el seu entorn territorial immediat es tradueix en un dels punts forts indiscutibles, des de la perspectiva ambiental: les illes Balears són un indret reconegut pel seu clima benigne, els seus actius ecològics i per una magnífica renda de situació respecte a les comunicacions aèria i marítima amb l'Europa més avançada. La nostra universitat s'emmarca, doncs, en unes coordenades ideals per a viure, la qual cosa esdevé un reclam que, demogràficament, s'ha concretat en l'increment notable de la població flotant. L'altra cara de la moneda pot ser la mateixa ubicació del campus universitari, localització que es presta a tota mena d'argumentacions i que, encara, fomenta debats

sobre la virtualitat de fer una infraestructura de nova planta fora del centre urbà o integrat dins ell. Avantatges i inconvenients es poden subratllar en ambdós casos. Però sense negar que la UIB no renuncia a una projecció més directament centrada a l'àmbit de la ciutat –tal i com s'exposà en el programa del nou rector, Avel·lí Blasco–, la realitat és que el gruix dels seus actius es localitzen a set quilòmetres i mig de Palma. L'actual emplaçament universitari

ha tingut, com a oportunitat fonamental, un clar avantatge en eficàcia des del moment en què l'organització es troba situada en un mateix entorn, immediatament proper. Però, alhora, el punt feble rau en què l'escassa presència de residències i d'espais productius allunya de la realitat la institució. I, sobre aquest punt, és important ressaltar un dels factors comuns de tota la documentació de diagnòsi que s'ha pogut confeccionar sobre la UIB: el seu aïllament de la societat i del teixit productiu illenc. Alhora, des de les esferes universitàries s'ha afirmat que aquest entorn no ha valorat –ni valora– suficientment la universitat. Ambdues situacions infereixen un capficament que curtcircuita les enormes possibilitats que existeixen entre un territori de dimensions reduïdes (amb tot el que comporta) i una institució d'ensenyament superior presencial (l'única, pel moment, a la comunitat), que té la voluntat estratègica de traduir-se en un motor socioeconòmic efectiu. En efecte, cadascun dels

PLAÇA 18[®]
serigrafia

**La millor selecció tèxtil per a
promocions en serigrafia**

Tel: 971 660 422
Polígon Son Noguera, Lluçmajor www.pl18.com

“...cal configurar infraestructures bàsiques que aprofitin al màxim el capital intel·lectual, per tal d’assolir economies d’escala i evitar, així, engrossir els costos de manteniment de la institució.”

elements exposats es relacionen poc entre si. Estam davant d’una potencial xarxa de contactes que es troba desactivada. L’objectiu, doncs, hauria de ser la connexió entre territori, universitat i sistema productiu, la qual cosa passa per una noció fonamental: cadascuna de les parts ha de cedir un tros de la seva sobirania –com sol esdevenir a tot procés real de negociació– per tal de conviure com a socis i no pas com a clients o proveïdors. El tema no és pas senzill i puc testimoniar que, molt sovint, els esforços superen els resultats obtinguts. La base de tot aquest procés ha de ser la universitat emprenedora, entenent així una nova dimensió de la institució universitària, caracteritzada per set factors claus: oberta i permeable a l’exterior; amb una aposta clara per la formació contínua i el reciclatge professional; que transfereix tecnologia i coneixement; compromesa amb la creació de llocs de treball; innovadora; arrelada amb el desenvolupament territorial; i, com deia, superadora del model client-proveïdor pel de soci. Sengles pilars sustenten aquesta nova concepció: la planificació estratègica i les membranes de transferència, és a dir, l’organització en xarxa.

La planificació estratègica significa establir la missió, la visió i els objectius de la universitat mitjançant el Pla Estratègic de la institució. Això és justament el que va fer la comunitat universitària des de l’any 2000, en una complicada trajectòria no exempta de durs debats que

cristal·litzà el desembre de 2002 amb l’aprovació pel Consell de Govern, pel Consell Social i pel Claustre del primer Pla Estratègic per al període 2002-2006. Quatre línies efectives de treball enriqueixen tot el procediment: el pressupost per programes, l’avaluació de la qualitat, el desplegament de contractes programa interns i la fixació d’una petita però escollida bateria d’indicadors institucionals que permeten visualitzar l’evolució de la institució. En aquest respecte, no es pot oblidar un factor fonamental de caire intern: urgeix explotar millor el capital intel·lectual de la universitat, per damunt del predomini del capital estrictament físic. Atenent els problemes pressupostaris, cal configurar infraestructures bàsiques que aprofitin al màxim el capital intel·lectual, per tal d’assolir economies d’escala i evitar, així, engrossir els costos de manteniment de la institució. Sobre tots aquests temes, el treball desenvolupat a la universitat des de l’any 1995, sota el mandat de Llorenç Huguet, és considerable.

Per altra banda, les membranes de transferència defineixen la capacitat de la UIB per fer palesa la seva projecció a l’entorn, i, de manera recíproca, la percepció que aquest en té de la universitat; en dit aspecte, sis grans eixos s’albiran com a rellevants, amb resultats efectius: la xarxa institucional –mitjançant la constitució de distintes càtedres amb finançament extern–, la creació d’empreses i de noves eines de gestió –la Fundació

General i la Fundació Universitat-Empresa–, la formació permanent –amb accions continuades a distància i amb l’oferiment de títols propis com el de Turisme–, la xarxa temàtica i territorial –amb extensions de la universitat als municipis i amb el programa Campus Extens com a primordial actiu per a la docència a Menorca i Eivissa–, la recerca i transferència tecnològica –amb exponents clars com els Serveis científicotècnics i la creació de l’Institut de Ciències de la Salut– i la xarxa solidària –tot incentivant projectes amb organitzacions no governamentals–. És a dir, la UIB està executant accions que, tot i amb dificultats, permeabilitzen la seva activitat a l’entorn. No obstant això, l’estat actual planteja encara enormes insuficiències: la universitat segueix funcionant amb una clara noció d’oferta i, en pocs casos, de demanda. Assumir que, a banda de l’oferta, sigui la demanda una de les impulsores de la universitat i de la seva aportació en l’ampla gestió del coneixement, és probablement un altre dels reptes inaplaçables de la institució. Pel que fa al cas, l’actitud universitària hauria de tendir cap a implementar amb el seu entorn figures que suposin alimentar sinèrgies efectives, en les quals hi guanyi la universitat i el seu interlocutor consorciat a qui cal demanar consell, participació i compromís. La UIB ha de ser escoltada; però, al seu torn, ha de saber escoltar. És, aquest, un punt inel·ludible, en el qual la funció del Consell Social ha de resultar determinant i que

“...hauria d’actuar com a motor de la visió estratègica de la comunitat balear, la qual cosa indicaria el seu veritable arrelament al territori i la seva important posició com a institució referencial...”

hom pot sintetitzar en una idea-força: sense complexos, la universitat ha de retre comptes a la societat a la qual serveix i de la qual es nodreix. I, per tant, hauria d’actuar com a motor de la visió estratègica de la comunitat balear, la qual cosa indicaria el seu veritable arrelament al territori i la seva important posició com a institució referencial, no sols en els camps estrictes del coneixement, sinó en la incentivació de la cohesió social en un

sentit prou clar: una societat no desenvolupada socialment, no és competitiva en el futur.

En definitiva, l’aposta per la universitat enllaça plenament en una nova perspectiva del model de creixement balear, atès que suposa articular la principal institució d’ensenyament superior en una estratègia conjunta per a un millor desenvolupament. A tall de síntesi, aquesta noció remet a fer més tangibles les connexions entre la universitat i el seu entorn

des de dues vessants precises: els contactes personals, humans, que abasten tant el món de l’empresa com el de les administracions i, en particular, de l’entitat tutelar que és el Govern –que ha de seguir impulsant la universitat, sense oblidar l’autonomia de la institució–; i amb l’esperonament de les noves tecnologies, la qual cosa es tradueix en una eina essencial en què la UIB manté clars avantatges comparatius.

EDUCACIÓ PRIMÀRIA
Llibres de LLENGUATGE
ANSA PER ANSA
Quaderns 1, 2, 3.
Elisabet Abeyà, Maria Fortuny, Assumpta Mascaró i Andreu Terrades

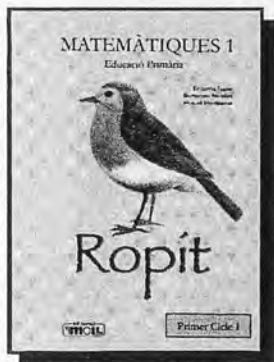

EDUCACIÓ PRIMÀRIA
Initiació a la lectura
DE MICA EN MICA
Sèrie de vint llibrets de lectura progressiva.
Text de Ramon Bassa
Dibuixos d’Aina Bonner

ALTRES LLIBRES DE LECTURA:
Col·leccions Això era i no era,
Titelles, Tirurany i Sol Alt

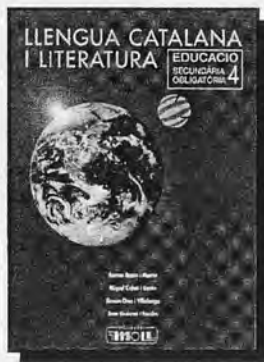

EDUCACIÓ PRIMÀRIA
Llibres de LLENGUATGE
SÈRIE ALBA. Cada llibre acompanyat de la seva guia del professor.
Ramon Bassa, Miquel Cabot, Ramon Díaz, Joan Lladonet.

EDUCACIÓ PRIMÀRIA
Llibres de MATEMÀTIQUES
(en premsa vol. 5 - 6)
Encarna Fuster, Bartomeu Miralles i Miquel Montserrat

EDUCACIÓ SECUNDÀRIA
E.S.O.
Llibres de LLENGUATGE
Cada llibre acompanyat de la seva guia del professor.
Ramon Bassa, Miquel Cabot, Ramon Díaz i Joan Lladonet del Seminari de Didàctica del Català I.C.E. de la Universitat de les Illes Balears.

EDUCACIÓ PRIMÀRIA
Llibres de coneixement del MEDI (en premsa vol. 5 - 6)
Francisca Grimalt, Pere B. Morey i Maria I. Toledo

editorial
MOLL

Carrer Can Valero, 25 (Polígon Industrial Can Valero). 07011 PALMA
Tel. 971 72 41 76 Fax 971 72 62 52
Comandes: Tel./Fax 971 76 14 22
E-mail: info@editorialmoll.es
http://www.editorialmoll.es

Si jo fos candidat...

A propòsit del 14-M i l'educació

Si jo fos candidat deixaria de pensar en grans reformes i contrareformes educatives que gairebé mai no s'acaben d'aplicar. Perquè els bells somnis i els bons propòsits no arriben a port: falten recursos materials i humans per manca de finançament; l'organització escolar no canvia i la burocràcia acaba ofegant les iniciatives innovadores i l'autonomia escolar; no s'engeguen plans de formació del professorat,... . O per què quan es generalitza la reforma resulta que les necessitats socials i educatives ja s'han modificat i cal tornar a començar de nou? L'escola i el professorat no pot viure subordinat a un estat de reforma permanent sotmesa als canvis de govern i als capricis del ministre o la ministra de torn.

Si jo fos candidat revocaria la "Llei de Qualitat" -entre d'altres coses perquè de qualitat no en té res- i deixaria les coses tal com estaven. No porta cap benefici que es legisli de nou, quan no s'ha avaluat allò que ha funcionat i allò que no ha funcionat: no se saben els resultats que ha obtingut l'alumnat educat en l'atenció a la diversitat dins d'un model comprensiu ni com han marcat el futur dels joves els centres que ja han introduït els itineraris i la segregació

acadèmica i social; no se sap per què dimonis es comencen a modificar els continguts i s'eliminen els eixos transversals, una de les maneres més evidents de connectar l'ensenyament amb la realitat i de contribuir a la formació d'una ciutadania democràtica, crítica i responsable; o, segons com es miri, potser se sap massa,... i no contribueix en absolut a respectar la llibertat de consciència i pensament -de la qual en fa tanta bandera la dreta conservadora- el fet que es reintrodueixi la religió a l'escola com en els vells temps franquistes: per al qui la vol i per al qui no la vol.

Si jo fos candidat i guanyés les eleccions dedicaria un curs sencer a estudiar la situació abans de prendre cap mesura. Per veure què és el que no funciona i per què no funciona. Per avaluar el resultat de diversos plans i programes educatius. Per analitzar les bones pràctiques que contribueixen a la innovació pedagògica i a la millora de la qualitat. Per investigar quines causes contribueixen al deteriorament de l'escola pública i de la convivència escolar. Per diagnosticar els factors que afavoreixen el malestar i el benestar docent. Per conèixer a fons les polítiques educatives que han incidit en un millor

reconeixement de la funció social del professorat, en el seu procés de formació inicial i permanent i en el canvi d'actituds i comportaments.

Si jo fos candidat, i després guanyador, tots els dilluns d'un curs sencer aniria a visitar un centre per parlar amb mestres, alumnes, pares i mares. Els dimarts els dedicaria a escoltar i dialogar amb els sindicats de l'ensenyament, els col·lectius pedagògics, moviments socials i tota mena de col·lectius i institucions vinculades directament o indirecta amb el món de l'educació. Els dimecres els destinaria a analitzar totes les peticions i reivindicacions que van arribant a la taula. Els dijous seria el dia de treball per processar, analitzar i anar traient conclusions de tot el que s'ha après durant la setmana. Els divendres els dedicaria a anar elaborant un pla de mesures d'urgència per sotmetre'l a consulta popular i al parlament. I els dissabtes assistiria a algun congrés, jornades o seminari del ram. El diumenge -el setè dia-fidel a la tradició, descansaria.

Si jo fos candidat aniria preparant aquest pla de mesures mínimes amb un grup d'experts que anessin contrastant les demandes expressades per la comunitat educativa amb altres experiències d'altres llocs i

estudiant la seva viabilitat, els recursos econòmics i humans que cal destinar-hi, les prioritats i l'aplicació progressiva d'aquestes mesures per al segon curs. De quines mesures estem parlant? En una agenda d'urgència se me n'acudeixen aquestes: incrementar les inversions per afavorir la dignificació de l'escola pública i per controlar el destí de les subvencions i les contrapartides socials a les escoles concertades; definir les necessitats mínimes de tots els centres i aules per tal de garantir una bona qualitat d'ensenyament; emprendre mesures de discriminació positiva dirigides als sectors socialment i culturalment

més desvalguts; afavorir l'autonomia organitzativa i pedagògica dels centres; reconèixer, estimular i incentivar les iniciatives i els projectes innovadors; facilitar la formació del professorat i la seva promoció horitzontal, sense que hagi necessàriament de deixar l'aula i el nivell educatiu on treballa; aprofundir la democràcia a les escoles fomentant el diàleg, la cooperació, la convivència i la participació intensa de tots els sectors de la comunitat educativa; promoure polítiques educatives i socials públiques per afrontar de manera conjunta els problemes que afecten avui la infància i la joventut, etc.

Si jo fos candidat m'estalviaria de fer promeses i de vendre somnis que s'esvaeixen a la primera de canvi. Si jo fos candidat seria molt prudent a l'hora d'anunciar receptes màgiques o de prendre compromisos sense conèixer a fons els problemes. Si jo fos candidat,.....

És evident que, amb tanta prudència, la meua candidatura no té cap futur. Per això, estimats lectors i lectores, resulten del tot inútils aquesta mena d'articles.

Jaume Carbonell Sebarroja

Director de "Cuadernos de Pedagogía"

SI VOLEU PUBLICAR ARTICLES A PISSARRA

Els treballs es poden referir a qualsevol tema que tracti sobre educació i/o ensenyament. És preferible que siguin experiències que es duiguin a terme o s'hi hagin duit i que es cregui convenient divulgar-les, perquè d'altres docents les puguin posar en pràctica. Poden ser de qualsevol nivell educatiu, des de l'Educació infantil fins a la universitària. Poden tractar temes globalitzats o tractament de qualsevol àrea d'ensenyament.

Els articles han de ser inèdits. La seva extensió ha de ser d'uns tres folis i 12 pt de lletra. S'han de lliurar en paper i disquet o es poden enviar a través de correu electrònic a l'adreça:

mallorca@stei-i.org

i s'ha d'indicar que és per a la revista Pissarra. És convenient adjuntar fotografies i/o il·lustracions per fer més comprensible el text.

Cal explicar l'objectiu o la finalitat del treball en unes 5-6 línies que serviran per encapçalat l'article.

Si s'ha de posar alguna cita bibliogràfica es farà de la manera següent:

- LLINATGE/S, Nom (any de publicació): Títol del llibre en cursiva. Ciutat d'edició: Editorial (col·lecció, si en té).

L'autor/a ha d'adjuntar les dades següents: adreça particular i del centre de treball, telèfons de contacte professional i personal. En el cas de treballs col·lectius, s'han de posar les dades de tots els/les autors/es.

La redacció i la coordinació de la revista determinaran la conveniència o no de la seva publicació. S'informarà l'autor o l'autora que s'ha acceptat el seu treball i la possible data de la seva publicació o se suggeriran els canvis que s'estimin pertinents. Si un article queda acceptat per la redacció, s'ha de retirar d'altres publicacions on s'hagués enviat, si s'havia fet. També s'informarà dels motius de la no publicació de qualsevol article.

Un altre programari és possible

L'experiència de l'escola Mata de Jonc

1. El programari lliure

Es defineix el programari lliure com aquell programa en què els usuaris tenen el que s'anomenen les quatre llibertats:

- llibertat per a usar el programa per a qualsevol finalitat.
- llibertat per a estudiar el programa i adaptar-lo a les seves necessitats.
- llibertat per a copiar-lo i distribuir-ne les còpies
- llibertat per a millorar el programa i fer-ne públiques les millores.

Aquesta definició tècnica, a la pràctica, suposa una nova manera d'entendre el "software".

2. Les raons de la nostra escola

Quan es parla d'aquest tipus de programari, es posa l'accent en la seva llibertat d'ús i en la seva estabilitat, però les raons de l'aposta de la nostra escola pel programari lliure no foren tant de tipus "filosòfic" (potser addicionalment també), sinó que, inicialment, les raons per les quals vàrem apostar pel programari lliure foren les següents:

- Volíem estalviar diners en programari.

La despesa en programari de l'escola era, al nostre parer, massa elevada.

Cada còpia del paquet integrat Microsoft Office (que fins llavors teníem a cada ordinador), ens suposava una inversió d'uns 500 per màquina. Aquesta despesa, multiplicada per una quarantena d'ordinadors que teníem en aquells moments, representava una inversió gairebé insostenible.

Només la substitució del Microsoft Office per l'Open Office (programa lliure equivalent) ens ha estalviat aquesta despesa.

La tria del programari del servidor també ens suposà un estalvi: la versió del Linux que instal·làrem ens sortí per uns 90 (despesa

destinada bàsicament a pagar els manuals, els CDs i els DVDs d'instal·lació). Si haguéssim optat per un servidor Windows (per exemple el Server 2003), la despesa hagués estat d'uns 5000 , ja que hem de recordar que Windows fa pagar per cada ordinador que es connecta al servidor.

A més, si en un futur volem substituir el sistema operatiu Windows per un altre de lliure (vegi's Linux), encara serem capaços d'estalviar més diners en llicències de programes.

Segur que els nostres lectors s'han adonat de l'important estalvi de diners que suposà aquest canvi per a la nostra escola. Nosaltres férem comptes i decidírem destinar aquests diners a altres coses. Per exemple, a dotar d'ordinadors aules que fins aquell moment no en tenien.

Així, de rebot, aquest fet, ens ha permès anar introduint progressivament la informàtica a les aules tradicionals, com una eina pedagògica més de la qual disposen els mestres.

- Volíem "software" legal.

Usant programari lliure, tenim l'absoluta seguretat que no tindrèm problemes de llicències. Per exemple, podrem instal·lar el processador de textos de l'Open Office a tants ordinadors com vulguem, fins i tot, podríem regalar-ne CDs a tots els alumnes sense incomplir cap llicència: OpenOffice és programari lliure.

De la mateixa manera, en adquirir nous ordinadors, podríem connectar-los a la xarxa del nostre centre sense haver de passar pena pel nombre de llicències que hem pagat a Microsoft pel seu programari servidor.

És ben sabut que molts usuaris particulars usen programes sense la llicència corresponent. Això, a més, passa massa sovint a empreses i fins i tot en algunes administracions públiques. Nosaltres volíem tenir tots els ordinadors amb programes legals, i la manera més senzilla d'aconseguir-ho

era usant programari lliure. Amb el programari propietari (aquell que no és lliure), la "broma" ens sortia a un preu inabastable per les nostres possibilitats.

- Volíem "software" en català.

Si usam programes propietaris, depenem de la bona fe de l'empresa per a traduir-lo a la nostra llengua. Ja sabem que les grans empreses massa sovint no veuen un bon negoci en el programari en català i no tradueixen els programes a aquesta llengua (i quan ho fan, moltes vegades és tard i parcialment).

Com que en el programari lliure és modificable, un grup d'usuaris poden traduir-lo a l'idioma que els interessi sense haver de demanar permís a ningú.

La conseqüència clara és que, gràcies al programari lliure, hi ha molts més programes en català.

A l'escola, vàrem veure que això era, per si sol, un bon motiu per a canviar de "software". I així ho vàrem fer: els programes usats actualment a classe són principalment en català, cosa inimaginable fa uns anys.

3. El procés.

Per començar amb el canvi, vàrem tenir en compte que això del programari lliure era una cosa encara massa desconeguda i que s'havia d'explicar. A l'escola, hem anat fent xerrades per explicar què és i quins avantatges presenta.

A continuació, i com que el canvi d'uns programes informàtics a d'altres demana una formació, vàrem veure que s'havia de formar el professorat en les noves eines. D'aquesta manera, l'adaptació de l'alumnat està essent extraordinàriament ràpida, ja que és ben coneguda la facilitat que tenen infants i joves d'adquirir nous coneixements informàtics.

El programa de formació encara segueix en marxa a través de xerrades i cursets, i a més, el coordinador informàtic de l'escola mira de donar suport en les noves eines als professors que així ho sol·liciten.

Segons les previsions, els canvis corresponents a aquest curs són:

- Instal·lació del Linux al servidor de l'escola.
- Migració a Software lliure sota Windows.

- Instal·lació del sistema operatiu lliure Linux a uns quants ordinadors.

i, de moment, aquestes s'estan complint.

De cara a l'any que ve, tenim previst instal·lar a tots els ordinadors possibles el Linux, de manera que aquest sistema operatiu lliure comparteixi el disc dur amb el Windows. Així, l'usuari podrà elegir quin sistema operatiu vol fer servir.

Com que els programes triats funcionen amb Windows i amb Linux, el canvi de sistema operatiu no serà un pas massa traumàtic.

4. Conclusions

Com en tots els canvis, no tot són flors i violes. La modesta recomanació que feim des d'aquí és fer la migració el màxim de gradual possible i destinar-hi la formació i suport individual necessaris.

Una altra cosa molt important en aquest procés és que la decisió es prengui amb el màxim d'informació possible i que obtengui el màxim consens. Cal mostrar de manera molt clara els avantatges abans mencionats i acordar un període de transició prou flexible per poder maniobrar amb llibertat durant la migració al nou sistema informàtic. La decisió del claustre de la nostra escola fou presa per unanimitat i això fa que el projecte tenguí una base sòlida. Al cap i a la fi, el canvi ens beneficia a tots.

Ara mateix, a l'escola Mata de Jonc, estam immersos en aquest procés i hi creim: creim que el coneixement ha de ser lliure i els programes, part d'aquest coneixement, també.

I si a més, això ens permet estalviar costos i tenir els programes en català, molt millor.

Per acabar, voldríem afegir que a l'escola no s'hagués engegat aquest camí sense la feina d'alguns pioners. No ens llançarem al buit, sinó que sabem d'experiències similars a la comunitat autònoma d'Extremadura i a molts d'altres llocs de l'Estat i de fora. Tot i així, nosaltres ens basarem en experiències educatives similars realitzades al Principat de Catalunya per part de coordinadors d'informàtica agrupats a l'AEIC. A ells, doncs, el nostre agraïment.

Pau Cabot

Coordinador informàtic de l'escola Mata de Jonc.

Selecció de webs recomanades

www.softcatala.org

Una associació sense ànim de lucre que es dedica a la traducció de programari, majoritàriament lliure, al català. La majoria dels programes en català disponibles a Internet es troben a la seva web. Té uns fòrums d'usuaris molt recomanables.

www.aeic.es

El web de l'Associació d'Ensenyants d'Informàtica de Catalunya. Una associació capdavantera, molt activa i pionera en la implantació de programari lliure a les aules del Principat. Especialment recomanables són les seves llistes de correu i la secció "Eines".

http://weib.caib.es

El web educatiu del Govern de les Illes Balears. No hi ha una secció específica dedicada a explicar-ho, però tenen un projecte anomenat Xarxipèlag, que té per objectiu dotar les escoles i els instituts públics de Mallorca d'unes mínimes infraestructures informàtiques. El projecte no ha arribat per tot, però allà on va endavant, ho fa en la línia d'implantar-hi programari lliure i en català de manera progressiva.

www.bulma.net

És el web del grup d'usuaris de Linux de Balears. Un dels llocs web més importants de l'Estat Espanyol sobre el sistema operatiu Linux. És el web d'un grup d'usuaris de Linux de Mallorca que fa anys que fan xerrades pels instituts per explicar què és el programari lliure i quins són els seus avantatges. L'any passat en feren unes quantes a la nostra escola.

www.matadejunc.com

El Web de la nostra escola. A la secció Informàtica, hi trobareu informació sobre Open Office, Mozilla i altres eines lliures i en català. A més, hi trobareu un "Racó Linux" per a no-iniciats.

Especificacions de programari emprat

Clients:

- Sistema operatiu: Windows 98 als ordinadors més antics i Windows XP / Mandrake Linux 9.2 als més moderns.
 - Paquet integrat: Open Office 1.0
 - Navegador d'internet: Mozilla 1.4
 - Editor d'imatges: Gimp
- (els tres programes estan disponibles en Windows i en Linux i estan traduïts en català).

Servidor:

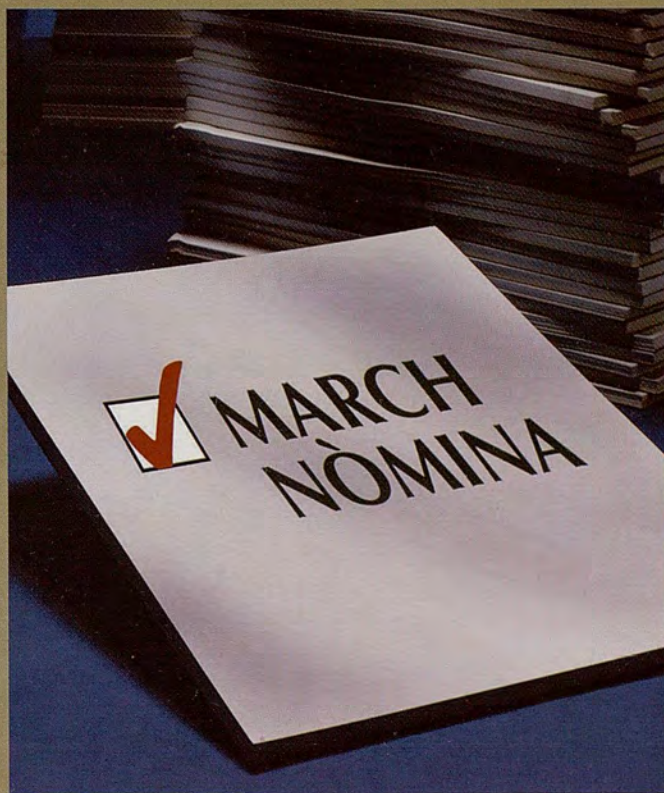
- Sistema Operatiu Suse Linux 8.2
 - Servidor Web Apache
 - Proxy Squid
 - Servidor d'arxius i impressores Samba
- Captura de pantalla del processador de textos de l'Open Office.

SERVEI NÒMINA

Oferta especial per a personal docent

Has examinat la teva nòmina?

Afegeix punts a la teva
qualitat de vida:

- Assegurança d'accidents sense cost.
- Assegurança multiassistència sense cost.
- Condicions especials a préstecs personals i hipotecaris, avançaments de nòmina, dipòsits a termini, plans de pensions i fons d'inversió.
- Servei de banca a distància.
- Targetes VISA i 4B-MasterCard.

Informi-se'n a les nostres oficines o telefonant al **901 111 000**

GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura

			TELÈFON	FAX
Centraleta			971 176500	
Conseller	Hble. Sr. Francesc Jesús Fiol Amengual	Capità Salom, 29 07004 PALMA	971 177236	971 177248
Director General de Planificació i Centres	Il·lm. Sr. Rafel À. Bosch i Sanz	Capità Salom, 29 07004 PALMA	971 176513	971 176537
Director General de Personal Docent	Il·lm. Sr. Cristòfol Vidal Vidal	Capità Salom, 29 07004 PALMA	971 177268	971 177131
Director General d'Administració Educativa i Inspecció	Il·lm. Sr. Jaume Juan García	Capità Salom, 29 07004 PALMA	971 177159	971 177193
Directora General d'Ordenació i Innovació	Il·lma. Sra. Joana Rosselló Morales	Guillem de Torrella, 1 07002 PALMA	971 177517	971 177528
Directora General de Formació Professional	Il·lma. Sra. Margalida Alemany Hormaeche	Guillem de Torrella, 1 07002 PALMA	971 177508	971 177534
Director General d'Universitat	Il·lm. Sr. Climent Ramis Noguera	Capità Salom, 29 07004 PALMA	971 176509	971 176502
Directora General de Cultura	Il·lma. Sra. Catalina Sureda Fons	Capità Salom, 29 07004 PALMA	971 176277	971 177390
Director General de Política Lingüística	Il·lm. Sr. Miquel Melià Caules	Capità Salom, 29 07004 PALMA	971 176511	971 177390
Secretari General	Il·lm. Sr. Sebastià Vanrell Sintès	Capità Salom, 29 07004 PALMA	971 177239	971 177249
Delegada Territorial d'Eivissa i Formentera	Il·lma. Sra. Pilar Marí Torres	Vicent Serra i Orvai, 14 07800 EIVISSA	971 310104	971 193362
Delegat Territorial de Menorca	Il·lm. Sr. Manuel José Monerris Barberà	Josep M. Quadrado, 33 07703 MAÓ	971 369008	971 367058

OFICINES D'INFORMACIÓ I ESCOLARITZACIÓ

Palma

Oficina d'escolarització: C/ Ruiz de Alda, 4 07011 Palma - Tel. 971 73 28 80 Fax 971 73 21 20

Punt d'informació Edifici de la Conselleria d'Educació i Cultura: C/ del Capità Salom, 29 1r -07004 Palma - Tel 971 17 65 00

Inca

Edifici del Centre del Professorat i de Recursos
C/ del Mestre Antoni Torrandell, 59 -07300- Inca
Tel. 971 50 72 65 - Fax 971 88 10 52

Manacor

Edifici del Centre del Professorat i de Recursos.
Camí de Brandis, s/n -07500- Manacor
Tel 971 55 59 12, fax 971 84 33 24

Eivissa

Edifici de la Delegació Territorial d'Eivissa - Formentera
C/ Vicent Serra i Orvai, 14 -07800- Eivissa
Tel 971 31 01 04 - Fax 971 19 33 62

Eivissa

Edifici de la Delegació Territorial de Menorca
C/ Josep M^a. Quadrado, 33-07703 Maó
Tel 971 35 31 76 - Fax 971 36 70 58

9 771133 052006